

ПЛЕННИКЪТ

Хрониките на Черния отряд II

ЛИРА ПРИНТ

ФЕНТЪЗИ

Надвисналата сянка

БИТКА НА МАГИИ, ВОЙНА ОТ СТОМАНА

ГЛЕН КУК
НАДВИСНАЛАТА СЯНКА

Превод: Елена Павлова

chitanka.info

„Надвисналата сянка“ е вторият епос от прочутите Хроники на Глен Кук — дарк фентъзи серията за последното велико братство от древни времена, която започва с „Черният отряд“. Следва романът „Бялата роза“.

Наемниците от Черния отряд са въввлечени в битка отново — и този път на страната на Тъмните сили. Но сега не васалите на Господарката застрашават света — опасността е много по-голяма, а надигащата се магьосническа злина — по-древна и ужасяваща от Десетте, Които Били Покорени.

Може би съществува път към светлината за наемниците от Отряда, дори за такива като тях. Ако могат да го извървят и да оцелеят...

1. ХВОЙНОГРАД

Всички хора са по рождение осъдени, твърдят мъдреците. Всички сучат от гърдата на Смъртта.

Всички се кланят на Мълчаливия Властелин. Този господар на мрака вдига показалец. Едно перо полита към земята. Няма смисъл в песента Му. Добрите си отиват млади. Порочните процъфтяват. Той е крал на царствата на хаоса. Дъхът му усмирява всички души.

Открихме град, отреден в служба Нему още много отдавна, но тъй остарял, че вече е изгубил посвещението си. Тъмното великолепие на божествеността му се е изтъркало, забравено е от всички, освен от ония, що стоят в сянката му. Но Хвойноград бе изправен пред по-скорошна опасност. На един хълм, извисен над града, сянка от миналото пропълзваше в настоящето. Затуй Черният отряд отиде там, в това странно място, далеч отвъд границите на империята на Господарката... Но не с това започна всичко. В началото бяхме на хиляди километри. Лице в лице със сянката стояха само двама наши стари познайници и една шепа хора, с които ще се срещнем по-късно.

2. ЕША — КРАЙ ПЪТЯ

Детските главици изникнаха от плевелите като муцунки на мармоти. Следяха внимателно напредващите войници. Момчето прошепна:

— Сигурно са над хиляда!

Колоната се точеше и точеше в далечината. Вдигнатият от нея облак прах се носеше към склона на отдалечения хълм. Скърцането на каруците и подрънкването на сбруите се усилваха все повече с приближаването на войниците.

Денят беше горещ и скритите в буренака деца се потяха обилно. Мислите им лениво се рееха около недалечния ручей. Копнееха да поплуват във вирчето, което откриха там. Но бяха пратени да наблюдават пътя. Носеха се слухове, че Господарката е решила да разбие възроденото Бунтовно движение в провинция Еша.

И вярно, войниците й идеха. Напредваха неуморно и неудържимо, върволица мрачни, отрудени мъже. Ветерани. Нищо чудно да бяха взели участие в клането, сполетяло Бунтовниците преди шест години и отнесло и техния баща заедно с другите четвърт милион мъже.

— Те са! — изпъшка момчето. Страх и почуда звучаха в гласа му. В гърлото му простърга злобна възхита. — Черният отряд!

За разлика от него сестра му не познаваше врага.

— Откъде разбра?

Момчето посочи огромен мъж на също тъй огромен пьстър жребец. Беше среброкос. По вида му си личеше, че е привикнал да раздава заповеди.

— Това е оня, когото наричат Капитана. Малкият до него, с черната кожа, сигурно е магьосникът на име Едноокия. Виждаш ли му шапката? По туй се различават. Ония зад тях навярно са Брестака и Лейтенанта.

— Забелязваш ли и някого от Покорените с тях? — Момичето се надигна, за да вижда по-добре. — Къде са другите знаменити бойци?

Тя беше по-малката. На десет, брат ѝ вече се смяташе за войник на Бялата роза. Той дръпна сестра си надолу.

— Глупачка! Да не искаш да ни открият?

— И какво ще ни направят, ако ни видят?

Момчето се захили подигравателно. Тя бе повярвала на чичо им Глътката, че врагът няма да посегне на децата. Малкият мразеше чичо си — той беше страхливец. Нямаше ни един смелчага сред вречените на Бялата роза. Само си играеха на война с Господарката. Най-храброто нещо, което бяха правили, бе да устроят засада на някой куриер. Поне врагът имаше смелост. Видяха каквото им трябваше. Братът стисна момичето за ръката.

— Да вървим!

Забързаха през плевелите към брега на забуления с дървета поток.

Внезапно огромна сянка надвисна над пътя им. Двамата вдигнаха глави и пребледняха. Трима ездаци студено сезираха в тях от конете си. Момчето зина. Никой не би могъл да се промъкне нечут зад тила им!

— Гоблин!

Застаналият в средата дребен мъж с жабешко лице се ухили.

— На твоите услуги, приятелче!

Момчето бе ужасено, но умът му остана ясен. Изкрещя:

— Бягай!

Ако някой от тях успееше да избяга...

Гоблин протегна ръка и очерта широка дъга във въздуха. Бледорозов огън бликна от пръстите му. Замахна и го хвърли. Момчето падна, омотано с невидими въжета като муха, залепнала в паяжина. Сестра му се търкули на дузина крачки встрани.

— Вдигнете ги — нареди Гоблин на спътниците си. — Сигурно имат интересни новини за нас!

3.

ХВОЙНОГРАД — ЖЕЛЯЗНАТА ЛИЛИЯ

„Лилията“ се издигаше на Цветната улица в сърцето на Патъка, най-ужасния бордей на Хвойноград, където вкусът на смърт лепне по езика и хората ценят живота по-малко, отколкото час на топло или засищащо ядене, фасадата ѝ се е килнала върху съседната къща отдясно, подирила подкрепа като някой от собствените ѝ пияни клиенти. Задната ѝ страна е клюмнала в противоположна посока. Голите ѝ дървени стени са нашарени с прокажени ивици сива гнилоч. Прозорците ѝ са заковани с дъски и натъпкани с парцали. В покрива ѝ зяят дупки, през които вятърът вие и хапе, задуха ли от планините Уоландър. Там дори посред лято ледниците блестят като далечни сребърни лози. Морските ветрове не са по-добри. Носят студена влага, която прояжда костите и праща ледените късове на дълго плаване из залива.

Дрипавите ръце на Уоландър посягат към морето, обграждат Речното пристанище и оформят шепи, в които са сгушени градът и кейовете. Самият град пък е яхнал реката и е плъзнал по хълмовете от двете ѝ страни.

Изобилието се надига в Хвойноград, като се шири нагоре и встрани от реката. Вдигнат ли поглед от мизерията си, хората в Патъка виждат над себе си домовете на богатите, надменно да се зяпат едни други през долината.

Още по-нависоко два замъка са увенчали хребетите. На южния хълм е кацнал Дуретил, наследствено имение на дука на Хвойноград. Дуретил е в скандална разруха. Както и повечето сгради в града, впрочем.

Под него лежи Оградата, посветената сърцевина на Хвойноград, под която пък са Катакомбите. Тук, в очакване на Деня на преминаването, почиват над петдесет поколения, пазени от Попечителите на умрелите. На северния гребен се издига недовършена крепост, наричана простичко Черния замък. Архитектурата ѝ е

чуждоземна. Гротескни чудовища похотливо се зверят от зъберите ѝ. Змии се борят в замръзнала агония по стените ѝ. Няма сглобки в подобния на обсидиан материал, а постройката се *разраства*.

Жителите на Хвойноград не обръщат внимание на замъка, още по-малко пък на растежа му. Те не искат да знаят какво става там. Рядко имат време да спрат борбата си за оцеляване и да вдигнат поглед тъй високо.

4. ЕША — ЗАСАДА

Изтеглих седмица, прибрах я, изчистих тройка и се взрях в самотното асо. От лявата ми страна Лихваря промърмори:

— Това свърши работа. До шушка го обрахме!

Любопитно го погледнах.

— Какво те накара да кажеш такова нещо?

Той тегли, изруга и хвърли картата.

— На труп ти се обръща физиономията, когато го приковеш, Знахар! Дори очите ти се вкаменяват.

Шекера тегли, изруга и изчисти петица.

— Прав е, Знахар! Ставаш тъй неразгадаем, че си като отворена книга. Давай, Мускус!

Мускуса се втренчи в ръката си, после в тестето, сякаш би могъл да измъкне победа от челюстите на загубата. Тегли.

— По дяволите!

Изчисти плячката си, царска карта. Показах им асото си и събрах печалбата.

Шекера се вираше над рамото ми, докато Мускуса събираше картите. Погледът му бе твърд и студен.

— Какво? — попитах.

— Домакинът ни нещо трупа смелост. Търси начин да излезе и да ги предупреди.

Обърнах се. Другите също. Един по един съдържателят на кръчмата и клиентите му сведоха погледи и отново се кротнаха. Всички, освен високия, мургав мъж, който седеше сам в сенките до огнището. Той ни смигна и вдигна халбата си все едно за поздравница. Намръщих се. В отговор ми върна усмивка. Мускуса раздаде.

— Сто деветдесет и три — съобщих аз.

Шекера се намръщи.

— Проклет да си, Знахар — промърмори безизразно.

Броях ръцете — идеалното тиктакане на часовниците на живота ни като братя от Черния отряд. Изиграл съм над десет хиляди ръце от битката при Чар. Само боговете знаят колко са, преди да започна да ги броя.

— Мислиш ли, че са ни надушили? — попита Лихваря. Беше напрегнат. Чакането често напруга хората.

— Не виждам как! — Шекера подреди ръката си във възходящ ред. Страхотна улика. Имаше нещо горещо. Огледах моята. Двадесет и едно. Сигурно щях да изгоря, но най-добрият начин да го спра беше... Заявих:

— Двадесет и едно!

Мускуса се задави.

— Ти, кучи сине!

Той свали ръка, силна за ниски залози. Но вдигаше до двадесет й две заради една царска карта. Шекера имаше три деветки, асо и тройка. Ухилен, отново разбърках колодата.

— Спечелиш ли и тази, ще ти прегледаме ръкавите — изръмжа Лихваря. Събрах картите и започнах да ги бъркам.

Пантите на задната врата изскърцаха. Всички замръзнаха, вторачени във входа на кухнята. Там имаше някого.

— Шило! Къде си, дявол да те вземе?

Изтръпнал, собственикът на таверната се взря в Шекера. Той му кимна. Шилото подвикна:

— Тука съм, Глътка!

Шекера прошепна:

— Продължавайте играта!

Започнах да раздавам.

От кухнята се показва мъж на около четиридесет. Последваха го неколцина други, всички облечени в петнистозелено. На гърбовете им бяха праметнати лъкове. Глътката заяви:

— Сигурно са хванали децата. Не знам как, но... — и зърна нещо в очите на Шилото. — Какво има?

Бяхме подковали съдържателя добре. Той нямаше да ни издаде.

Втречен в картите си, извадих пружинната си тръба. Спътниците ми направиха същото. Лихваря изчисти картата, която бе изтеглил — двойка. Обикновено опитва да слиза ниско. Играта му издаде, че е притеснен.

Шекера грабна чистената карта и разтвори поредица асо — двойка — тройка. Изчисти осмица. Един от спътниците на Глътката измрънка:

— Казах ти да не пращаме деца!

Стори ми се, че повдига наново отдавнашен спор.

— Хич не ми напомняй! — изръмжа Глътката. — Шило, свикал съм среща, да знаеш. Ще трябва да приготвим маскировката!

— Не сме сигурни в нищо, Глътка! — възрази друг в зелено. — Знаеш какви са децата!

— Не се заблуждавай. Хрътките на Господарката са тръгнали по следата ни...

Оплакващият се отбеляза:

— Казах ти да не стреляш онези... — Замълча, осъзнавайки твърде късно, че присъстват непознати и че местните до един изглеждат като препикани.

Глътката посегна към меча си.

Бяха деветима, ако броим Шилото и някои от клиентите, които също участваха... Шекера преобърна масата за карти. Освободихме кукичките на пружинните си тръби. Четири отровни стрелички прелетяха над познатата стая. Извадихме мечовете си.

Схватката продължи броени секунди.

— Някой да е ранен? — осведоми се Шекера.

— Само ме одраскаха — отвърна Мускуса.

Проверих. Нищо сериозно.

— Хайде зад бара, приятел — нареди Шекера на Шилото, когото беше пощадил. — Вие, останалите, я да оправите тука. Лихвар, ти ги наглеждай! Само да си помислят да напуснат полесражението, убий ги!

— Какво да правя с телата?

— Хвърли ги в кладенеца.

Вдигнах отново масата, седнах и разгънах лист хартия. На него беше начертана командната верига на Бунтовниците от Еша. Зачертах ГЛЪТКАТА. Беше приблизително в средата.

— Шило — подвикнах, — ела насам!

Собственикът се приближи като куче в очакване на побой.

— По-кратко. Ще се измъкнеш невредим от тая работа. Ако ни съдействаш, де. Кажи сега кои бяха тези хорица?

Замънка и захъмка. Предвидимо.

— Само имената — допълних аз. Той погледна листа и се намръщи. Не можеше да чете. — Шило? Сигурно добре се плува в кладенеца с подобна компания...

Той преглътна и огледа залата. Аз пък стрелнах с поглед мъжа до камината. Не беше помръднал по време на двубоя. Дори и сега се взираше в нас с очевидно безразличие.

Съдържателят ми изброи имената. Някои ги имаше в списъка ми, други — не. Приех, че липсващите във веригата са просто местни хвалипръцковци. Еша беше добре и надеждно проучен.

И последният труп изчезна. Дадох на Шилото малка златна монета. Той се опули. Клиентите му го огледаха недружелюбно. А аз му се ухилих.

— За направените услуги.

Шилото побледня и се втренчи в монетата. Това беше целувката на смъртта. Клиентите му ще си мислят, че ни е помогнал да устроим засадата.

— Хванах те за топките — прошепнах. — Искаш ли да се измъкнеш жив оттук?

Той ме погледна със страх и омраза.

— Кой, по дяволите, сте вие, момчета? — настоя с дрезгав шепот.

— Черният отряд, Шило! Черният отряд...

Не знам как успя да го направи, но пребледня още повече.

5.

ХВОЙНОГРАД — СКУБЪЛЪО КЕСТЕНЯВИЯ

Беше студен и сив ден — безветрен, мъглив и мрачен. Разговорите в „Желязната лилия“ не вървяха, като изключим киселите едносрични възклицания пред мизерния огън.

Скоро заръмя и дъждът омота града в тюлените си завеси. Кафеникави и сиви силуети обезсърчено се свиваха по протежението на мръсната, кална улица. Беше ден, насилствено изтръгнат от утробата на отчаянието. В кръчмата си Скубълъо Кестенявия отмести поглед от търкането на халбите. На това му викаше „да отръскаш праха“. Вече никой не използваше калпавите му съдини, защото никой не купуваше и евтиното му, кисело вино. Хората не можеха да си го позволят.

„Лилията“ се издигаше от южната страна на Цветната улица. Тезгяхът на Скубълъо гледаше към входа на потъналата в здрач обща зала. За влизашите откъм светлата улица клиенти орлякът малки масички, обградени с люпилото си разнебитени столчета, се превръщаха в опасен лабиринт. Препятствията се разнообразяваха и от половин дузина неодялани опорни колони. Талпите на тавана се спускаха твърде ниско за по-висок човек. Напуканите и изкорубени дъски на пода скърцаха и пропускаха всичко разлято.

По стените прашасваха напълно безполезни старовремски вехтории и странни дрънкулки, които разни клиенти бяха оставили или забравили. Скубълъо Кестенявия беше твърде мързелив, за да реши да ги почисти, а още по-малко да вземе да ги свали.

Общата зала обикаляше тезгяха му и стигаше до огнището с най-добрата маса пред него. В задния ъгъл — на метър от кухненската врата, където дори отблясъците на огъня проникваха рядко, се намираше и стълбището към стаите за гости.

В този потънал в мрак лабиринт влезе дребно, лукаво човече. Носеше вързоп дървесни парчетии.

— Скубълъо? Може ли...?

— Мътните го взели! Че що не, Аса? Всички ще се порадваме!
Огънят беше затихнал до купчинка сива пепел.

Аса приклепна до огнището. Неколцината клиенти там кисело му направиха място до майката на Скубльо. Старата Юни беше сляпа и не можеше да различи кой е дошъл. Дребосъкът постави вързопа пред себе си и се зае да разбърква жаравата.

— Нещо ново по кейовете днес? — поинтересува се Скубльо.

Аса поклати глава.

— Никой не пристигна. Никой не замина. Имаше само пет места за товарачи на каруци. Голям бой настана!

Кестенявия кимна. Аса не беше добър боец. Не му идеше отръпки и честната работа, ако трябва да признаем откровено.

— Скъпа, една глътка за Аса! — Скубльо махна с ръка още докато говореше.

Прислужничката му вдигна очуканата халба и я занесе до огнището.

Съдържателят не харесваше дребосъка. Беше потаен, крадец, лъжец, лентяй — въобще човек, който би продал и сестра си за шепа медни гирши. Вечно мрънкаше и се оплакваше, пък си падаше и страхливец. Скубльо го толерираше, макар че и на самия него малко благотворителност нямаше да му се отрази зле. Аса беше един от бездомните, които съдържателят пускаше да спят на пода в общата зала, винаги когато носеха дърво за огъня. Вярно, така не трупаше нови пари в касичката, но пък осигуряваше малко топлинка за скованите от артритата кокали на Юни.

Да намериш дърва за огрев зимно време в Хвойноград беше доста по-трудно занятие от това да си намериш работа. Скубльо чак се чудеше на твърдата решителност на Аса да избягва почтения труд.

Пукането на огъня раздвижи ледения въздух. Кестенявия остави мръсния си парцал. Спря зад майка си и протегна ръце към топлината. Връхчетата на пръстите му веднага изтръпнаха от болка. Допреди малко не беше забелязал колко се е намръзнал. Зимата се очертаваше дълга и студена...

— Аса, имаш ли някакъв редовен източник на дърво?

Скубльо не можеше да си позволи да купува гориво. Напоследък дървата за горене в Пристанището идваха от сечища далеч нагоре по течението. Беше скъпо. В младостта му...

— Не — Аса се взря отчаяно в пламъците.

Боровият аромат на треските се разнесе из „Лилията“. Скубльо се притесни за комина. Караха поредната зима на чамова гнилоч, а изобщо не беше чистен. Ако лумнеше пожар, това щеше да го съсипе!

Надяваше се нещата скоро да се обърнат към добро. Беше преминал границата, тънеше в дългове до уши и отчаянието го завладяваше.

— Скубльо!

Той погледна към масите — по-скоро към единствения клиент, който наистина си плащаше.

— Гарван?

— Още едно, ако обичаш!

Скубльо потърси с поглед Глезанка. Не я откри и изруга тихичко. Нямаше смисъл да креци. Момичето беше глухо — за да говориш с него, трябваше да използваш езика на знаците. Сметна го за нелоша придобивка, когато Гарвана му предложи да я наеме, в „Лилията“ се шепнеха безброй тайни. По негово мнение като нищо щяха да се споделят и повече, ако хората можеха да говорят свободно, без да ги е страх от подслушвачи.

Кестенявия поклати глава и напълни халбата на Гарвана. Не харесваше и него, отчасти защото беше печеливш играч в областта на Аса. Нямаше видим източник на доходи, но винаги разполагаше с пари. Другият източник на недоволството му беше, че Гарвана е и по-млад, и по-силен, и по-здрав от всички останали клиенти на „Лилията“. Изпъкваше като насинен пръст. „Лилията“ се намираще в най-западния край на Патъка, близо до речния бряг. Привличаше всички пияници, застаряващи курви, наркомани, бездомници и човешки отпадъци, които доживяваха мизерните си дни в този последен пристан, преди мракът да ги погълне изцяло. Понякога Скубльо агонизираше от страх да не би неговата „Лилия“ наистина да се окаже последна спирка край пътя за Отвъдното.

А на Гарвана не му беше тук мястото. Можеше да си позволи по-добра квартира. На Кестенявия чак му се искаше да събере смелост и да го изхвърли. От този тип кожата му настръхваше. Все седи на ъгловата си маса, оглежда с вледеняващо подозрение всеки влязъл в кръчмата, но инак очите му са мъртви. И безкрай си чисти ноктите с нож, наострен като бръснач. Пък ако някой посмееше да посегне да

завлече Глезанка горе, Гарвана отронваше няколко ледени, безизразни слова... Всичко това озадачаваше Скубльо. Макар да не забелязваше очевидна родствена връзка, клиентът му защитаваше момичето сякаш му е първородна дъщеря. Че за какво друго може да служи една кръчмарска повлекана, да му се невиди? Кестенявия потрепери и заличи тази мисъл от съзнанието си. Имаше нужда от Гарвана. Нуждаеше се от всеки плащач си клиент, до който можеше да се докопа. И бездруго оцеляваше на пост и молитва.

Донесе виното. Гарвана пусна три монети в ръката му. Едната беше сребърна лива.

— Хей?

— Докарай малко свястно дърво тук, Скубльо! Ако исках да мръзна, щях да си стоя отвън.

— Да, господине!

Скубльо отиде до вратата и надникна към улицата. Складът за дърва на Бамбука се намираше на съседната пресечка.

Ръмежът бе прераснал в леден дъжд. Калта по улицата вече замръзваше.

— Ще завали сняг преди смрачаване! — заяви съдържателят ей тъй, безцелно.

— Влизай или излизай! — изръмжа Гарвана. — Не хаби топлото, което имаш!

Кестенявия се измъкна навън. Надяваше се да стигне до Бамбука, преди студът да започне да го хапе силно. Но в ледения порой насреща различи две сенки. Едната беше огромна. И двамата минувачи бяха прегърбени, а вратовете им — омотани с парцали, които пречеха на леда да се стича в гърбовете им.

Скубльо хукна обратно към „Лилията“.

— Ще мина от задната врата! — промърмори. — Глезанке, излизам. Не си ме виждала още от заранта!

— Крейг? — подаде му знак момичето.

— Крейг — призна си той.

Гмурна се в кухнята, смъкна парцаливото си палто от куката и се уви в него. На два пъти изтърва резето на вратата, преди да успее да го вдигне. Когато се измъкна на студа, го пресрещна зловеща усмивка с три липсващи зъба. Кисела смрад нахлу в ноздрите му. Един мръсен пръст го ръгна в гърдите.

— Тръгнал ли си нанякъде, Скубльо?

— Здравсти, Червен! Просто отивах да видя дали Бамбука има дръвца за горене.

— Не, не ти е натам пътят!

Пръстът го бутна. Скубльо заотстъпва назад, докато се озова в общата зала. Целият изпотен, попита:

— Искаш ли глътка вино?

— Много мило от твоя страна, Скубльо! Нека да са три!

— Три ли? — гласът на Кестенявия се пречупи.

— Не ми казвай, че не знаеш, дето Крейг е тръгнал насам!

— Не знаех — излъга съдържателят.

По кривата му усмивка, в която липсваха зъби, Скубльо разбра, че Червения не му е повярвал.

6.

ЕША — ОБЪРКВАНЕ

Даваш най-доброто от себе си, но все нещо ще вземе да се обърка. Такъв е животът. Ако си умен, просто предвиждаш и това.

Неясно как, но един от двадесет и петте Бунтовника, които бяха попаднали в мрежата ни, все пак бе успял да се измъкне от кръчмата. И то когато изглеждаше, че Глътката ни е направил страхотна услуга, като е свикал местните величия на съвещание. Като се замислиш, трудно е да стовариш вината върху някого. Ние всички си свършихме работата. Но си има граници на това колко време можеш да останеш нащрек при продължително напрежение. Човекът, който изчезна, вероятно е прекарал часове наред, планирайки бягството си. Не забелязахме отсъствието му в течение на доста време.

Шекера го откри пръв. Хвърли картите си в края на една ръка и заяви:

— Липсва ни една бройка, момчета! От онези тъпи фермери — дребният, който приличаше на прасе.

Виждах масата с угълчето на околото си. Изсумтях.

— Прав си. Проклятие! Трябваше да броим главите след всяка разходка до кладенеца!

Масата се намираще зад гърба на Лихваря. Той не се обърна. Изчака раздаването, после се замъкна до тезгяха на Шилото и си плати мях бира. Докато пазарлъкът му отвличаше вниманието на местните, бързо размърдах пръсти с езика на глухонемите.

— Бъдете готови за нападение! Те знаят кои сме. Трябваше да си затварям устата пред Шилото!

Бунтът безумно копнееше да получи главите ни. Черният отряд си беше спечелил надлъж и нашир репутацията на успешен изстребител на бунтовническата напаст, където и да изникне тя. Макар че не сме чак такива късметлии, както ни описваха, новината за пришествието ни разнасяше ужас навсякъде, откъдето минем. Бунтът често

минаваше в нелегалност и зарязваше всичките си дела, щом само приближим дадената област.

Да, но тук бяхме четирима — отделени от събратята си, очевидно неподозиращи, че ни грози опасност. Щяха да опитат. В момента най-важният въпрос беше как точно.

О, криехме козове в ръкавите си! Никога не играем честно, ако можем да го избегнем, философията на братството ни е в това да постигнем възможно най-добър резултат с възможно най-малък риск.

Високият, мургав мъж се надигна, напусна мястото си и се затътри по стълбите към спалните на горния етаж, Шекера изръмжа:

— Последвай го, Мускус!

Мускуса побърза след него, хилав като клонка на фона на якия мъжага. Местните зяпаха и се чудеха.

Лихваря използва знаци, за да попита:

— А сега какво?

— Ще чакаме — каза на глас Шекера, а после със знаци добави: — Ще вършим онова, за което са ни пратили.

— Не е много забавно да си жива примамка! — отвърна му със знаци Лихваря. Огледа нервно стълбището и предложи: — Я раздайте ръка и на Мускуса!

Погледнах към Шекера. Той кимна.

— Че защо не? Раздайте му около седемнадесет!

Мускуса имаше навика да залага ниско всеки път, щом събереше по-малко от двадесет. Като цяло тази стратегия не беше много лоша. Бързо пресметнах картите в главата си и се ухилих. Можех да му дам седемнадесет и да ми останат достатъчно ниски карти, за да раздам на всеки от нас по ръка, с която да го съсипем.

— Я ми подайте колодата! — Прехвърлих бързо картите, като изчислявах ръцете. — Ето!

Никой не получи карта над петица. Но в ръката на Мускуса все пак имаше по-високи, отколкото на останалите.

Шекера се ухили:

— Страхотно!

Мускуса обаче се бавеше. Лихваря заяви:

— Качвам се горе да го доведа!

— Добре — отвърна сержантът. Отиде и си взе бира.

Огледах местните. Започваха да им хрумват разни работи.

Втренчих се в един от тях и поклатих глава.

Лихваря и Мускуса се появиха след минутка. Слизаха пред мургавия, който пък се върна на мястото си. И двамата ни братя изглеждаха облекчени. Седнаха да продължим играта.

Мускуса попита:

— Кой раздаваше?

— Шекера — обясних му. — Ти си на ход!

Той веднага стреля ниско:

— Седемнадесет!

— Хи-хи-хи — отвърнах. — Изгарям те. Петнадесет!

Лихваря пък се наду:

— И двамата ви спипах! Четиринадесет!

А Шекера се обади:

— Четиринадесет. Натясно си, Мускус!

Мускуса остана вцепенен и невярващ в течение на няколко секунди. Накрая се сети.

— Копелета такива! Нарочно сте го направили! Да не мислите, че ще плащам за...

— Я по-кратко! Просто се пошегувахме, синко — ухили се нашият сержант, Брестака.

— Шегичка, а? И бездруго е твой ред да раздаваш!

Картите продължиха да обикалят и постепенно се спусна мрак.

Не се случиха други нередности. Местните започнаха да губят търпение. Някои се притесняваха за семействата си или задето закъсняват. Както навсякъде, повечето жители на Еша са загрижени най-вече за собствения си живот. Не ги интересуваха дали Бялата роза или пък Господарката е на власт. Малцината симпатизанти на Бунта се притесняваха и кога ще ни сполети отмъщението. Бояха се, че могат да останат заклещени между чука и наковалнята.

Преструвахме, се, че изобщо не сме схванали какво е положението. Шекера подаде знак:

— Кой са опасните?

Посъвещавахме се и се спряхме на трима, които можеха да представляват проблем. Шекера накара Мускуса да ги върже на местата им. С този ход осведомихме местните, че знаем какво се очаква и че сме подготвени. Не го предвкусваме с нетърпение, но сме готови. Нападателят изчакаха до полунощ. Бяха по-предпазливи от

Бунтовниците, с които се срещаме по принцип. Може би репутацията ни се беше разраснала прекомерно...

Нахлуха стремително. Изпразнихме пружинните си тръби и развъртяхме мечовете, като отстъпихме в един ъгъл, далеч от огнището. Високият мъж наблюдаваше безразлично. Бунтовниците бяха много. Доста повече, отколкото очаквахме, и продължаваха да нахлуват. Блъскаха се, пречкаха се един на друг и се катереха по труповете на събратята си.

— Страхотен капан! — изпъсках. — Сигурно са поне стотина!

— Аха — отвърна Шекера. — Не върви на добре!

Ритна един в слабините и го резна, когато противникът му се присви.

Кръчмата вече гъмжеше от нашественици, а ако се съди по глъчката, отвън се тълпяха още. Явно на някого никак не му се искаше да се измъкнем.

Е, такъв беше и нашият план.

Ноздрите ми трепнаха. Във въздуха се разнесе миризма — съвсем лек повей, едва доловим над смрадта на страх и пот.

— Прикрийте се! — изкресях и измъкнах от кесията на колана си мокър вълнен парцал. Смърдеше по-отвратително от настъпен скункс. Събратята ми направиха същото.

Някъде в тълпата изпищя човек. После още един. Надигна се адска глъчка от писъци. Враговете ни се суетяха наоколо, озадачени и паникьосани. Лицата им се кривяха в агония. Падаха на гърчеци се купчини, дращейки носовете и гърлата си. Много внимавах да държа носа и устата си заровени във вълната. Високият, слаб мъж излезе от сенките. Спокойно се зае да пронизва Бунтовниците със сребристо, педя и половина дълго острие. Пощади онези клиенти, които не бяхме вързали по местата им. Накрая подаде знак:

— Вече може да се диша нормално!

— Наблюдавай вратата! — нареди ми Шекера. Знаеше, че се отвращавам от подобни кървави кланета. — Мускус, ти поемаш кухнята. С Лихваря ще помогнем на Мълчаливия!

Бунтовниците отвън се опитаха да ни докопат, като пускаха стрели през вратата. Нямаха късмет. После се помъчиха да подпалят заведението.

Шилото бълваше змии и гущери от гняв. Мълчаливия, един от тримата магьосници на Братството, които бяха пратени в Еша още преди седмици, използва силите си да потуши огъня. Побеснели, Бунтовниците се приготвиха за обсада.

— Сигурно са свикали всичките си поддръжници в тази област!
— оплаках се аз.

Шекера сви рамене. С Лихваря събираха труповете на защитни барикади.

— Сигурно са си устроили базов лагер наблизо!

Разузнаването за състоянието на Бунтовниците в Еша беше проведено щателно. Господарката се подготвяше добре, преди да ни прати в устата на лъва. И все пак не ни беше казано да очакваме, че на един хвърлей оттук са струпани подобни сили.

При все успеха ни умирах от страх. Навън имаше солидна тълпа и, ако съдим по гълчавата, непрестанно пристигаха още. След първото си изпълнение Мълчаливия вече не играеше с нашето асо в ръкава.

— Ти прати ли птичката си? — подпитах го, приемайки, че е имало причина за разходката му до горния етаж.

Той кимна. Това ме поуспокои малко. Но не кой знае колко.

Тонът на гълчавата се промени. Бунтовниците отвън заглъхваха. Нови стрели прелетяха през вратата. Още при първия щурм я бяха изкъртили от пантите. Струпаните на прага тела нямаше да забавят нашествието на Бунта.

— Смятат да влязат! — предупредих Шекера.

— Добре!

Той се присъедини към Мускуса в кухнята. Лихваря дойде при мен. Мълчаливия — стегнат и смъртоносен, като кобра — се разположи в средата на общата зала. Навън се надигна рев.

— Ей ги, идат!

С помощта на Мълчаливия удържахме главния напор, но нападателите започнаха да блъскат по капациите на прозорците. Скоро защитниците на кухнята бяха принудени да я напуснат. Сержант Шекера уби един прекалено ревностен нападател и отдели няколко секунди, колкото да се провикне:

— Къде, по дяволите, се бавят, Мълчалив?

Магьосникът сви рамене. Изглеждаше почти безразличен пред близостта на смъртта. Метна заклинание по един наглец, който се

опитваше да мине през прозореца.

В нощта прозвуча ревът на тръбите.

— Ха! — изкрещях. — Идат най-сетне!

Последната врата на капана се беше захлопнала.

Оставаше нерешен един въпрос: дали Отрядът щеше да дойде, преди нападателите да ни довършат? Поддадох още прозорци. Мълчаливия не можеше да бъде едновременно навсякъде.

— Към стълбите! — извика Шекера. — Отстъпвайте към стълбите!

Затичахме се. Магьосникът призова пагубна мъгла. Не беше смъртоносното чудо, което използва преди това. Вече не беше в състояние да повтори същия номер — нямаше време да се подготви.

Стълбите бяха лесни за удържане. Двама души и Мълчаливия зад гърба им бяха достатъчни да ги защитават вовеки веков. Бунтовниците бързо го забелязаха и се заеха да палят пожари. Този път нашият магьосник нямаше с какво да потуши пламъците.

7. ХВОЙНОГРАД — КРЕЙГ

Предната врата се отвори. В „Лилията“ нахлуха двама души, отупаха крака и очупиха леда от дрехите си. Скубльо се разтича да им помогне. По-едрият го избута от пътя си. Другият прекоси стаята, изрита Аса встрани от огъня и се разположи там, с протегнати към пламъците ръце. Гостите на Кестения се втренчиха в огнището, слепи и глухи за развитието на събитията. С изключение на Гарвана, както забеляза Скубльо. Той изглеждаше заинтригуван, макар и в никакъв случай — кой знае колко притеснен. Съдържателят се изпоти. Крейг най-сетне се обърна към него.

— Защо не намина вчера, Скубльо? Липсваше ми!

— Не успях, Крейг! Нямах и какво да ти донеса. Ето, виж касичката ми! Знаеш, че ще ти платя! Винаги си плащам. Просто ми трябва още малко време!

— Закъсня и миналата седмица, Скубльо. Проявих разбиране. Знаем, че си имаш проблеми. Но късня и предишната седмица, да не забравяме. А и още по-предишната... Разваляш ми реномето, така да знаеш. Сигурен съм, че не лъжеш, когато казваш, че ще ми платиш. Но какво ще си помислят хората? А? Като нищо и те ще почнат да късняват. А може даже да решат, че няма нужда да си плащат изобщо!

— Крейг, не мога! Виж в кутията. Веднага, щом се отвори работа...

Крейг махна с ръка. Червения се пресегна под тезгяха.

— Навсякъде е зле с работата, Скубльо. Аз също си имам проблеми. Имам си разходи. Не мога да ги посрещна, ако ти не изпълняваш задълженията си!

Той обиколи общата зала, като изучаваше мебелите. Съдържателят с лекота му четеше мислите. Крейг искаше „Лилията“. Искаше да завре Скубльо в толкова дълбока дупка, че да му се наложи

да се откаже от заведението. Червения връчи на началника си касичката на Кестенявия. Той се намръщи.

— Вярно, работата върви на зле! — и махна с ръка.

Едрият — наричаха го Бройчо — изви лактите на Скубльо изотзад. Той за малко да припадне. Крейг се ухили зловещо.

— Я го претърси, Червен! Виж дали не крие нещо! — и изсипа касичката. — Изпразни му джобовете на тезгяха!

Естествено, Червения намери сребърната лива, която Гарвана беше дал.

Крейг поклати глава.

— Скубльо, Скубльо, ти ме излъга!

Бройчо изви още по-здро̀во ръцете на съдържателя. Много болеше.

— Тези не са мои! — възрази Кестенявия. — На Гарвана са. Искаше да му купя дърва. Затова и бях тръгнал към Бамбука!

Крейг го огледа. Скубльо знаеше, че лихварят е наясно: казва му се истината. Кураж не му стигаше да го излъже. Беше ужасен до смърт.

Зловещият му гост спокойно можеше да го натовари така, че да се откаже от „Лилията“, за да откупи живота си. И тогава какво? Щеше да остане без пукната пара, на улицата... На всичкото отгоре трябваше да мисли и за старата си майчица, която се нуждаеше от грижи.

Майката на Скубльо изруга Крейг. Всички я пренебрегнаха, включително самият съдържател. Безвредна беше. Глезанка стоеше вцепенена на вратата на кухнята, притиснала длан към устата си, ококорена умолително. Гледаше по-скоро Гарвана, а не Крейг и Скубльо.

— Какво искаш да му счупя, Крейг? — попита Червения.

Съдържателят потрепери. Червения се наслаждаваше на работата си.

— Не трябваше да ни бавиш, Скубльо! И не биваше да лъжеш Крейг! — додаде бандитът.

Замахна свирепо. Скубльо се задави и се прегъна на две. Бройчо го задържа прав. Червения отново го удари. И тогава се намеси тих, студен глас:

— Истината ви каза. Аз го пратих за дърва!

Крейг и Червения отклониха вниманието си. Бройчо не отпусна хватката.

— Ти пък кой си? — поиска да знае лихварят.

— Гарвана ме наричат. Остави го на мира!

Крейг се спогледа с Червения, който се обади:

— Мисля, че е най-добре да не говориш по този начин с господин Крейг!

Гарвана вдигна глава. Раменете на противника му неволно се стегнаха — честта му беше поставена на изпитание и нямаше избор. Пристъпи напред и замахна с разперени пръсти. Гарвана сграбчи ръката му още във въздуха и я изви. Червения падна на колене и през стиснатите му зъби се изтръгна стенание. Победителят му отбеляза:

— Доста глупаво постъпи!

Изумен, Крейг отвърна:

— Голям хитрец си, господинчо! Я го пусни, докато още си цял-целеничък!

Гарвана се усмихна за пръв път, откакто Скубльо го беше видял да прекрачва прага му.

— Това също не беше умно!

Чу се звучно пукане. Червения изпищя.

— Бройчо! — нареди Крейг.

Грамаданският телохранител метна Скубльо встрани. Беше два пъти по-едър от Червения, бърз, силен като планина и горе — долу толкова умен. Никой не оцеляваше след среща с Бройчо.

В ръката на Гарвана се появи страховито острие, дълго цяла педя. Биячът спря толкова бързо, че краката му се преплетоха. Падна напред и се удари в ръба на масата пред противника си.

— О, мамка му! — простена Скубльо.

Явно някой щеше да загине. Крейг нямаше да остави нещата току-така. Щеше да е зле за бизнеса му.

Но щом грамадата се надигна, лихварят нареди:

— Бройчо, я помогни на Червения!

При това го каза съвсем спокойно и сговорчиво.

Бройчо послушно се обърна към Червения, който се беше измъкнал встрани и нежно гушкаше китката си.

— Май тук възникна малко неразбирателство — поясни Крейг. — Ще го облека с прости думи, Скубльо! Имаш една седмица да ми се изплатиш. И главницата, и лихвата.

— Но...

— Никакво „но“, драги! Така е по договор. Убий, когото щеш. Обери го до шушка. Продай група му. Но намери парите!

Нямаше нужда да обяснява какво ще стане в противен случай.

Скубльо си обеща, че всичко ще се уреди. Лихварят нямаше да посмее да го нарани. Той му беше твърде добър клиент. Но откъде, по дяволите, щеше да намери парите? Не можеше да разпродаде имота. Не и точно в началото на зимата. Старицата нямаше да оцелее на улицата...

Когато Крейг отвори вратата, в „Лилията“ нахлу студен въздух. На излизане стрелна с поглед Гарвана, който дори не мръдна вежди в негова посока. Вместо това нареди:

— Докарай насам вино, Скубльо! Моето май се разля!

Кестенявия се разбърза, макар че лактите още го боляха от хватката на Бройчо. Не можа да сдържи смръщването си.

— Благодаря ти, Гарван, но не биваше да се месиш. Той ще те убие заради тази случка!

Клиентът му сви рамене.

— Върви при продавача на подпалки, преди някой друг да е поискал да вземе парите ми!

Скубльо погледна към вратата. Не му се излизаше навън. Те може би го причакваха. После отново се втрени в Гарвана. Той пак си чистеше ноктите с онова зловещо ножче.

— Веднагичката!

Навън започваше да вали сняг. Улиците бяха предателски опасни. Само тънък бял воал покриваше калта. Скубльо не преставаше да се пита защо ли Гарвана се намеси в свадата. Да защити парите си? Разумна причина... Само дете разумните хора кротуват, когато са близо до Крейг. Той би ти прерязал гърлото дори ако си го погледнал накриво.

Гарвана беше нов в района. Може би не беше чувал за Крейг?

Е, щеше да научи по трудния начин. Животът му вече не струваше и пукната пара.

Впрочем на Скубльо странният клиент му изглеждаше добре подплатен в парично отношение. Но не би мъкнал цялото си съкровище със себе си, нали? Може би го криеше в стаята си. Може би даже имаше достатъчно за дълга му към Крейг. Ако Кестенявия

успееше да спретне номер и... заемотателят му щеше да оцени подобна постъпка.

— Я да ти видя паричките! — изръмжа Бамбука, когато го попита за дърва. Скубльо покорно извади сребърната лива на Гарвана. — Ха! Кой е умрял тоз път?

Кестенявия се изчерви. Миналата зима в „Лилията“ умря една проститутка. Той претърси вещите ѝ преди да повика Попечителите. Майка му живя на топло през остатъка от зимата. Но Скубльо сбърка. Взе, та каза на Аса и целият Патък узна. Според обичая Попечителите получаваха всички земни блага на новопочиналите. С тях и с даренията издържаха службата си и Катакомбите.

— Никакви мъртъвци този път! Един от клиентите ме прати.

— Ха! В деня, когато при теб влезе клиент, дето има какво да си върже в кесията... — Бамбука сви рамене. — Какво ли пък съм се загрижил? Не ми трябва доказателства, я! Какво ще кажеш за ей онзи куп с дърва — става ли?

Скубльо се помъкна обратно към „Лилията“, изчервен като домати. Ребрата го боляха. Бамбука дори не се и помъчи да прикрие презрението си. В кръчмата, след като огънят здравата заби зъби в хубавия дъб, Кестенявия наля две халби вино и седна срещу Гарвана.

— За сметка на заведението!

Неволният му сътрапезник изпитателно го огледа за миг, отпи и намести халбата си точно на обичайното ѝ място върху плота на масата.

— Какво искаш?

— Да ти благодаря отново!

— Няма за какво да ми благодариш!

— Тогава да те предупредя. Не взимаш Крейг насериозно, а трябва!

Бамбука се вмъкна в заведението с наръч дърва за горене, като ругаеше под нос, че не е успял да подкара каруцата си. Щеше да му се наложи да снове напред-назад доста пъти.

— Махай се, Скубльо! — нареди Гарвана, но когато, изчервен отново, съдържателят се надигна, той го спря властно. — Я чакай! Смяташ, че си ми длъжник, така ли? Тогава някой ден ще ти поискам услуга. Свърши я. Ясно?

— Разбира се, Гарван! Каквото поискаш. Само кажи!

— Най-добре иди да поседиш до огъня, Скубльо!

Кестенявия се намъкна между Аса и майка си и се присъедини към киселото им мълчание. От този Гарван наистина го побиваха тръпки.

В същото време въпросният господин енергично си обменяше знаци с глухата прислужничка.

8. ЕША — ОТБЛИЗО

Върхът на меча ми натежа към пода на кръчмата. Прегърбих се от изтощение и вяло изкашлях дима. Изругах, докато мъчително опипвах за опора ръба на преобърнатата маса. Заведението постепенно утихваше. Сигурен бях, че този път е настъпил краят ни. Ако те самите не бяха принудени да угасят пламъците...

Брестака пресече стаята и ме прегърна братски.

— Ранен ли си, Знахар? Искаш ли да потърся Едноокия?

— Не, нищо ми няма. Просто се поопарих малко. Доста време мина, откакто съм се плашил така, Брестак! Помислих, че съм пътник!

Той изправи с крак един стол и ме настани на него. Беше ми най-близкият приятел — войнствен, стар твърдоглавец, който рядко се поддаваше на емоциите. По левия му ръкав червенееше прясна кръв. Помъчих се да стана.

— Сядай долу! — нареди ми той. — Джебчията ще се погрижи за всички!

Джебчията ми беше чираче, хлапе на двайсет и три години. Отрядът ни застаряваше — поне в сърцевината си. Добре де, моите съвременници старееха. Брестака минаваше петдесетте. Капитана и Лейтенанта също бяха преминали отвъд тази граница. А и моите четиридесет лазарника потънаха безвъзвратно в миналото.

— Натупахте ли ги добре?

— Бива — Брестака се настани на друг стол. — Едноокия, Гоблин и Мълчаливия тръгнаха след онези, които побягнаха... — говореше разсеяно. — Половината Бунтовници в тази област, и то още с първия изстрел.

— Прекалено стари сме за тази работа!

Нашите хора започнаха да вкарват пленниците вътре, като търсеха помежду им герои, които да ни бъдат полезни с нещо.

— Трябва да оставим това забавление за дечицата! — допълних.

— Те няма да се справят! — Брестака се взираше в нищото, или по-скоро в *нещо*, започнало твърде отдавна и твърде далеч отук.

— Проблеми ли има?

Той тръсна глава и риторично попита:

— Какво правим, Знахар? Няма ли да му се види краят?

Почаках. Брестака не се доизказа. Не говореше много, особено пък за чувствата си. Влязох му в тона.

— Какво имаш предвид?

— Ами това все продължава и продължава. Гоним бунтовници — край нямат! Даже още когато работехме за Синдика в Берил. Тогава гонехме дисиденти. А преди Берил... Тридесет и шест години все същата работа. До безкрай. И никога не съм сигурен, че върша правилното нещо. Особено пък сега.

На Брестака много му подобаваше осем години да си кѳта подозренията в тайна и да повдигне въпроса чак накрая.

— Няма как да променим хода на събитията. Господарката не би се отнесла любезно, ако внезапно ѳ съобщим, че сме готови само на това и това, пък другото няма да го правим...

Службата при Господарката всѳщност не е чак толкова лоша. Получаваме най-тежките мисии, но никога не ни се налага да вършим мръсната работа. Редовната армия се занимава с нея. Е, от време на време предприемаме изпреварващи удари. Случва се по някое клане, но то си е в реда на нещата. Военна необходимост. Никога не сме се забърквали в зверства. Капитанѳт не би позволил подобно нещо.

— Не става въпрос за морала, Знахар. Какво значи моралѳт на война? Силово превъзходство. Не, не — просто съм уморен.

— Вече не ти изглежда като приключение, а?

— Отдавна престана да ми се струва забавно. Превърна се в работа. Нещо, което върша, защото не умея да правя каквото и да е друго.

— Да, но си вършиш работата много добре!

Похвалата не помогна, а не се сецах за по-добър начин да изразя мнението си.

Капитана влезе — тромав мечок, който огледа хладнокръвно съсипията в заведението. Приблѳжи се.

— Колцина получихме, Знахар?

— Още не съм ги преброил. По-голямата част от командната им структура, струва ми се.

Той кимна.

— Ранен ли си?

— Просто съм изтощен, физически и емоционално. Доста време мина, откакто съм се плашил така!

Капитана изправи една маса, придърпа си стол и извади кутия с карти на околностите. Лейтенанта се присъедини към него. По-късно Шекера докара и Шилото. Неясно как, нашият съдържател бе успял да оцелее.

— Приятелят ни ти е приготвил малко имена, Знахар!

Разгънах листа си, като задрасках хората, които Шилото ми посочи. Командирите на Отряда започнаха да набират пленници за изкопаването на гробовете. Безцелно се запитах дали те осъзнават, че ще подготвят собствените си убежища за вечен покой. Не пускаме и един Бунтовник, освен ако не можем твърдо да го запишем в служба на Господарката. Е, Шилото го записахме. Измислихме му версия, с която да обясни оцеляването си, и елиминирахме всички, които биха могли да му противоречат. Обхванат от необичайно благодушие, Шекера дори нареди да извадят телата от кладенеца.

Мълчаливия се върна, придружен от Гоблин и Едноокия — по стар навик двамата дребни магьосници се дърлеха. Както винаги. Не си спомням за какво, пък и е без значение. Те вечно се караха за нещо и тази им вражда датира от десетилетия.

Капитана ги огледа кисело и попита Лейтенанта:

— Сърцеград или Книгоград?

Двете селища бяха единствените съществени градове в Еша. В Сърцеград е седалището на краля, който е съюзник на Господарката. Тя го коронува преди две години, след като Шепота закла предшественика му. Не е особено популярен сред местните. По мое мнение — не че някой ме е питал — Тя трябва да се отърве от него, преди да е нанесъл по-сериозни щети.

Гоблин запали огън. Утринните часове бяха студени. Коленичи пред огнището, сякаш възнамеряваше да изпече пръстите си. Едноокия се намърда зад тезгяха на Шилото и — о, чудо! — намери гърненце бира, останало недокоснато от разгрома. Пресуши го на една глътка, обърса си устата, огледа стаята и ми смигна.

— Ето, започва се — промърморих. На безмълвния въпрос на Капитана отговорих: — Пак Едноокия и Гоблин.

— А! — Той отново сведе глава и повече не се отклони от работата си.

В пламъците пред жабешката муцуна на Гоблин започна да се очертава образ. Той не го забеляза. Беше затворил очи. Обърнах се към Едноокия. И неговото око мижеше, а физиономията му приличаше досущ на хармоника — бръчка върху бръчка — под сенките от полите на сплесканата му шапка. Лицето в пламъците придоби по-ясни черти.

— Хей! — За момент чак се стреснах.

Гледано от моето място, то досущ приличаше на Господарката. Добре де, поне на лицето, което тя носеше навремето, когато се срещнах с нея лично. Случи се по време на битката за Чар. Тя ме повика, за да прерови съзнанието ми за подозрения относно заговор сред Десетте, Които Били Покорени... Страховито преживяване. Носех този спомен години наред. Ако Тя отново реши да ме разпитва, Черният отряд ще остане без старши-лечител и Хроникьор едновременно. Днес разполагам със знания, заради които Тя е готова да изравни със земята цели кралства.

Лицето в огъня изплезе език като на саламандър. Гоблин изквича. Отскочи, стиснал опарения си нос.

Едноокия пресушаваше нова бира, обърна гръб на жертвата си. Гоблин се намръщи, потри носа си и отново седна удобно. Съперникът му се извърна, точно колкото да го наблюдава с периферното си зрение. Изчака неизменният му враг да позадреме. Това щеше да продължи цяла вечност. И двамата бяха тръгнали с Братството още преди аз да се присъединя. Едноокия вървеше с нас поне от век. Стар е вече, но е по-чевръст и от човек на моята възраст.

Определено е по-чевръст. Напоследък все по-силно и по-силно усещам теглото на годините, а и твърде често ми се случва да скърбя за всичко, което съм пропуснал. Вярно, че се надсмивам над селяните и гражданчетата, които са приковали живота си към някое малко ъгълче от света, докато аз скитам по земята и се наслаждавам на чудесата ѝ. Но когато падна, няма да има дете да продължи рода ми, семейство, което да скърби за мен — изключая събратята ми. Никой не ще си спомня кой съм, нито пък ще вдигне плоча над студеното късче земя,

където съм положен. Вярно, видял съм велики събития, но няма да оставя никакво наследство зад гърба си, като изключим тези Анали.

Каква самонадеяност! Пиша собствената си епитафия, маскирана като история на Отряда! Започнал съм да развивам вкус към смъртта. Трябва да внимавам какви ги върша!

Едноокия положи длани на тезгяха, промърмори нещо и разтвори пръсти. В шепите му стоеше гнусен паяк колкото юмрук, на всичкото отгоре с рошава катерича опашка. Не си и помисляйте, че нашият вълшебник няма чувство за хумор! Паякът забърза по пода, зави към мен, ухили ми се с лицето на черния магьосник, но без превръзката на окоето му и се понесе към Гоблин.

Същността на магията, дори за онези, които наистина я практикуват сериозно, е погрешното насочване. Та тъй и с опашатия паяк.

Гоблин не дремеше. Същност бе залегнал в засада. Когато паякът се приближи, той светкавично се раздвижи и метна една цепеница. Гадинката се изплъзна. Магьосникът удари по пода. Напразно. Мишената му се защура наоколо, кискайки се с гласа на Едноокия.

Лицето отново се очерта в пламъците. Езикът му се стрелна напред. Дъното на панталоните на жабешкия ни приятел започна да пуши.

— Проклет да съм! — промърморих.

— Какво? — попита Капитана, без да вдигне поглед.

С Лейтенанта съвестно си бяха поделили страните в спора дали Сърцеград, или пък Книгоград ще представлява по-добра база за операциите ни.

По един или друг начин, но вестите в Отряда се разпространяваха, и то бързо. Нашите се събираха за последния рунд от дуела. Отбелязах:

— Мисля, че Едноокия ще спечели точка!

— Сериозно? — Старият сив мечок дори се заинтригува за миг. Едноокия не беше побеждавал Гоблин от години. Другият магьосник подхвана стреснато, гневно ръмжене. Отупа дъното на гащите си с две ръце и поде странен танц. Разпищя се:

— Ти, малка змия! Ще те удуша! Ще ти изрежа сърцето и ще го изям! Ще... Ще...

Забележително. Направо изумително! Гоблин никога не се ядосва. Винаги е спокоен. Точно това кара Едноокия да размърда извратените си мозъчни гънки. Ако противникът му запази самообладание, то черното старче смята, че губи точка.

— Най-добре ги спрете, преди да са полудели съвсем! — нареди Капитана.

С Брестака застанахме между вечните противници. Този път изпълнението им беше притеснително. Заплахите на Гоблин бяха сериозни. Едноокия го хващаше в лош момент — първия, откакто изобщо го познаваме.

— Карай по-кратко — казах на чернокожия магьосник.

И той спря! Подушваше неприятности — досущ като мен.

Неколцина заръмжаха. Разиграваха се големи залози. По принцип никой не залага и пукнат грош на Едноокия. Победата на Гоблин му е в кърпа вързана, но този път нещата изглеждаха различно. Гоблин не искаше да се отказва. Не искаше и да играе по обичайните правила. Грабна един забравен меч и хукна към Едноокия. Не можах да сдържа усмивката си. Този меч беше хем голям, хем счупен, а Гоблин беше такъв дребосък, но пък толкова бесен... Как да не се разсмееш? Смешен беше, но жадуваше за кръв. Брестака не успя да го удържи. Призовах помощ. Някой бързомислещ плисна вода върху гърба на Гоблин. Той стремително се обърна с проклетия на уста и подхвана смъртоносно заклинание.

Сигурни неприятности! Поне дузина от нас наскачаха да се включат в успокояването на страстите. Някой плисна още една кофа вода. Това вече охлади нрава на Гоблин. Докато го отървавахме от острието, започна да се озърта сконфузено. Доста гордо, но все пак сконфузено.

Заведох го обратно при огнището и се настаних до него.

— Какъв е проблемът? Какво става?

Хвърлих многозначителен поглед към Капитана. Едноокия стоеше пред него и явно му четяха сериозно конско.

— Не знам, Знахар! — Гоблин се прегърби и се втренчи в огъня. — Внезапно просто ми дойде в повече. Засадата тази вечер. Все същата стара история. Винаги има още някоя провинция, винаги — нови и нови бунтовници. Въдят се като червеи по кравешка фъшкия. Остарявам все повече и повече, а не съм свършил нищо, с което светът

да стане по-добър. Всъщност, ако не се гнусиш да погледнеш назад, успели сме само да го направим още по-лош! — Той поклати глава. — Не е хубаво така. Но не това исках да кажа. Само че не знам как да го обясня по-добре...

— Сигурно е епидемия!

— Какво?

— Нищо. Говоря си сам.

Брестака. Аз самият. Гоблин. Сума от нашите, ако се съди по мрачното им настроение напоследък. В Черния отряд нещо не вървеше на добре. Имах си подозрения, но не бях готов да вадя заключения. Твърде депресиран се чувствах.

— Нуждаем се от провокация — предположих. — Не сме се пораздвиждали от Чар насам!

Което беше половината истина. Една операция, в която главното предизвикателство ще е да останем живи, сигурно щеше да се окаже добро лекарство за симптомите, но нямаше да излекува самата болест. Като лечител не обичах да провеждам симптоматично лечение. Болестта често повтаря до безкрай. Трябва да се атакува самата ѝ същност.

— Това, от което имаме нужда — отвърна ми Гоблин с толкова тих глас, че припукването на огъня почти го заглушаваше, — е кауза, в която да повярваме!

— Аха — съгласих се. — И това също!

Отвън се разнесоха сепнатите, оскърбени викове на пленниците, открили, че лично ще запълват гробовете, които сами са изкопали.

9.

ХВОЙНОГРАД — СМЪРТТА СЕ ЗАПЛАЩА

С отминаването на дните Скубльо се плашеше все повече и повече. Час по-скоро трябваше да намери пари за борча си. Крейг започваше да разпространява слухове. Щеше да го използва за назидание на другите.

Тактиката му беше позната. Лихварят искаше да го уплаши, така че да му прехвърли „Лилията“. Кръчмата не струваше кой знае колко, но със сигурност цената ѝ беше по-голяма от целия му дълг. Самият Крейг после щеше да я препродаде на стойност, по-голяма от първоначалната си инвестиция. Или да я обърне на бардак. И Кестенявия Скубльо, заедно с майка си щяха да се озоват на улицата, и смъртоносният смях на зимата да отекне в лицата им.

Убий някого, каза Крейг при предишната им среща. Обери го. Скубльо обмисли и двете предложения. Беше готов на всичко, за да задържи „Лилията“ и да защити майка си.

Стига само да можеше да докопа истински клиенти! Тук идваха само секачи за по една нощ и дребни мошеници. Нуждаеше се от редовни квартиранти. Но не би могъл да ги намери, без да ремонтира основно заведението. Което пък нямаше как да стане без пари...

Аса се изтърколи през вратата. Блед и уплашен, той забърза към тезгяха.

— Намери ли някакви дърва? — попита го Скубльо.

Дребното човече поклати глава и плъзна към него два гирша.

— Дай нещо за пиене!

Кестенявия метна монетите в кутията си. Човек не пита откъде идват парите. Те нямат памет. Наля пълна доза. Аса посегна трескаво.

— А, не! — спря го съдържателят. — Първо ми разкажи!

— Хайде, Скубльо! Нали ти платих!

— Вярно си е. Но ще ти дам да пиеш, когато ми обясниш защо си толкова настръхнал!

— Къде е тоя Гарван?

— На горния етаж. Спи.

Гарвана беше скитосвал цяла нощ.

Аса потръпна.

— Дай ми го, бе, Скубльо!

— Говори!

— Добре. Крейг и Червения ме спипаха. Искаха да им кажа за Гарвана.

Е, сега вече Скубльо знаеше как дребосъкът се е добрал до пари — беше се опитал да продаде Гарвана.

— Кажи ми нещо повече!

— Просто искаха да научат за него.

— И какво точно искаха да знаят?

— Дали изобщо излиза оттук.

— И защо?

Аса се запъна. Скубльо дръпна халбата назад.

— Добре де, добре! Сложили са двама да го следят. Изчезнали са. Никой не знае нищо. Крейг е побеснял!

Скубльо му даде виното. Скитникът го изпи на един дъх.

Съдържателят погледна към стълбите и на свой ред потръпна. Дали пък не беше подценил Гарвана?

— И какво казва Крейг за мен?

— Още едно ще ми дойде добре, Скубльо!

— Ще ти дам аз едно! Хубавичко ще ти го дам!

— Не ми трябваш вече, Скубльо! Напипал съм връзка. Мога да спя при Крейг всеки път, когато поискам!

Кестенявия изсумтя и си придаде незаинтересуван вид. Наля виното и процеди:

— Печелиш!

— Смята да те изрита от бизнеса, Скубльо. На всяка цена. Решил е, че си в комбина с Гарвана! — Последва нагла малка усмивчица. — Само не може да разбере откъде си набрал смелост да му се перчиш!

— Не съм. Нямам нищо общо с Гарвана, Аса. Знаеш го чудесно!

Дребосъкът се порадва на звездния си миг.

— Опитах се да го кажа на Крейг, Скубльо! Той изобщо не ми повярва.

— Изпий си виното и се измитай, Аса!

— Ама, Кестеняв...

Този път в гласа на Аса прозвуча обичайното му скимтене.

— Чу ме. Марш! Връщай се при новите си приятели. Да видим колко време ще те търпят!

— Скубльо!...

— Ще те изхвърлят на улицата, Аса. Точно при мен и мама. Къш отгук, кръвопиец такъв!

Дребосъкът гаврътна виното си и избяга, свил глава в раменете си. Беше вкусил истината в думите на Скубльо. Връзката му с Крейг щеше да бъде крехка и краткотрайна.

Е, Кестенявия се беше опитал да предупреди Гарвана, но той не му обърна внимание.

Скубльо лъскаше халбите, гледаше как гостът му си приказва с Глезанка в пълната тишина на езика им със знаци и се опита да измисли как да го накара да направи обир в горния град. Обикновено прекарваше тези ранни часове, загледан в момичето или в търсене на начин да се докопа до печалба, но в последните дни чистият ужас от улицата изтри обичайното му простодушие.

Внезапно от горния етаж се разнесе квичене — все едно че колежа прасе.

— Мамо! — Скубльо изкатери стъпалата по две наведнъж.

Задъхана, майка му стоеше на прага на голямата спалня.

— Мамо? Какво се е случило?

— Там вътре има труп!

Сърцето на Кестенявия заблъска в гърдите му. Той надникна в стаята. На долния десен нар до вратата лежеше някакъв старец.

Снощи имаше само четирима клиенти за спалнята. По шест гирша на глава. Стаята беше два метра широка и шест дълга, с общо двадесет и четири нара, наблъскани по шест един над друг. Когато всички легла бяха пълни, Скубльо взимаше по два гирша за спане облегат на въже, опънато в средата на помещението.

Той побутна стареца. Кожата му беше студена. Мъртъв, и то от часове.

— Кой беше този? — попита Юни.

— Не знам — Кестенявия порови в дрипавите дрехи на трупа. Намери четири гирша и железен пръстен. — Проклятие!

Не можеше да го вземе. Ако не намереха нищо, Попечителите щяха да заподозрат нещо нередно.

— Голям кутсуз ни гони! Това ни е четвъртият вцепеняк за годината!

— Такива са ни клиентите, сине. И без друго са с единия крак в Катакомбите.

Скубльо плю.

— Най-добре да пратя за Попечителите!

Нечий глас се обади:

— Толкова време е чакал, нека почака още малко!

Кестенявия се обърна трескаво. Гарвана и Глезанка стояха зад майка му.

— Какво?

— Струва ми се чудесно разрешение на проблемите ни! — просвети го Гарвана.

Глезанка незабавно започна да изстрелва знаци — толкова бързо, че Скубльо не успяваше да схване и един на двадесет. Очевидно убеждаваше спътника си да не предприема нещо, но той не ѝ обърна внимание.

Старата Юни изръмжа с натезжал от лоши предчувствия глас:

— Скубльо!

— Не бой се, мамо. Ще се оправя с това. Ти върви да си вършиш работата!

Юни беше сляпа, но когато здравето ѝ позволяваше, изтърсваше възглавниците и се заемаше с онова, което минаваше за камериерска работа — главно отупване на леглата между гостите, та да изтрепе бълхите и въшките. Когато здравето я приковаваше в леглото, Скубльо викаше братовчед си Калкана — вечен лентяй като Аса, но с жена и дечица. Използваше услугите му от жал към половинката му.

Тръгна надолу по стълбите. Гарвана го последва, като пътъом продължи спора си с Глезанка. За момент Скубльо дори се зачуди дали пък той не я задява. Голяма загуба на женска плът щеше да е, ако все някой не я оправяше.

Как биха могли един мъртвец и четири гирша да го спасят от Крейг? Отговор: нямаше начин. Не и законен.

Гарвана се настани на обичайната си маса. Пръсна по нея цяла шепа медни монети.

— Вино. Купи си една халба и за теб!

Скубльо събра монетите и ги пусна в касичката. Съдържанието ѝ беше плачевно. Не си покриваше дори разходите. Обречен беше! Даже ако по чудо дългът му към Крейг изчезнеше, пак щеше да е обречен.

Постави халба пред Гарвана и седна на съседния стол. Чувстваше се по-стар от годините си — и безкрайно уморен.

— Кажи ми сега!

— Старецът, кой е той? Кои са били спътниците му?

Скубльо сви рамене:

— Просто някой, който е искал да се скрие от студа. Патъка е пълен с такива като него!

— Тъй значи...

Скубльо потрепери от вложения в думите на Гарвана леден подтекст.

— Дали предлагаш това, което си мисля?

— Например?

— Не знам. Каква полза от един труп? Тъй де, дори Попечителите просто ги струпват в Катакомбите...

— Ами ако приемем, че има купувач?

— Това и приемам, де. И какво?

Гласът на Скубльо едва се чуваше над масата. Не се сещаше за по-отвратително престъпление. В този град дори и най-гнусната смърт се ценеше повече от живота. Трупът беше свещен. Оградата представляваше същността на Хвойноград.

— Ами, нищо! Късно тази нощ отнеси тялото до задната врата. Това можеш да го направиш, нали?

Скубльо кимна вяло.

— Чудесно. Допий си виното!

Съдържателят го гаврътна на един дъх. Взе нова халба и професионално я лъсна. Това беше просто лош сън. Щеше да отmine.

Трупът му се стори почти безтегловен, но Скубльо с мъка преодоля стъпалата. Беше пил прекалено много. Мина през тъмната обща зала, пристъпвайки с преувеличено внимание. Струпаните около огнището хора му изглеждаха като демони на отблясъците от гаснещата жаравата. Тъкмо влезе в кухнята и един от краката на

стареца събори някакво гърне. Скубльо се вцепени. Но не се случи нищо и сърцебиенето му постепенно се успокои. Продължаваше да си повтаря, че върши това само за да не замръзнат по зимните улици с майка си.

Ритна вратата с коляно и Гарвана веднага я отвори. Изсъска:

— Побързай! — и стисна краката на стареца, като помогна на Скубльо да го стовари в една каруца.

Задъхан и ужасен, съдържателят изхриптя:

— А сега какво?

— Върви в леглото. Ще си получиш дела на сутринта!

Облекчената въздишка на Скубльо за малко да прерасне в плач.

Изпъшка:

— Колко?

— Една трета.

— Само една трета?!

— Аз поемам целия риск. Ти вече си в безопасност.

— Добре. А това колко прави?

— Зависи от пазара — Гарвана му обърна гръб. Кестенявия хлопна вратата, облегна се на нея и затвори очи.

Какво беше сторил?

Подхрани огъня и отиде да си легне, заслушан в хъркането на майка си. Дали тя знаеше? Може би нямаше да разбере. Попечителите често чакаха да падне нощта. Щеше да ѝ каже, че е проспала всичко.

Но той самият не можа да заспи. Кой знаеше за мъртвеца? Ако се разнесеше слух, хората щяха да започнат да се чудят. Щяха да заподозрат немислимото.

Ами ако хванат Гарвана? Дали Инквизиторите щяха да го разприказват? Вола можеше да накара и камък да пропее.

На следващата заран съдържателят през цялото време следеше майка си. Тя не каза и дума, като изключим едносричните възклицания, които си ѝ бяха обичай.

Гарвана се върна малко след пладне.

— Чай и купа яхния, Скубльо!

Когато плащаше, не хвърли медна монета на тезгяха. Кестенявия се ококори. Пред него лежаха десет сребърни ливи. Десет? За един мъртъв старец? И това е едната трета? Гарвана вършил ли е същото и

преди? Сигурно беше богаташ. Дланите на Скубльо се изпотиха. В главата му се тълпяха всевъзможни престъпления.

— Кестеняв! — обади се тихо Гарвана, когато той му донесе чая и яхнията. — Дори не си го помисляй!

— Кое?

— Онова, за което си мислиш. Че и ти ще свършиш в каруцата!

Глезанка му се намръщи от прага на кухнята. Невероятно, но укорът ѝ смути Гарвана за миг.

Отвън ханът, където се намираше леговището на Крейг, изглеждаше срутен като „Лилията“. Скубльо гузно се промъкна вътре. Опита се да не обръща внимание на Аса и колебливо се огледа за Бройчо. Биячът нямаше да го измъчва ей тъй, за нищо.

— Бройчо, трябва да се видя с Крейг!

Планината мускули отвори големите си, кафяви кравешки очи.

— Защо?

— Донесох му малко пари. По сметката.

Бройчо се понадигна от стола.

— Добре. Почакай тук! — и излезе.

Аса се примъкна към Кестенявия.

— Откъде взе парите, а, Скубльо?

— А ти твоите откъде ги взимаш, Аса?

Дребосъкът не отговори.

— Не е любезно да се пита. Гледай си своята работа или стой далеч от мен!

— Скубльо, мислех, че сме приятели!

— Опитах се да се държа добре с теб, Аса. Дори ти заделих място за спане. А ти веднага, щом се събра с Крейг...

По лицето на Аса премина сянка.

— Съжалявам, Скубльо! Знаеш ме какъв съм. Не мисля толкова бързо. Правя глупости...

Скубльо изсумтя. Без съмнение, лентяят беше стигнал до неизбежното заключение: Крейг ще се отърве от него, веднага щом си уреди сметките с Гарвана.

О, и Кестенявия се съблазняваше да предаде клиента си. Той сигурно криеше цяло съкровище. Но имаше хиляди страхове, а гостът

му беше начело в списъка.

Аса се обади:

— Открих как да измъквам сухо дърво от Оградата... — лицето му се освети от патетична молба. — Най-вече бор, ама все пак е дърво!

— Оградата ли?!

— Не е незаконно, Скубльо! Така почиствам Оградата.

Съдържателят се намръщи праведно.

— Скубльо, по-невинно е, отколкото да преровиш нечий...

Кестенявия сдържа гнева си. Нуждаеше се от съюзници във вражеския лагер.

— Дървото за горене е досущ като парите, Аса! Не пита откъде е дошло.

Дребосъкът се усмихна срамежливо:

— Благодаря, Скубльо!

Бройчо се провикна:

— Кестеняв!

Скубльо се отърси, докато пресичаше стаята. Хората на Крейг се хилеха самодоволно.

Беше сигурен, че идването му е било напразно. Крейг нямаше да го изслуша. Щеше да го изхвърли заедно с парите му.

— Бройчо казва, че си ми донесъл нещо по сметката — отбеляза лихварят.

— Тъхм.

Леговището на Крейг беше обзаведено досущ като някое от именията горе на хълма — или поне вещите оттам бяха влезли тук. Скубльо остана поразен.

— Спри да зяпаш и да видим какво носиш! И по-добре не ми давай шепа медни монети и не ме моли за отсрочка. Избра ли си вече топъл вход? Плащанията ти са чист майтап, Скубльо!

— Не се подигравам, господин Крейг! Честно! Мога да издължа над половината!

Лихварят вдигна вежди.

— Интересно...

Скубльо изсипа пред него деветте сребърни ливи.

— Много интересно!

Тежкият поглед на Крейг го прикова като стоманено острие. Кестенявия заекна:

— Това е повече от половината, заедно с лихвата. Надявах се, че като видите колко напред излизам по този начин...

— Млък!

Скубльо млъкна.

— Смяташ, че ще ти простя случилото се?

— Вината не беше моя, господин Крейг! Не съм му казвал да...
Не знаете какъв е Гарвана!

— Млъквай! — Крейг се втренчи в монетите. — Е, може и да уредим нещо! Знам, че не си го насъскал ти. Не ти стига куражът.

Скубльо се втренчи в пода, неспособен да отрече страхливостта си.

— Добре, Кестеняв. Ти си редовен клиент. Връщаш се на нормалния график! — Лихварят пак огледа парите. — Напред си с три седмици, тъй ми се чини.

— Благодаря, господин Крейг. Наистина. Не знаете какво означава това за...

— Млък! Знам точно какво означава. Сега изчезвай! И започвай да спестяваш за следващата вноска. Това ти е последната отсрочка!

— Да, господине!

Скубльо побърза да отстъпи. Бройчо му отвори вратата.

— И, хей, Кестеняв! От време на време може да те търся за нещо.
Услуга за услуга. Нали разбираш?

— Да, господине!

— Добре. Разкарай се!

Скубльо си тръгна. Болезнено гадене замени облекчението му. Крейг щеше да го накара да предаде Гарвана. Почти се разплака, докато се мъкнеше към къщи. Положението никога нямаше да се подобри. Каквото и да правеше, все попадеше в капан.

10.

ЕША — КРЪГОМ ОБРАТНО

Книгоград е типичен за градчетата, където лагеруваме напоследък. Малък, мръсен и отегчителен. Човек се чуди защо ѝ е притрябвал на Господарката. Каква ѝ е ползата от тези далечни провинции? Дали настоява да преклонят глава просто за да подхранва егото си? Тук няма нищо, притежаването на което да си струва усилията, освен ако не става дума за власт над местните.

Дори и те гледат на страната си с известно презрение.

Присъствието на Черния отряд отрови настроението в целия район. В рамките на седмица Капитана започна да говори за преместване на братството в Сърцеград и изпращане на по-малки отряди в селцата.

Патрулите ни рядко попадаха на Бунтовници дори когато нашите магьосници подпомагаха лова. Срещата при Шилото буквално беше изтребила паразитите. Шпионите на Господарката ни осведомиха, че няколко от по-важните клечки са избягали в Барабана — още помизерно кралство на североизток. Предположих, че точно там ще ни отведе следващата ни задача.

Веднъж, докато пишех тези същите Анали, реших, че непременно трябва да пресметна разстоянието, което сме изминали в придвижването си на изток. Горях от желание да науча истината. Както се оказа, Сърцеград е на две хиляди километра от Чар! Далеч отвъд пределите на империята, каквато е била преди шест години.

По онова време великите кървави походи на Покорената Шепота бяха очертали дъгата на границата точно отсам Равнината на страха. Отбелязах градове — държави, които бяха съставяли онази предишна линия — Скрежоград и Догради, Тупванград и Житенград, и Ръждоград, където Бунтът години наред неизменно бе побеждавал Господарката. Всички те са големи селища, забележителни — или поне такива ги видяхме навремето. Още треперя, когато си спомня Равнината на страха.

Пресяхохме я под защитата на Шепота и Перото — две от Покорените, черни калфи на Господарката, и двете бяха магьосници с класи, по-добри от нашите трима жалки вълшебници. Дори предпазвани от тях и макар да пътувахме заедно с цели армии от редовния набор на Господарката, преживяхме големи страдания. Тези земи са враждебни и зловещи и в тях нормалните правила не важат. Камъните говорят, а китовете летят. Корали растат в пустинята. Дърветата ходят. А обитателите й са най-странните от всички... Но това не е нито тук, нито там. Просто кошмар от миналото. Кошмар, който още ме преследва, когато кръсъците на Пумата и Чевръстия отекват в коридорите на времето, а аз отново не мога да сторя нищо, за да ги спася.

— Какъв е проблемът? — попита Брестака, като издърпа картата изпод пръстите ми и наклони глава настрани. — Изглеждаш така, все едно си видял призрак!

— Просто си спомних Равнината на страха...

— О, така ли? Е, забрави я. Пийни една бира! — Той ме потупа по гърба. — Хей! Кегла! Къде се губиш? — и се втурна напред в преследване на най-известния симулант в Отряда.

Едноокия пристигна малко по-късно и ме стресна.

— Как е Гоблин? — попита тихо. Помежду им не беше имало пререкания от случката при Шилото. Огледа картата. — Празните хълмове? Интересно именце!

— Наричат тази област също и Кухите хълмове. А Гоблин вече е по-добре, защо не идеш да го видиш?

— Че за какъв дявол? Той е от онези, които се държат като идиоти. Не може да понесе и малка шегичка...

— Шегите ти често са доста груби, Едноок!

— Хм. Може би. Знаеш ли какво? Я ела с мен!

— Трябва да се подготвя за четенето!

Веднъж месечно Капитана очаква от мен да просветлявам войниците с прочит от Аналите. Та да знаем откъде сме дошли и да си припомним предците ни междувременно. Едно време това е значело много — Черното братство, последният от Свободните отряди от Катовар... Всички сме братя. Заедно. Горди като планински върхове. Ние срещу света и нека светът стене под петите ни! Но онова, което се проявяваше в поведението на Гоблин, дълготрайната депресия на

Брестака и останалите — то беше заразило всички. Отрядът се пропукуваше като зле изпечена делва.

Трябваше да подбера хубав откъс. От времето, когато Братството е било изतिकано до стената и е оцеляло само благодарение на традиционните си ценности. Има доста подобни моменти в четиристотингодишната ни история. Исках да подбера такъв, записан от някого от най-вдъхновените Хроникьори — човек с огъня на възкресител на Бялата роза, говорещ пред потенциалните си новобранци. Може би се нуждаех от серия откъси — такива, които да чета няколко ноци поред...

— Стига глупости! — заяви Едноокия. — Знаеш тези книги наизуст. Вечно си вреш носа в тях. Пък и без друго, ако щеш си измисли цялата история, никой няма да забележи разликата!

— Вероятно. И никой няма да се притесни, ако го сторя. Всичко се вкисва, старче! Вярно си е. Но нека идем при Гоблин!

Може би Анализите се нуждаеха от нов прочит на друго ниво. Може би и аз лекувах само симптомите. Анализите имат определени мистични свойства — поне за мен. Може би щях да определя болестта, като се потопя в тях и поразгледам писаното между редовете...

Гоблин и Мълчаливия играеха на микадо без ръце. Ще ви кажа едно за тримата ни страховити борци: те не са велики, но винаги поддържат таланта си идеално наточен. Гоблин печелеше по точки. Беше в добро настроение. Дори кимна на Едноокия.

Така. Значи всичко е наред. Духът е прибран в бутилката. Едноокия просто трябваше да каже правилните думички.

За мое изумление той се извини. Мълчаливия със знаци ми предложи да излезем навън и да ги оставим да сключат Мирния си договор насаме. И двамата страдаха от прекомерна гордост.

Излязохме. Както често правехме, когато няма кой да подслушва знаците ни, обсъдихме старите времена. И той също беше посветен в тайната, заради която Господарката би изтрила от лицето на земята цели народи.

Половин дузина от останалите подозираха — поне едно време — но вече бяха забравили. Ние обаче знаехме и нямаше да забравим никога. Онези, другите, ако стане въпрос, биха оставили Господарката със сериозни съмнения. Не и ние двамата. Ние знаехме кой е най-могъщият враг на повелителката ни — и вече шест години не бяхме

сторили нищо да я осветлим, че този неин враг не е просто измислица на Бунтовниците, а жив човек.

Бунтът е склонен да вярва на всякакви суеверия. Обожава пророците и пророчествата, както и великите, драматични предсказания за предстоящи победи. Така хората му преследваха пророчество, което ги вкара в капана в Чар и почти доведе до изстреблението им. В последствие отново стъпиха на крака, като се самоубедиха, че са станали жертва на фалшиви пророци и пророчества, внушени им от по-сръчни злодеи и от тях самите. С това убеждение станаха и продължиха, а вярват и в куп други невъзможни неща.

Забавното е, че се залъгаха с истината. Вероятно аз съм единственият извън вътрешния кръг около Господарката, който знае, че Бунтът е бил *поведен* към острозъбите челюсти на смъртта. Само че врагът, сторил това, не беше Повелителката ни, както Бунтовниците вярваха.

Онзи враг е все още по-страшното зло — Властелина, някогашният съпруг на Господарката, когото Тя предала и оставила заровен в земята, но все още жив в гроба във Великите гори, на север от далечния Веслоград. От този гроб се бе протегнал той и бе бръкнал в мозъците на хората високо в йерархията на Бунта, като ги бе превил по волята си с надеждата да ги използва, за да свали съпругата си от власт и да се погрижи за собственото си възкресение. Не успя, макар да си беше осигурил и помощта на няколко от първоначалните десет Покорени.

Ако изобщо знаеше за съществуването ми, сигурно стоях начело в списъците му. Той все още лежеше в земята, чертаеше планове, може би ме мразеше, защото съм помогнал да предадат Покорените, които му помагаха... Страховита история! Господарката сама по себе си беше достатъчно неприятно лекарство. Властелина обаче е тялото, чиято сянка се явява Нейното зло. Или поне така разказват легендите. Понякога се чудя защо, ако това е истина, Тя върви по земята, а той лежи неспокоен в гроба си.

Доста проучвания съм направил, откакто открих какви са силите на онази твар на север. Ровех за почти забравени истории и всеки път се плаших още повече. Владичеството — епохата, когато Властелина действително е бил на власт — смърдеше като време на възцарен на

земята ад. Струваше ми се чудо, че Бялата роза е успяла да го повали. И много жалко, че не го е унищожила. Както и слугите му, включително Господарката. Светът нямаше да върви по днешния коловоз. Чудя се кога ли ще свърши циганското лято. Засега Господарката не се държи чак толкова ужасно. Но кога ли ще свали любезната си маска и ще пусне на воля мрака, поне в рамките на владенията си, като възкреси ужасите от миналото?

Питам се също и за онези кошмари, приписвани на Владичеството. Историята неизбежно се пише от обслужващи самите себе си победители.

Откъм покоите на Гоблин се разнесе писък. С Мълчаливия се взирахме един в друг в продължение на секунда, след което се втурнахме вътре.

Честно, очаквах кръвта на някого от тях да изтича в червено езеро на пода. Но не и да открия Гоблин с конвулсии, а Едноокия отчаяно да се мъчи да го удържи да не се самонарани.

— Някой осъществи връзка! — изпъшка черният магьосник. — Помогнете ми! Много е силен!

Преглътнах притеснено. Връзка! Не бяхме имали пряк контакт, откакто водехме отчаяни битки по време на онези сражения с Бунтовниците в Чар преди години. Оттогава Господарката и Покорените се свързват с нас чрез куриери.

Гърчът продължи само няколко секунди. Винаги ставаше така. После Гоблин се отпусна със скимтене. Щяха да минат няколко минути, докато се възстанови дотолкова, че да предаде съобщението. И тримата се спогледахме. Стараехме се да си наложим израженията, с които играехме карти, но вътрешностите ни бяха станали на ледени буци. Казах пръв:

— Някой трябва да повика Капитана.

— Аха — съгласи се Едноокия.

Но не се и канеше да хукне. Мълчаливия също.

— Добре. Пиша се доброволец!

Тъй че отидох. Намерих Капитана да прави онова, което умее най-добре. Беше си качил краката на работната маса и хъркаше. Събудих го и му предадох вестта.

Той въздъхна.

— Намери Лейтенанта!

След което отиде до кутията си с карти. Постарах се да го подпитам, но той пренебрегна въпросите ми. Схванах намека и излязох.

Дали беше очаквал да се случи нещо подобно? Имаше ли някаква криза в областта? Как от Чар можеха да научат за това преди нас?

Колко глупаво — притеснявам се, преди да съм чул какво има да ни казва Гоблин.

Лейтенанта не ми се стори по-изненадан от Капитана.

— Да не би да се мъти нещо? — попитах подозрително.

— Може би. Дойде писмо по куриер, малко след като вие с Шекера заминахте за Еша. Твърди се, че може да ни повикат на запад. Сигурно точно това и става!

— На запад ли? Сериозно?

— Сериозно, я!

Толкова много сарказъм, вложен само в една дума!

Глупаво. Ако изберем Чар за демаркационната черта между изтока и запада, то Еша се намира на малко повече от две хиляди километра оттам. Дори при идеални условия пътуването трае над три месеца. А лежащите помежду ни земи са далеч от идеалните. Има места, където изобщо не минава път. Според мен шест месеца са твърде оптимистична прогноза. Но пък отново се притеснявах, без да имам подръка всички факти. Трябваше да изчакам и да видя какво ще стане.

Макар че Капитана и Лейтенанта не си го признаваха, явно се мътеше нещо голямо. Чакахме, измъчвани от нетърпение, докато Гоблин се вземе в ръце. Капитана беше отворил кутията с картите и чертаеше колебливо маршрут до Скрежоград. Ядосваше се, че цялото движение на запад неизменно минаваше през Равнината на страха. Гоблин си прочисти гърлото.

Напрежението се покачваше. Той не вдигна очи. Новините явно бяха неприятни. Изписука:

— Призоваха ни на служба. С мен се свърза лично Господарката. Изглежда притеснена. Първият ни преход ще е до Скрежоград. Там ще ни чака някой от Покорените, който ще ни заведе в Могилните земи...

Останалите си обмениха озадачени погледи. Промърморих:

— Пресветени богове! Леле-мале!

— Какво има, Знахар? — подпита ме Капитана.

Не знаеха, понеже не обръщаха внимание на дреболиите от историята.

— Там е погребан Властелина. По-точно там са били погребани всички те. Намира се в горите, на север от Веслоград...

Бяхме ходили нататък преди седем години. Градът не е приятелски настроен.

— Веслоград! — изрева Капитана. — Веслоград ли! Това е на кажи-речи пет хиляди километра оттук!

— Добави и още стотина оттам до Могилните земи...

Той се втренчи в картите.

— Страхотно. Просто страхотно! Това означава, че не само ще прекосяваме Равнината на страха, но ще минем също през Празните хълмове и Ветровития окръг. Невероятна, потресаваща новина! И какво? Очакват от нас да сме там другата седмица, така ли?

Гоблин поклати глава.

— Според мен Тя не бърза чак толкова, Капитане! Просто е разстроена и иска да потеглим незабавно!

— Даде ли ти някакви насоки или причини?

Магьосникът се ухили. Нима Господарката някога посочва причини? Боже, нищо подобно!

— Значи просто ей тъй — промърмори Капитана. — Хрумнало й е и толкова. Заповядва да хукнем да прекосяваме половината свят. Страшно ми харесва! — и нареди на Лейтенанта да започне подготовка за марш.

Новините се оказаха лоши, откачени, направо безумни, но не толкова ужасни, колкото ги изкарваше. Беше се подготвял за това още от пристигането на куриера с писмото. Пък и какво ли му е толкова трудното да потеглим на път. Проблемът беше, че на никого не му се тръгваше.

Западът е много по-приятен от всичко, с което ще се срещнем тук, но не е толкова хубав, та на някого да му се иска да извърви целия път дотам само заради прелестите му.

Е, нямаше ли Господарката някой по-близък отряд подръка?

Ставахме жертви на собствената си вещина. Тя винаги ни искаше там, където събитията ставаха най-напечени. Знаеше, че ще свършим работата най-добре.

Проклятие и още веднъж проклятие!

11. ХВОЙНОГРАД — НОЩНА СМЯНА

Скубльо даде на Крейг само девет от десетте ливи. С монетата, която си задържа, купи дърва за горене, вино и бира, за да попълни запасите си. После и други кредитори надушиха внезапното му благосъстояние. Лекото раздвижване на бизнеса не му донесе нищо добро. Посрещна следващото си плащане за Крейг, като взе заем от друг лихвар на име Гилбърт. Откри, че направо копнее някой да умре. Още десет ливи значително щяха да улеснят преживяването на студовете. Пък и зимата беше тежка. Нито един кораб не помръдваше в залива. В Патъка не се намираше работа. За Скубльо Аса беше единствен източник на доход и развлечение. Носеше дърва винаги, когато успяваше да се измъкне от Крейг — трогателно усилие да си купи приятел.

И този път Аса пристигна с цял наръч. Прошепна на ушенце на съдържателя:

— По-добре внимавай, Скубльо! Крейг е чул, че взимаш назаем от Гилбърт!

Кестенявия преbledня.

— Вече е намерил купувач за „Лилията“. Дори набират момичета!

Скубльо кимна. Сводниците използваха точно този сезон да привлекат отчаяни жени, та когато лятото докара моряците, те да са свикнали със занаята.

— Копеле! Накара ме да си мисля, че ми е разхлабил въжетото. Трябваше да знам какво ще стане. Така ще получи хем парите ми, хем заведението. Копеле!

— Е, поне те предупредих!

— Вярно си е. Благодаря, Аса!

Следващото плащане на Скубльо приближаваше като необратима напаст. Гилбърт му отказа втори заем. Насъсквани от Крейг, дребните кредитори обсаждаха „Лилията“.

За това той занесе на Гарвана безплатно питие.

— Може ли да седна?

Гостът му оголи зъби в подобие на усмивка.

— Заведението си е твое... — и добави: — Напоследък не се държиш много дружелюбно, Скубльо!

— Нервен съм — излъга Кестенявия. Гарвана страшно тревожеше съвестта му. — Притеснявам се за дълговете си!

Гостът моментално прозря какво се крие зад извинението му.

— И си помисли, че може да съм ти от помощ?

Скубльо почти простена:

— Да!

Гарвана тихо се засмя. На Кестенявия му се стори, че долавя триумфални нотки в смеха му.

— Добре, Скубльо. Тази нощ?

Съдържателят си представи как Попечителите извозват майка му. Преглътна отвращението от самия себе си и потвърди.

— Добре. Само че този път ще си ми помощник, а не партньор!

Той пак преглътна и кимна.

— Сложи старицата да си легне и слез долу. Разбра ли?

— Да! — прошепна Кестенявия.

— Добре. Сега се махай. Дразниш ме!

— Да, господине!

И Скубльо се оттегли. През целия ден не можа да погледне човек в очите.

В долината на Пристана виеше хаплив вятър, понесъл редки снежинки. Скубльо нещастно се уви в наметалото си. Имаше чувството, че е седнал не на капрата на каруцата, а върху ледена буца. Времето се влошаваше. Промърмори:

— Защо тази нощ?

— Моментът е идеален — зъбите на Гарвана тракаха. — Надали някой ще ни види! — и зави към Свещарската алея, от която се отклоняваха безброй задни улички. — Тук ловната територия е чудесна. В нощи като тези бездомниците се намъкват в уличките и мрат като мухи!

Скубльо потрепери. Беше прекалено стар за това. Но точно по тази причина се намираше тук — за да не остане на улицата в лошото време на такава нощ.

Гарвана спря каруцата.

— Иди да провериш ей-този проход!

Болка прониза краката на Кестенявия, веднага щом стъпи на тях. Добре. Поне изпитваше нещо. Не бяха измръзнали.

В тясната пряка беше съвсем тъмно. Претърси я по-скоро опипом, отколкото с поглед. Под една козирка намери увит в парцали човек, но той се размърда и изруга. Скубльо побягна. Върна се при каруцата точно когато Гарвана хвърли нещо отзад. Кестенявия отклони очи. Момчето не беше на повече от дванадесет години! Зловещият му партньор покри тялото със слама.

— Ето първия. В нощ като тази сигурно ще намерим най-малко дузина!

Скубльо преглътна възраженията си и се настани на капрата. Сети се за майка си — не би издържала и една нощ като тази.

На следващата пряка намери и първия си труп. Старецът беше паднал и, неспособен да се изправи отново, бе замръзнал в гротескна поза. С натезало сърце Скубльо замъкна вкочаненото тяло до каруцата.

— Нощта ще бъде ползотворна! — заключи Гарвана. — Нямаме съперници, а и Попечителите не биха излезли в такова време! — и добави тихичко: — Надявам се, че ще успеем да изкачим хълма!

Когато стигнаха до брега и всеки беше намерил по още един труп, Скубльо попита:

— Защо правим това?

— И на мен ми трябва пари. Очаква ме дълъг път, а така получавам големи суми бързо и без особена опасност.

Скубльо пък си мислеше, че опасността е много по-голяма, отколкото Гарвана е склонен да признае. За такива като тях Попечителите си имаха цял списък с възможни изтезания. Например — разкъсване на части...

— Не си от Хвойноград, нали?

— От юга съм. Преживях корабкрушение.

Не му повярва, разбира се. Акцентът на Гарвана не звучеше като на човек „от юга“, въпреки че беше доста мек. На Скубльо обаче не му

стигаше кураж да нарече събеседника си лъжец, нито да го притисне за истината.

При все това от време на време се опитваше да посъживи разговора. Не научи нищо ново за произхода или мотивите на странния си клиент.

— Тръгни натам — посочи му Гарвана. — Аз ще проверя ей-тук. Последна спирка, да знаеш! Стига ми за днес!

Кестенявия кимна. И на него му се искаше нощта вече да приключва. За свое отвращение беше започнал да гледа на бездомниците като на предмети и ги мразеше, задето умират на толкова неудобни места.

Чу тихо подвикване и бързо се извърна. Гарвана бе намерил един. Това стигаше. Изтича към каруцата. Спътникът му вече беше на капрата и го чакаше. Кестенявия се покатери горе, загърна се и направи опит да скрие лицето си от вятъра. Гарвана плесна с юздите и подкани мулетата да се раздвижат.

Каруцата беше преминала средата на моста над Пристанищната река, когато Скубльо чу стенание. Обърна се и възкликна приглушено. Едно от телата мърдаше!

— О, о, мамка му, Гарван!

— Тоя и бездруго ще умре!

Кестенявия се загърна по-плътно и се втренчи в постройките на северния бряг. Искаше да спори, дори да налети на бой, щеше му се да направи нещо, с което да отрече участието си в подобно зверство. Час по-късно вдигна глава и не позна околностите.

Пътят минаваше между раздалечени една от друга, зловецко надвиснали големи къщи, в чиито прозорци не блещукаше ни една светлинка.

— Къде сме?

— Почти пристигнахме. Остава ни половин час, ако пътят не е прекалено заледен.

Скубльо си представи как каруцата се хързулва в канавката. Тогава какво? Ще изоставят всичко и ще се надяват, че Попечителите не биха могли да ги свържат с престъплението? Страх замени отвращението му.

Малко след това осъзна къде се намират. Наблизо нямаше нищо друго, освен прокълнатия Черен замък.

— Гарван!...

— Какво има пък сега?

— Тръгнал си към Черния замък.

— А ти къде мислеше, че отиваме?

— И там живее някой?

— Да. Да не би това да те притеснява?

Гарвана беше чужденец. Надали можеше да разбере какво Черният замък внушава на Хвойноград. Хората, които се приближаваха твърде много, изчезваха. Местните предпочитаха да се преструват, че тази постройка не съществува.

На бърза ръка Кестенявия сподели страховете си. Спътникът му сви рамене.

— Нищо не знаеш ти!

Тъмният силует на замъка вече се различаваше през снежната завеса. На хребета валеше по-слабо, но пък вятърът беше по-силен. Победен, Скубльо промърмори:

— Да приключваме тогава!

Силуетът отсреща прерасна в стени, зъбери и кули. Не се виждаше и една светлинка. Гарвана спря пред високата порта и слезе от капрата. Потропа с голямото чукало. Скубльо се присви, като се надяваше никой да не излезе.

Портата обаче се отвори незабавно. Гарвана се покатери обратно на капрата.

— Хайде, дий, мулета!

— Няма да влизаш вътре, нали?

— Че защо пък не?

— Хей. Няма начин. Не!

— Млъквай, Скубльо! Ако си искаш парите, ще ми помогнеш да разтоварим!

Кестенявия потисна хленча си. Не се беше цанил да участва и в това!

Гарвана мина през портата, зави надясно и спря под голяма арка. Един-единствен фенер се мъчеше да разпръсне обгърналия прохода мрак. Странният работодател на Скубльо скочи долу. Помощникът му го последва, напрегнат като пружина. Смъкнаха телата от каруцата и ги нахвърляха на каменните плочи наблизко. После Гарвана каза:

— Сега се върни в каруцата. И си затваряй устата!

Едно от телата се размърда. Скубльо изпъшка и спътникът му го срита здравата.

— Млъквай казах!

От мрака излезе тъмен силует. Създанието беше високо и слабо под широките черни панталони и расо с качулка. Огледа набързо телата. Вероятно остана доволно. Обърна се към Гарвана и Скубльо съзря лицето му — съставено като че ли само от остри ъгли и сенки, хищно, маслиново, студено, с чифт сияещи меко очи...

— Тридесет. Тридесет. Четиридесет. Тридесет. Седемдесет — изброи сянката.

Гарвана му се възпротиви:

— Тридесет. Тридесет. Петдесет. Тридесет. Сто.

— Четиридесет. Осемдесет.

— Четиридесет и пет. Деветдесет.

— Четиридесет. Деветдесет.

— Дадено!

Пазаряха се! Гарвана не се интересуваше от пазарлък за старците. Високото създание не искаше да вдигне цената за момчето. Виж, умиращият подлежеше на пазарлък...

Скубльо проследи как високото същество наброява монетите в краката на трупове. Това си беше цяло проклето състояние — двеста и двадесет къса сребро! С толкова можеше направо да събори „Лилията“ и да построи нова сграда, а и да се разкара от Патъка.

Гарвана прибра монетите в джоба на връхната си дреха. Даде пет на Кестенявия.

— Това ли е всичко?!

— Не е ли добро заплащане за една нощ работа?

Беше си хубава месечна заплата, че и отгоре. Но да получиш пет от...

— Последния път бяхме партньори — поясни Гарвана и се метна на капрата. — Може пак да повторим. Но тази вечер ми беше наемен работник. Ясно?

В гласа му престъргаха стоманени нотки. Скубльо кимна, обладан от нови страхове.

Спътникът му подкара каруцата на заден и съдържателят усети внезапен хлад. Тук, под арката, беше горещо като в ада. Потрепери от алчния глад, с който ги наблюдаваше онази твар.

Тъмните, лъскави и лишени от сглобки камъни преминаваха покрай тях.

— Боже мили!

Сега вече — с привикнали към мрака очи — виждаше и вътре в стената. Различаваше кости и парчета от тях тела, цели и разчленени, и всички те бяха споени, сякаш летят в нощта. Когато Гарвана зави покрай портата, Скубльо зърна дори зяпнало лице.

— Що за място е това?

— Не знам, Скубльо. Не искам и да знам. Това, което ме засяга, е, че плащат превъзходно. Парите ми трябват. Имам доста път да извървя!

12. МОГИЛНИТЕ ЗЕМИ

Покореният на име Хромия посрещна Отряда в Скрежоград. От сто четиридесет и шест дни бяхме на поход. Дълги дни бяха — трудни и мъчителни, а хората и животните вървяха повече по навик, отколкото с желание. Армия в добра форма — като нашата — е в състояние да преодолява по сто, че дори и двеста километра Дневно, влагайки в това всяка капчица сила. Но не и ден след ден, седмица след седмица и месец след месец по невероятно трудни пътища. Умният командир не налага високо темпо. Дните се трупат, всеки със своя допълнителен товар умора, докато накрая хората започнат да припадат, ако темпото е прекалено непосилно.

Справихме се за рекордно време, като се има предвид какви територии пресякохме. Между Книгоград и Скрежоград се намират планини, където — и то с късмет — минавахме по десет километра на ден: пустини, където продължително търсехме вода; реки, чието пресичане с понтони траеше с дни. Имахме шанса да стигнем Скрежоград, като изгубихме само двама души.

Капитана сияеше, цял окъпан в задоволство, поне до мига, когато го призова военният губернатор. Когато се върна от срещата, събра офицерите и старшия състав и ни каза:

— Лоши новини! Господарката е пратила Хромия да ни води при пресичането на Равнината на страха. Ще ескортираме и един керван.

Реагирахме доста кисело. Между Отряда и Хромия отдавна цари неразбирателство. Брестака попита:

— И кога ще заминаваме, сър?

Нуждаехме се от почивка. Не ни бяха обещавали такава, разбира се, а Господарката и Покорените май не осъзнаваха човешките нужди, но все пак...

— Засега не се знае със сигурност. Не разпускайте много — много. Хромия го няма, но може да се появи още утре...

Вярно си е. С летящите килимчета, каквито използват Покорените, той можеше да стигне до където и да е в рамките на броени дни. Промърморих:

— Да се надяваме, че други дела ще го задържат по-далеч още малко!

Не исках да се срещам отново с него. Преди време му бяхме навредили доста — и то неведнъж. Преди Чар работехме по договор за един Покорен на име Ловеца на души. Той ни използва в някои свои планове за злепоставяне на Хромия, отчасти защото му беше стар враг и отчасти защото Ловеца тайно работеше в полза на Властелина. Господарката се хвана на въдицата. За малко да унищожи Хромия, но вместо това го реабилитира и го върна за последната битка.

Преди много, много време, когато се ковяло Владичеството, векове преди основаването на империята на Господарката, Властелина победил най-страховитите си противници и ги Покорил в своя служба. По този начин събрал десетимата злодеи, скоро станали известни като Десетте, Които Били Покорени. Когато Бялата роза вдигнала света на бунт срещу извращенията на Властелина, погребала Десетте заедно с него, но не успяла да унищожи нито един от тях.

Вековете мир притъпили чувството за самосъхранение на нацията. Любопитен магьосник се свързал с Господарката. Тя го манипулирала и накрая той я освободил. Заедно с нея от гроба се надигнали и Десетте. След поколение заедно изковали тъмната империя. След две влезли в битка с Бунта, чиито пророци са единомдушни, че Бялата роза ще се прероди, за да ги поведе към триумфалната победа.

Известно време изглеждаше, че наистина ще победят. Армиите ни губеха. Областите падаха в ръцете им една след друга. Покорените враждуваха помежду си и се избиваха един друг. Пострадаха общо Девет от Десетте. Господарката успя да Покори трима бунтовнически водачи, за да замени част от загубите си — Перото, Пътешественика и Шепота, която е може би най-добрият генерал от времето на Бялата роза насам. Доста мъки ни създаде, преди да я Покорят.

Предсказанията на бунтовническите пророци се оказаха верни — с изключение на това за последната битка. Очаквах преродената Бяла роза да ги поведе, но тя не се появи. Не успяха да я намерят... поне този път.

Да, тя вече беше родена. Но се намираше от нашата страна на фронтната линия, без да има представа коя е. Научих случайно за нея и точно поради това познание животът ми няма да струва и пукната пара, ако Господарката ме подложи на разпит.

— Знахар! — сепна ме Капитана. — Събуди се!

Всички ме зяпаха, изумени, че мога да бленувам невинно, докато той ни говори.

— Какво?

— Не ме ли чу?

— Не, сър.

Гримасата, с която ме погледна, представляваше най-добрата му мечешка имитация.

— Слушай тогава! Подготви се за пътуване с килимче. Ще го предприемеш, когато пристигне Покореният. Имаш право на двадесет и пет килограма личен багаж.

Килимче? Покорен? Какво, по дяволите?... Огледах се. Неколцина от момчетата се хилеха. Някои ме съжаляваха. Полет с килимче?!

— Че за какво?

Капитана търпеливо ми обясни:

— Господарката иска десетима да бъдат пратени на помощ на Перото и Шепота в Могилните земи. Не знам с какво се занимават двете там. И ти си сред избраните от нея.

— Защо аз? — попитах, разтреперан от страх.

Хич не ми беше добре по времето, когато Господарката ме използваше вместо домашен любимец.

— Може още да те обича. При все изминалите години...

— Капитане!...

— Знам само, че тя така иска, Знахар!

— Да, предполагам, че и това е достатъчна причина. Със сигурност не може да се оспорва. Кой още?

— Ами обръщай внимание и на разговора. Тогава ще знаеш и подробностите! По-добре се притеснявай за тях после. Сега имаме други въпроси за решаване!

Шепота пристигна в Скрежоград преди Хромия. Не след дълго метнах войнишката си торба на килима ѝ. Двадесет и пет килограма. Останалото бях поверил на Едноокия и Мълчаливия.

На килимчето му се казва „килимче“ само от учтивост и понеже названието е залегнало в традицията. Става въпрос за парче дебел плат, опънато на дървена рамка, която е една стъпка висока, докато се намира на земята. Събратя по пътешествие ми бяха Брестака, който щеше да предвожда групата ни, и Кеглата. Той е мързеливо копеле, но пък много го бива да върти меча. Снаряжението ни, както и още петдесет килограма багаж — собственост на хората, които щяха да ни последват по-късно — беше подредено в центъра на килима. Треперещи, Брестака и Кеглата се привързаха на място в двата задни ъгъла. Седнах отпред, вляво. Шепота се настани отдясно. Бяхме облечени много дебело и дрехите съвсем сковаваха движенията ни. Щяхме да летим високо и бързо, както обясни Шепота. Температурите горе били доста ниски.

Треперех почти колкото Брестака и Кеглата, макар че и преди се бях качвал на такива килимчета. Обожавах гледката и се ужасявах от падане — страх, който върви ръка за ръка с полета. Боях се също и от Равнината на страха, над която високо летяха странни, свирепи твари.

Шепота ни подпита:

— Всички ли ползвахте гърнето? Полетът ще бъде продължителен!

Не спомена, че може и да се напикаем от страх, както се случва с мнозина горе. Гласът ѝ беше гърлен и напевен, досущ като на жените, които спохождат последния сън на мъжа преди събуждане. Но гласът ѝ изобщо не подхождаше на външния вид. Изглеждаше точно като обветрен як войн, каквато и беше всъщност. Огледа ме — очевидно си припомни предишната ни среща в Гората на облаците.

С Гарвана бяхме залегнали в засада, там където тя трябваше да се срещне с Хромия и да го склони на страната на Бунтовниците. Шепота стана първият нов Покорен от времето на Владичеството насам.

Смигна ми.

Плътният плат натъртваше задните ми части. Бързо набрахме височина.

Пресичането на Равнината на страха е по-бързо по въздуха, но при все това е ужасяващо. Вятърни китове се носеха по пътя ни. Стрелнахме се покрай тях. Бяха твърде бавни, за да се задържат редом с нас. От гърбовете им излетяха тюркоазени твари, подобни на скатове.

Пляскайки тромаво с криле, те уловиха течението и се издигнаха над нас, а после се устремиха надолу като атакуващи орли, недоволни от присъствието ни във въздушните им територии. Не можехме да ги надминем, но с лекота успяхме да се изкачим над тях, макар че възможностите ни бяха ограничени. На прекалено голяма височина въздухът се разрежда твърде много и не е подходящ за човешки същества. Китовете можеха да се вдигнат поне още два километра и да послужат за платформи на скатовете.

Имаше и други летящи твари — по-дребни и не толкова опасни, но все пак доста хищни. В крайна сметка успяхме да си пробием път. Когато един скат ни атакува, Шепота го победи с помощта на тавматургичното^[1] си изкуство.

Докато се занимаваше с врага, се наложи да се откаже от контрола над килимчето. Падахме неовладяно, докато тя изблъска ската. По време на приключението се разделих със закуската си, но само толкова. Така и не попитах Брестака и Кеглата как са го преживели те. Знаем, че надали ще искат да се лишат и от последните си капки достойнство. Шепота не атакува първа. Такова е основното правило за оцеляване в Равнината на страха: Не нанасяй първия удар. Ако го сториш, ще се замесиш в нещо повече от дуел. Всяко чудовище от близките околности ще хукне по петите ти.

Пресякохме долината без да пострадаме, както обикновено става при пътуване с килимчетата, и продължихме полета си през целия ден и през цялата нощ. Завихме на север. Въздухът стана по-студен. Шепота ни свали на по-малка височина и понамали скоростта. Утрото ни посрещна над Защитника, където Отрядът бе служил, когато за пръв път попаднахме под командването на Господарката. С Брестака жадно се озъртахме през краищата на килима.

Протегнах ръка и извиках:

— Та това е Дяла!

Навремето държахме за кратко крепостта. Брестака посочи на другата страна. Там лежеше Веслоград, където изиграхме няколко чудесни, кървави номера на Бунта и си навлякохме мъстта на Хромия. Шепота летеше толкова ниско, че дори различавах лицата на хората по улицата. Веслоград не ми се стори по-приятелски настроен, отколкото преди осем години.

Подминахме го и се понесохме над върховете на дърветата на Великата гора, древен и девствен лес, от който Бялата роза бе ръководила кампаниите си срещу Властелина. Около обяд Шепота рязко намали скоростта на килима. Полека се реехме към застроена нарядко площ, която навремето е била сечище. Куп могили в средата издаваха ръкотворното човешко участие, макар че гърбиците им едва се различаваха сред зеленината.

Шепота кацна на една уличка в град почти само от руини. Предположих, че това е селището, обитавано от Вечната стража, чиято задача била да отблъсква скитниците из Могилните земи. Вършили си работата съвестно, но в крайна сметка безразличието на онези, чиято свобода бранели, се оказало пагубно...

На Възкресителите им отнело триста и седемдесет години да отворят Могилните земи, но така и не получиха каквото искат. Господарката се завърна, заедно с Покорените, а Властелина си остана окован. Господарката буквално изкорени движението на Възкресителите и им очупи клонките. Страхотна награда, а?

Няколко души излязоха от една сграда, в която се правеше ремонт. Подслушах разговора им с Шепота и дори разбрах една-две думи.

— Спомняш ли си езика на Защитника? — попитах Брестака, докато се опитвах да раздвижа схванатите си мускули.

— Ще си го припомня. А ти защо не хвърлиш едно око на Кеглата? Не ми изглежда добре!

Нищо му нямаше. Просто беше ужасен до смърт. Отне ми известно време да го убедя, че отново сме на твърда земя. Местните — наследници на Стражата, която охранявала Могилните земи в продължение на столетия, ни показаха покоите ни. Градчето постепенно се възстановяваше. Бяхме първите от цяла приливна вълна нови обитатели.

Три дни по-късно, със следващия полет на Шепота, дойдоха Гоблин и още двама от най-добрите ни войници. Казаха, че Братството било напуснало Скрежоград.

Попитах дали им се е сторило, че Хромия още ни се сърди.

— Не проявява очебийна неприязън — отвърна Гоблин. — Но това нищо не значи!

Така си беше.

Последните четирима пристигнаха след още три дни. Шепота ни настани в казармите. Представявахме нещо като телохранители и същевременно — полиция. Освен да я защитаваме, от нас се искаше и да помагаме до Могилните земи да не припарва никой, който няма съответно разрешение.

Появи се и Покорената на име Перото, придружена от собствени пазители. Заедно с батальон наети във Веслоград черноработници пристигнаха разни специалисти, твърдо решени да проучат Могилните земи. Работниците разчистиха боклука и храсталаците, докато стигнаха до същинските Могилни земи. Да влезеш там без съответната защита, означаваше бавна, болезнена смърт. Предпазните заклинания на Бялата Роза не бяха изчезнали след възкресението на Господарката. Пък и тя беше добавила собствени. Предполагам, умираше от ужас, че *той* може да се измъкне.

С пристигането си Покореният Пътешественик също доведе собствени войници. Той установи пропускателен пост във Великата гора. Покорените се редуваха да патрулират от въздуха. Ние, простосмъртните, се наблюдавахме един друг също толкова зорко, колкото следяхме и гората. Нещо голямо се мътеше. Никой не го казваше на глас, но си личеше още отдалеч. Господарката очевидно предчувстваше опит за бягство.

Прекарвах свободното си време в преглед на записките на Стражата — особено около периода, когато Боманц е живял тук. Маскиран като иманяр, той прекарал четиридесет години в гарнизонното градче, преди да опита да се свърже с Господарката и по случайност да я освободи. Той живо ме интересуваше. Но нямаше кой знае колко сведения за него, пък и те бяха брадати лъжи.

Навремето попаднах на личните му записки, когато случайно се спънах в тях малко преди Покоряването на Шепота. Предадох ги на нашия тогавашен военачалник Ловеца на души. Той трябваше да ги изпрати в Кулата, но ги задържа за собствените си цели. После ръкописите отново попаднаха в ръцете ми — по време на битката за Чар, докато заедно с Господарката преследвахме ренегата Покорен. Не споменах за документите пред никого, освен пред един приятел, Гарвана. Той дезертира, за да защити детето, което мислеше за преродената Бяла роза. Когато намерих възможност да прибера

документите от някогашния лагер на Ловеца на души, вече ги нямаше там. Предполагам, че Гарвана ги е взел със себе си.

Често се чудя какво е станало с него. Първоначалното му намерение беше да избяга толкова далеч, че никой да не успее да го намери отново. Не се интересуваше от политика. Просто искаше да защити детето, което обичаше. Беше способен на всичко в името на безопасността на Глезанка. Предполагам, че е сметнал документите за един вид застраховка за далечното бъдеще.

В щаба на Стражата имаше дузина пейзажа, рисувани от някогашни членове на гарнизона. Повечето изобразяваха Могилните земи. Били са величествени в отминалите дни. В центъра на капището^[2] се намирала Великата Могила, ориентирана строго по североизточната ос. Там били затворени Властелина и Господарката. Около нея е очертана звезда, а на върховете на лъчите ѝ са издигнати по-малките могили, в които се таели Десетте, Които Били Покорени. Около всички тях е изкопан ров, а всяка от могилите била оградена със заклинания и фетиши. Във вътрешния кръг, около Великата могила, имало поне няколко допълнителни защитни линии. Последната представлявала дракон, увит около хълма и ухапал опашката си с уста. Една картина от по-късно време, рисувана от очевидец, показва как драконът бълва огън в гората точно през нощта, когато Господарката била възкресена. Боманц крачи през огъня.

Той останал заклещен между Възкресителите и Господарката, като и двете фракции го манипулирали. Случилото се с него било дело на техните ръце.

Според хрониките съпругата му оцеляла. Тя твърди, че той влязъл в Могилните земи, за да спре онова, което се случвало. Никой не ѝ повярвал навремето. Според нея той знаел истинското име на Господарката и искал да я достигне с него, преди да успее да се измъкне на свобода.

Мълчаливия, Едноокия и Гоблин ще ви кажат за най-ужасния страх на всеки магьосник — че знанието за неговото истинско име може да попадне в ръцете на външен човек. Съпругата на Боманц се кълняла, че името на Господарката било записано в притежаваните от мъжа ѝ ръкописи. Същите, които изчезнали в нощта на Възкресението. Същите, които бях открил десетилетия по-късно. Плячката на Гарвана

може би съдържа единственото камъче, способно да обърне каретата на империята.

Но да се върнем в Могилните земи по времето на разцвета им. Впечатляваща конструкция. Обветрените им фасади са облицовани с варовик, а ровът е широк и син. Околностите приличат на парк... Но страхът от Властелина отслабвал, забравяли се и ужасните му дела. В по-късна картина, рисувана от съвременник на Боманц, околностите са обрасли с бурени, варовиковите фасади тънат в разруха, а ровът се е превърнал в блато. Днес изобщо не може да се различи къде се е намирал. Варовикът е изчезнал под храсталаците. Насипите и могилите представляват само хълмчета. Тази част от Великата могила, където все още лежи Властелина, си остава сравнително запазена, макар че и тя е обрасла с бурени. Някои от фетишите, закотвящи предпазните заклинания, още стоят, но времето е изтрило чертите им.

Днес периферията на Могилните земи е маркирана с колове, окичени с червени флагове. Поставили са ги, когато Господарката обявила, че праща външни хора на проучване. Самите Стражи винаги са живели тук и нямат нужда от маркери, които да ги предупреждават.

Откровено се насладих на онзи месец и половина, които прекарах тук. Угаждах на любопитството си и открих, че Перото и Шепота са изумително достъпни и открити.

При старите Покорени беше точно обратното. Командирът на Стражата — наричаха го Наставника — се оказа словоохотлив и с удоволствие се перчесе с миналото на отряда си, формирование не по-малко древно от Братството. Заедно изпихме стотици галони бира и обменихме многобройни преувеличения и истински истории.

През петата седмица от престоя ни някой направи откритие. На нас, незначителните, не ни обясниха какво точно се случва, но Покорените се развълнуваха. Шепота започна да прекарва още членове на Отряда. Подкрепленията разказваха зловещи истории за Долината на страха и Празните хълмове. Отрядът вече беше в Мъжеград, само на хиляда километра от нас. В края на шестата седмица Шепота ни събра и обяви, че имаме ново назначение.

— Господарката иска да заведе на запад двадесет и петима от вас. Брестак, ти ще си командир! С вас ще пътуваме ние с Перото, неколцина от местните и специалисти по езиците. Да, Знахар, ти също

си в списъка! Тя не би отказала на любимия си аматьор — историк това удоволствие, нали?

Потръпнах от страх. Не исках Тя отново да проявява интерес към мен.

— Накъде точно сме тръгнали? — поинтересува се Брестака.

Професионалист до мозъка на костите си — такъв си е кучият син. Няма да чуеш и едно оплакване от устата му.

— Към пристанище на име Хвойноград. Намира се далеч отвъд западните граници на империята, но по някакъв неизвестен засега начин е свързан с Могилните земи. Пада се доста на север и се предполага, че там ще бъде студено, така че се подгответе за зимни условия!

Хвойноград? Не бях чувал за него, нито пък някой друг от нашите — дори и Наставника. Порових се в картите му, докато не намерих една, изобразяваща западния бряг. Открих Хвойноград далеч на север, близо до мястото, където ледовете царуват вечно. Беше голям град. Зачудих се как ли оцелява там, скован от студ през цялата година. Попитах Шепота. Тя май знаеше едно-друго за това място. Каза, че селището добрувало благодарение на океанско течение, носещо топли води на север. Твърдеше, че градът е извънредно странен — поне според Перото, която била стъпвала там лично.

Именно това ме доведе при другата Покорена само часове преди заминаването ни. И тя не знаеше много, но ми разказа, че Хвойноград е във владенията на дук Цимерлан. Преди година — малко преди от Чар да изпратят по куриер писмото до Капитана — той помолил Господарката да му помогне за разрешаването на една местна загадка. Не забравяйте, че голямата част от човечеството прави всичко възможно да държи повелителката ни далеч от земите си. Съществуването на човек, който ще потърси доброволно помощта ѝ, е сигурен белег, че сме изправени пред интересна загадка. Чудех се каква ли връзка може да има това с Могилните земи.

Лошото беше, че Хвойноград се намира твърде далеч. При все това много се радвах, че вече ще съм там, когато Капитана научи, че след кратка почивка във Веслоград от него се очаква да се насочи нататък.

Кой знае, нищо чудно бесният му вой да се чуе чак до Хвойноград. Знаех си, че новината няма да го ощастливи особено.

[1] Тавматургия — чудотворство, магия, изградена по „научни“ правила. — Б.р. ↑

[2] Езически храм на открито, в който са поставени различни идоли. — Б.р. ↑

13. ХВОЙНОГРАД — ОГРАДАТА

Седмици наред Скубльо спа зле. Постоянно сънуваше черните стъклени стени и мъжа, който не беше мъртвец. На два пъти Гарвана му предложи участие в нощен лов. И двата пъти той му отказа. Клиентът му не го притискаше, но и двамата знаеха, че Скубльо ще се включи рано или късно. Така че Кестенявия се молеше Гарвана да забогатее и да си замине по пътя. Всеки път, щом го погледнеше, угризенията му отново се събуждаха.

Проклятие, защо Крейг още не беше тръгнал да го преследва?

Скубльо не разбираше и защо Гарвана изобщо не се притеснява от Крейг. Не беше нито глупак, нито идиот. Нима беше възможно да не се бои от лихваря? Поне на Скубльо Кестенявия подобна версия му се струваше невероятна.

Аса си оставаше на паничката на Крейг, но наминаваше редовно и носеше дърва за горене. Веднъж докара цяла каруца.

— Каква дяволия си забъркал? — притисна го един ден Скубльо.

— Опитвам се да спечеля доверието ти — призна Аса. — Момчетата на Крейг не ме харесват особено.

— И за един човек, дето да те харесва, не се сещам!

— Е, те може да опитат нещо гнусно...

— И искаш да се скриеш някъде, когато ти се нахвърлят, а? А какви ги вършиш за Крейг? И защо изобщо той се занимава с теб?

Аса хъмкаше и мрънкаше. Скубльо усили натиска. В крайна сметка, пред него стоеше единственият човек, когото можеше да притисне!

— Следя Гарвана, Скубльо. Докладвам какви ги върши.

Кестенявия изсумтя. Крейг използваше Аса, защото беше лесно заменим. Вече двама от хората му бяха изчезнали. После се запита дали дребосъкът знае къде са ходили. Побиха го тръпки. Ами ако Аса е докладвал за нощните приключения на Гарвана? Ами ако е видял и Скубльо, докато...

Невъзможно. Нямах да си държа езика зад зъбите — основната цел на дребния лентяй беше да се издигне бързичко, а какъв по-лесен начин от това?

— Харчиш доста напоследък, Аса! Откъде взимаш парите?

Дребосъкът пребледня, огледа се притеснено и дори заекна няколко пъти.

— Дървата, Скубльо! Продавам дърва.

— Ти си лъжец, Аса! Откъде ги взимаш?

— Повярвай ми, Скубльо, не исках да знаеш!

— Може и да не искам. Но ужасно ми трябва пари. Дълга на Крейг. Почти се бях разплатил с него, но той започна да изкупува малките ми дългове от останалите. Проклет да е Гилбърт!... Трябва да спечеля достатъчно, за да не взимам заеми отново.

Черният замък. Двеста и двадесет къса сребро! Ох, само как се съблазняваше да нападне Гарвана! А клиентът му просто се усмихваше злокобно, наясно какво точно си мисли той.

— Откъде взимаш парите, Аса?

— А ти откъде взе онези ливи, с които плати на Крейг? А? Хората се чудят, Скубльо! Човек не намира такива суми за една нощ. Поне не и ти. Кажи ми и ще ти кажа и аз!

Скубльо сведе очи. Аса се ухили триумфално.

— Ти, малка змия! Махай се, преди да си изтърва нервите!

Дребосъкът така и направи, но преди да излезе, се огледа с много замислено изражение. *Проклятие!*, помисли си Скубльо, *събудих подозренията му!* Пусна парцала си в една лепкава халба.

— Какво става тук?

Кестенявия подскочи. Гарвана стоеше до тезгяха и по очите му се познаваше, че няма да търпи лъжи. И съдържателят просто му изпя истината.

— Значи Крейг не е мирясал?

— Не го познаваш, иначе нямах да питаш. Въпрос на живот и смърт е, Гарван. Ти или той.

— Тогава трябва да е той, нали?

Скубльо зяпна изумено.

— Само едно предложение, Кестеняв! Проследи приятеля си, когато тръгне да събира дърва! — и Гарвана се върна на мястото си.

Заговори оживено на Глезанка със знаци, които прикри от погледа на Скубльо. По стойката на момичето съдържателят предположи, че тя горещо възразява на предложенията на клиента му. Десет минути по-късно Гарвана излезе от „Лилията“.

Всеки следобед излизаше за по няколко часа. Скубльо подозираше, че така приспива вниманието на шпионите на Крейг.

Глезанка се облегна на касата на вратата и се взря към улицата. На свой ред съдържателят се вгледа в нея. Погледът му шареше нагоре-надолу по нейната спираща дъха фигура. *Тъй де, на Гарвана,* поправи се той. *Двамата са гъсти. Но не ми пука.* Тя беше толкова красиво изваяние на природата: висока, с хубави крака, готова да приеме мъж... Кестениявия сам се скастри, че е такъв глупак. Не се налагаше да се хваща и в този капан, нали? Имаше си достатъчно проблеми.

— Мисля, че денят ще бъде добър за такова нещо — обади се Гарвана, когато Скубльо му донесе закуската.

— А? Добър за кое?

— За малка разходка по хълма, да погледаш Аса.

— О, не, не мога! Няма кой да наглежда заведението!

Отзад при тезгяха, Глезанка се наведе да вдигне нещо от пода. Очите на Скубльо се разшириха и сърцето му се разтупка. Трябваше да вземе мерки. Да посети курва, най-малкото. Иначе щеше да пострада. Но не можеше да си позволи да плати за услугата. Изкашля се:

— Глезанка няма да се оправи сама.

— И преди си ползвал братовчед си Калкана.

Хванат в крачка, Скубльо не успя да измисли достатъчно бързо друго извинение. Пък и Глезанка му отвличаше вниманието. Беше просто наложително да носи дреха, която да прикрива по-добре формите ѝ отзад.

— Ъ... Няма да се оправи с Глезанка. Не ѝ знае знаците!

По лицето на Гарвана премина сянка. Предложи:

— Ами, дай ѝ почивен ден. Докарай онова момиче, Лиза, която идваше, когато Глезанка беше болна.

Лиза, помисли си Скубльо. Още един горещ възглед.

— Използвам Лиза, само когато съм тук, за да я следя! — и побърза да премине на любимата си тема — притесненията си: — Ще ме обере до шушка, няма да я спре това, че мама е сляпа...

— Скубльо?

— Да?

— Докарай Калкана и Лиза тук и тичай да следиш Аса. Аз ще се погрижа да не изнесат фамилните ти ценности.

— Но...

Гарвана удари с длан по масата.

— Тръгвай, казах!

Беше ясен, слънчев и топъл за зимата ден. Скубльо хвана следата на Аса пред ханчето на Крейг.

Дребосъкът нае каруца. Това безкрайно изуми съдържателя на „Лилията“. През зимата собствениците на конюшни искаха голям депозит. Нямахме голяма полза от закланите и изядени впрегатни животни. Стори му се истинско чудо, че някой ще довери на Аса цял впряг. Lentяят се запъти направо към Оградата. Скубльо се помъкна след него, свел глава ниско. По улиците бяха наизлезли безброй минувачи и Аса нямаше да го забележи, дори ако погледнеше назад.

Аса остави каруцата в една от множеството горички близо до алеята, която обикаляше редом с обкръжаващата Оградата стена. Тук, сред дърветата, гражданите на Хвойноград се събираха за Пролетните и Есенните ритуали за Мъртвите. Каруцата на дребосъка не се виждаше откъм улицата.

Скубльо се скри в сянката на един храст и проследи как Аса притичва към стената на Оградата. *Някой трябва да разчисти храстите*, помисли си той. Заради тях стената изглеждаше занемарена. Всъщност и самата тя се нуждаеше от поправка. Мина отсреща и скоро откри пролука, през която спокойно можеше да се промъкне приведен човек. Промуши се през нея. Аса тъкмо пресичаше една гола полянка и бързаше нагоре по склона към няколко бора.

И отвътре стената беше обрасла с храсти. Сред тях се виждаха безброй наръчи дърва. Аса развиваше по-сериозна дейност, отколкото Скубльо подозираше. Увъртането около бандата на Крейг го бе променило. Със сигурност го бяха наплашили здравата.

Аса навлезе сред боровете и Скубльо го последва. Пред него дребосъкът вдигаше повече шум от крава, която се промъква през

гъсталак.

Цялата Ограда тънеше в храсти. Когато Скубльо беше малък, районът приличаше повече на парк. Спретната площ за очакване събуждането на онези, които са починали отдавна. Сега вътрешността изглеждаше запусната, досущ като самия Хвойноград.

Скубльо се запромъква към шума от удари. Какво ли толкова правеше Аса, че вдигаше такава гюрултия?!

Под брадвата на дребосъка едно паднало дърво се превръщаше в цепеници. Тях пък той подреждаше в спретнати наръчи.

В интерес на истината, Скубльо трудно успяваше да си представи Аса и „спретнат“. Само до какви промени може да доведе ужасът!

Час по-късно вече беше готов да се предаде. Зъзнеше от студ, огладня и се схвана целият. Беше похабил половината си ден, а Аса не направи нищо подозрително. Въпреки това остана на мястото си... И без друго беше вложил доста време, пък и раздразнителният Гарван щеше да очаква изчерпателен доклад.

Аса се трудеше здравата. Когато спираше да сече, влачеше наръчите към каруцата си. Скубльо остана впечатлен. Стоеше, зяпаше и си повтаряше, че е голям глупак. От този храст нямаше да излезе заек. После Аса внезапно се разбърза. Събра инструментите си, скри ги и се огледа подозрително. *Дотук беше*, помисли си съдържателят. Дребосъкът тръгна нагоре по хълма. Кестенявия се затътри след него. Схванатите му мускули протестираха на всяка крачка. Изминаха повече от километър сред удължаващите се сенки. За малко Скубльо да изгуби Аса, но към следата го върна дрънчене.

Дребосъкът използваше огниво и прахан, прегърбен над наръч факли, увити в намаслена кожа. Вероятно току-що ги беше извадил от скривалището им. Най-сетне успя да избие огънче. После се покатери на близките скали и изчезна зад тях. Скубльо изчака минута и го последва. Плъзна се крадешком покрай канарата, където беше видял Аса за последен път. Зад нея в земята имаше пукнатина, голяма точно колкото да се вмъкне човек.

— Мили Боже — прошепна Скубльо. — Намерил е начин да влиза в Катакомбите! Той граби мъртъвците!

— ... Тъй че се върнах веднага — изпъшка Скубльо. Гарвана се забавляваше с притеснението му. — Знам, че Аса е глупак, но досега не съм си представял, че ще извърши и светотатство!

Клиентът му се усмихна.

— Не си ли отвратен? — изуми се съдържателят.

— Не. А ти защо се отвращаваш? Той не краде ничии тела.

Кестенявия се намираше на косъм от това да го нападне.

Гарвана беше по-ужасен мръсник и от Аса.

— Значи от това печели? — върна го на темата събеседникът му.

— Не толкова добре, като теб. Попечителите взимат всички погребални дарове, като изключим преходните урни.

Всеки труп в Катакомбите имаше малка, запечатана урна, която обикновено окачаха с верижка на врата на тялото. Попечителите не докосваха няколкото монети в нея. Когато дойдеше Денят на прехода, Лодкарите щяха да поискат заплащане за преминаването до Рая.

— Всички тези лишени от надежда души... — промърмори Скубльо и обясни за какво става дума.

Гарвана изглеждаше озадачен.

— Как човек и с капка ум в главата може да повярва в такива глупости? Мъртвите са си мъртви. И по-кратко, Скубльо! Просто отговори на въпроса. Колко тела има в Катакомбите?

— Че кой знае? Слагат ги там откакто... Майко мила, от хиляда години! Може да са милиони!

— Сигурно ги трупат като дърва за горене.

Скубльо се замисли над въпроса. Катакомбите бяха огромни, но пък за хиляда години труповете от селище с размера на Хвойноград сигурно правеха страховита купчина. Погледна към Гарвана. Проклет да е този негодник!

— Аса да прави каквото ще, но ние не бива да влизаме вътре!

— Защо не? Твоят приятел не е пострадал!

— Той е мошеник на дребно, а ако започне да се лакоми, ще го убият. Там, долу има Пазители. Чудовища.

— Опиши ми ги.

— Не мога.

— Не можеш или не искаш?

— Не мога. Знам само, че бродят там, долу, и...

— Ясно... — Гарвана се надигна. — Въпросът трябва да се проучи! Не обсъждай с никого, особено пък с дребосъка.

Как смята — че право при него ще ида, така ли?, помисли си Кестенявия. Паникьосан, Аса можеше да направи какво ли не.

На улицата се носеха слухове. Крейг изпратил двамата си най-добри биячи след Гарвана и те изчезнали. Оттогава вдън земя бяха потънали и още трима. Самият лихвар бил ранен от неизвестен нападател. Оцелял благодарение на силата и жертвоготовността на Бройчо. Но не очаквали самия човек планина да прескочи трапа. Скубльо беше ужасен. Крейг не беше нито здравомислещ, нито хладнокръвен^[1]. Помоли Гарвана да се изнесе. Той недоволно се взря в домакина си.

— Виж, не искам да те убие тук! — обясни му Кестенявия.

— Ще е зле за бизнеса, а?

— По-скоро за здравето ми. Сега вече той наистина ще те убие. Ако не го направи, хората ще спрат да се страхуват от него.

— Значи не се учи лесно, а? Проклет град на глупци!

Аса нахлу през вратата.

— Скубльо, трябва да поговорим! — беше ужасен. — Крейг мисли, че аз съм го предал на Гарвана, и ме преследва. Трябва да ме скриеш, Скубльо!

— Да бе, как ли не!

Капанът се затваряше. И двамата се намираха в заведението му. Сега вече лихварят със сигурност щеше да убие и него, а майка му да изхвърли на улицата.

— Скубльо, снабдявах те с дърва цяла зима! И пазех Крейг да не ти диша във врата...

— О, да бе. И заради това да ме убият, така ли?

— Длъжник си ми, Скубльо! Не съм му казал как излезе през нощта с Гарвана. Може би Крейг ще се заинтересува от това, а?

Скубльо сграбчи ръцете на Аса и го дръпна напред, срещу тезгяха. Досуц като театрален актьор, Гарвана пристъпи зад дребосъка с нож в ръка. Боцна го с острието и прошепна:

— Да се качим в стаята ми!

Аса пребледня. Скубльо насила се усмихна.

— Да, да, правилно! — Пусна пленника си и извади глинена бутилка изпод тезгяха. — И аз искам да поговоря с теб, Аса!

Взе три халби. Качи се горе последен, а слепият поглед на майка му го пробождаше изотзад. Колко беше чула тя? Колко беше отгатнала? Напоследък се държеше студено с него. Срамът му бе застанал помежду им и вече не се чувстваше достоен за уважението ѝ. *Заради нея го правя!* — заглуши гласа на съвестта си Скубльо.

От лявата страна на горния етаж единствено помещението на Гарвана имаше врата. Зловещият клиент я задържа отворена, за да влязат Аса и Скубльо.

— Сядай! — каза на дребосъка, като му посочи леглото си.

Аса седна. Изглеждаше достатъчно уплашен, за да се напикае. Стаята на Гарвана беше спартанска като облеклото му. Не издаваше и следа от богатството му.

— Инвестирам го, Скубльо — обясни Гарвана с подигравателна усмивка. — В корабоплаването. Налей вино! — и започна да си чисти ноктите с ножа. Аса гаврътна своето още преди Скубльо да напълни и другите две халби. — Долей му! — нареди домакинът и отпи от собственото си питие. — Виж, Кестеняв, защо ми даваш от онази кисела котешка пикня, когато разполагаш с такова нещо?

— Никой не го получава, без да си поиска специално. Струва повече!

— Отсега нататък ще ми сервираш от това! — Гарвана пресрецна погледа на Аса и потупа бузата си с острието на ножа.

Не, на този тип не му се налагаше да живее бедно. Бизнесът с тела беше доходоносен. Инвестирал, значи? В корабоплаването? По странен начин го каза. Въпросът — къде отиват парите, изглеждаше не по-малко интересен от този — откъде идват.

— Ти заплаши приятеля ми — заяви Гарвана. — О, извинявай, Скубльо! Неправилно се изразих. Партньор имах предвид, не приятел. За разлика от приятелите партньорите няма нужда да се харесват един друг. Така... Дребосък, имаш ли какво да кажеш в своя защита?

Скубльо потрепери. Проклетият Гарван. Каза го така, че Аса да може да разнесе слуха. Копелето поемаше контрол над живота му. Подяждаше го полека като мишка, която бавно издънва пита сирене.

— Честно, господин Гарван! Нямах нищо лошо предвид. Бях изплашен. Крейг мисли, че съм ти издал нещо. Трябва да се скрия, а Скубльо заплаши да ме изрита. Просто се опитвах да го накарам да...

— Млъквай! Скубльо, мислех, че ти е приятел!

— Просто му правя дребни услуги. Жал ми е за него.

— Значи би го скрил от лошото време, но не и от враговете. Направо чудо на страхливостта си, Скубльо! Може би съм сбъркал, като мислех да те направя пълноправен партньор. Смятах дори да ти преотстъпя целия бизнес. Мислех, че ти правя услуга, но ти се оказва препикано куче. Нямах кураж даже да го отречеш! — той се завъртя стремително. — Говори, дребосък! Разкажи ми за Крейг. Каж ми за Оградата!

Аса пребледня. Но продължи да мълчи, докато Гарвана не заплаши да призове Попечителите.

Коленете на Скубльо трепереха и се удряха едно друго. Дръжката на касапския му нож беше хлъзгава от пот. Нямахше да използва оръжието, но Аса беше прекалено уплашен, за да го осъзнае. Изцъка с език на впряга си и каруцата потегли. Гарвана го последва със своята. Кестенявия погледна към отсрещния склон над долината. Черният замък се извисяваше над хоризонта на север, хвърляйки зловещата си сянка над Хвойноград. Защо се издигаше там? Откъде беше дошъл? Той отхвърли въпросите — най-добре да не им обръща внимание.

Как изобщо се беше забъркал в това? Боеше се от най-лошото. Гарвана нямаше и грам здрав разум!

Оставиха каруците в горичката и влязоха в Оградата. „Партньорът“ му огледа запасите от дърва за горене, които Аса беше струпал.

— Занеси тези наръчи при каруците. Засега ги сложи до тях!

— Не може да ми взимаш дървата! — възрази Аса.

— Млъквай! — Гарвана праметна един сноп през стената. — Върви напред, Скубльо! Дребосък, ще те изловя, ако посмееш да избягаш!

Бяха прехвърлили около дузина наръча, когато Аса, на ръба на паниката, прошепна:

— Скубльо, един от хората на Крейг ни следи!

Гарвана обаче не остана недоволен от новината.

— Вие двамата идете да вземете още дърва от гората!

Аса възрази, но зловещият клиент на „Лилията“ само го стрелна с поглед и дребосъкът покорно се запъти нагоре по хълма.

— Откъде е узнал? — изскимтя към Скубльо. — Не са ме следили, сигурен съм!

Кестенявия сви рамене:

— Може да е магьосник. Винаги знае за какво си мисля!

Когато се върнаха, Гарвана беше изчезнал. Скубльо се огледа наоколо и нервно реши:

— Да идем за още дърва!

На следващото им завръщане той ги очакваше.

— Закарайте тези наръчи в каруцата на Аса!

— Ето ти нагледен урок... — Скубльо посочи каруцата на дребосъка. От процепите на дъното капеше кръв, която се просмукваше изпод купчина дърва. — Виждаш ли що за човек е?

— А сега марш нагоре по хълма! — нареди им Гарвана, когато се върнаха. — Ти водиш, Аса! Първо извади инструментите и си вземи факлите!

Докато Скубльо наблюдаваше как Гарвана прави носилка, го подяждаха подозрения. Отхвърли ги. Дори зловецият му клиент не би паднал толкова ниско. Или?...

Спряха, загледани в зейналата тъмна паст на долния свят.

— Ти върви пръв, Аса! — нареди Гарвана.

Разколебан, дребосъкът слезе надолу.

— Твой ред е, Скубльо!

— Имай милост, Гарван!

— Мърдай!

Кестенявия се размърда, а зловецият му клиент слезе след него.

Катакомбите лъхаха на мърша, но по-слабо, отколкото Скубльо предполагаше. Течение раздвижи пламъка на факлата на Аса.

— Спри! — нареди Гарвана. Взе факлата му, огледа прохода, през който се бяха спуснали, кимна и му я върна обратно. — Води ни!

Пещерата се разширяваше и се сливаше с по-голяма. Аса спря на средата ѝ. Скубльо също се закова на място. Бяха обградени от кости. Кости по пода, кости, подредени до стените, скелети, висящи от куки. Други бяха струпани на купчини и редици, небрежно нахвърляни тук-там. Сред тях кротко спяха скелети, още с останките от погребалните одежди. От дървени колове по стените се цъкляха черепи с празни очници като черни езера на светлината на факлата. До всеки кол стоеше преходна урна. Имаше и мумии, макар и малко на брой. Само

богатите желаеха мумифициране. Но тук богатството им приживе не означаваше нищо. И те бяха струпани редом останалите. Аса доброволно се разприказва:

— Това е наистина стар участък! Попечителите вече не идват насам, освен, може би, за да разчистят падналите кости. Цялата пещера е пълна с такива. Просто ги захвърлят встрани!

— Да огледаме! — нареди Гарвана.

Аса се оказа прав. Пещерата се стесняваше и таванът ѝ слизаше надолу. Проходът беше задънен с кости. Скубльо отбеляза, че липсват черепи и урни. Водачът му се изкиска.

— Твоите Попечители не са толкова съпричастни с мъртвите, колкото си мислиш, Скубльо!

— Залите, които ни показват по време на Пролетните и Есенните ритуали, не са такива! — призна Кестенявия.

— Предполагам, никой не се интересува от старите мъртвци... — обади се Аса.

— Да се връщаме! — предложи Гарвана и, докато вървяха, заяви философски: — Всички приключваме тук. Богати или бедни, слаби или силни... — и ритна една мумия. — Но богатите остават в по-добра форма. Аса, а какво има в другата посока?

— Влизал съм само на стотина метра. Още от същото... — той се опита да отвори една преходна урна.

Гарвана изсумтя, взе му я, распечата я и изсипа няколкото монети в шепата си. Поднесе ги към факлата.

— Хм, хм! Как обясняваш това, че са древни, Аса?

— Парите нямат нужда от документ за произход — заяви Скубльо.

Аса кимна:

— Пък и пуснах слух, че съм намерил заровено съкровище!

— Ясно. Води ни!

Скоро дребосъкът спря.

— Това е най-далечното място, до което изобщо съм стигал!

— Продължавай нататък!

Но дори и Гарвана се поддаде на угнетяващата атмосфера на пещерата.

— Стига! Да се връщаме на повърхността! — А когато се качиха горе, добави: — Вземи инструментите. Проклетие! Надявах се на нещо

по-добро!

Скоро се върнаха с лопата и въжета.

— Скубльо, изкопай дупка примерно тук. Аса, вържи този край на въжето. Когато ти викна, започвай да теглиш!

Гарвана се спусна в Катакомбите. Аса остана на място, както му наредиха, а Скубльо се захвана да копае. След малко дребосъкът попита:

— Скубльо, какво според теб прави той долу?

— Не знаеш ли? Мислех, че знаеш всичко, което той върши!

— Правя го само заради Крейг, пък и не видях друго. Не мога да вървя по петите му по цяла нощ!

Скубльо се намръщи и обърна още една лопата пръст. Ясно му беше как действа Аса — проспиваше по-голямата част от времето. Най-вероятно комбинираше шпионирането със събиране на дърва и ограбване на гробове.

Какво облекчение! Аса не знаеше какво са правили двамата с Гарвана. Но скоро щеше да научи. Кестенявия се вгледа в себе си и откри твърде малко самоотвращение. Проклятие! Вече беше свикнал с престъпленията. Гарвана го превръщаше в свой образ и подобие.

Отдолу се разнесе вик. Аса дръпна здраво, но след малко призова:

— Скубльо, ела ми помогни! Не мога да изтегля тази тежест сам!

Кестенявия с въздишка се присъедини към него. Плячката им беше точно каквато очакваше. От мрака се измъкна мумия — обитател на дълбините на миналото. Той отклони поглед.

— Хвани го за краката, Аса!

Дребосъкът се задави.

— Боже мили, Скубльо! Боже мили! Какво правим?

— Млъквай и върши каквото ти е казано. Така ще е най-добре. Дръж го за краката!

Пренесоха тялото в храстите, близо до изкопа на Скубльо. От бохчата на гърдите му изпадна преходна урна. Вътре имаше поне още две дузини. Така значи, в дупката щяха да заравят празните... Защо Гарвана просто не ги разбиваше още долу?

— Да се махаме оттук, Скубльо! — изскимтя Аса.

— Връщай се при въжето!

Изпразването на урните отнемаше време. А още двама души стояха без кой знае каква работа, освен да мислят. Така значи, затова ги товареше. И ги замесваше в престъплението, разбира се. Две дузини урни с всеки труп представляваха доста голяма купчина.

— Скубльо...

— И къде смяташ да избягаш, Аса? — Денят беше ясен и твърде топъл за сезона, но все пак си беше зима. Нямахме как да напусне Хвойноград. — Той ще те намери. Връщай се при въжето! Вече си съучастник все едно дали ти харесва или не!

Скубльо отново се захвана с лопатата.

Гарвана прати още шест мумии. Всяка носеше по вързоп урни. След това и самият грабител на гробове се качи горе. Огледа преbledнялото лице на Аса и свършената от Скубльо работа.

— Сега е твой ред, Скубльо!

Кестенявия отвори уста, но преглътна възраженията си и се помъкна към пукнатината. Наведе се над нея, на косъм от бунта.

— Мърдай, Скубльо! Нямаме много време!

Кестенявия Скубльо се спусна долу сред мъртъвците. Струваше му се, че е прекарал в Катакомбите цяла вечност, докато сковано избираше трупове, събираше урни и влачеше злоещата си плячка към въжето. Съзнанието му се плъзна в друга реалност. Това беше сън, кошмар. Дори не осъзна, когато Гарвана го повика да се качи горе.

Изкатери се в натежаващия здрач.

— Това стига ли? Може ли да си ходим вече?

— Не — отвърна Гарвана. — Събрахме шестнадесет. Смятам, че с каруците можем да закараме тридесет.

— Ох! Добре!

— Ти дърпай — нареди клиентът му. — С Аса ще слезем долу.

И Скубльо дърпаше въжето... В сребрилата светлина на три четвърти пълната луна върху лицето на мъртвеца се четеше обвинение. Преглътна отвращението си и го положи до останалите. После изпразни урните.

Съблазняваше се да грабне парите и да избяга. Остана по-скоро от алчност, отколкото от страх от Гарвана. Беше партньор този път. Тридесет тела по тридесет ливи правеха общо деветстотин за подялба. Дори да вземеше малък дял, пак щеше да е по-богат, отколкото някога е сънувал.

Чу вик. Какво ставаше? Не беше заповед да тегли. Някой пицеше... Скубльо за малко да избяга. Обзе го паника, но ревят на Гарвана го накара да се вземе в ръце. Студеното, спокойно търпение на клиента му беше изчезнало.

Започна да тегли. Товарът доста тежеше. Сумтеше, опъваше... Гарвана излезе пълзешком. Дрехите му бяха скъсани. На бузата му имаше кървава резка. Ножът му беше червен. Той се обърна трескаво и сграбчи въжето.

— Дърпай! — извика. — Проклет да си, тегли!

Измъкнаха Аса.

— Какво стана? Боже мили, какво стана? — избъбри Скубльо.

Дребосъкът дишаше, но беше в безсъзнание.

— Нещо скочи върху нас. Нахвърли му се, преди да успея да го убия.

— Пазител. Предупредих те. Вземи друга факла и да проверим как е!

Но Гарвана просто си седеше там, задъхан и развълнуван. Скубльо сам взе факла и я запали. Раните на Аса не бяха толкова лоши, колкото се боеше. Потънал в собствената си кръв, дребосъкът беше в шок, но не и на смъртно легло.

— Трябва да се махаме оттук, Гарван, преди да са дошли и Попечителите.

Гарвана си възвърна самообладанието.

— Не. Там, долу, имаше само един. Убих го. Вече сме забъркани и нека си свършим работата както, трябва!

— Ами Аса?

— Не знам. Да се хващаме за работа!

— Гарван, капнал съм!

— И ще се умориш още повече, преди да приключим. Хайде. Нека оправим тази каша!

Пренесоха телата до каруците, после — инструментите, накрая помъкнаха и Аса надолу. Докато прехвърляха носилката през стената, Скубльо попита:

— Какво ще правим с него?

Гарвана го погледна така, сякаш го мислеше за идиот.

— А ти как смяташ, Скубльо?

— Но...

— Вече няма особено значение, нали?

— Така ми се струва...

Но *имаше* значение. Аса не му беше никакъв, но Скубльо го познаваше. Не му беше приятел, но си бяха помагали много пъти...

— Не, не мога, Гарван! Той ще се справи. Ако бях сигурен, че ще пукне, тогава... Разбирам. Няма тяло, няма и въпроси. Но не мога да го убия!

— Добре. Има смелост в пилешкото ти сърчице. И как смяташ да му затвориш устата? Той е от хората, които сами си прерязват гърлото с празни приказки!

— Ще се оправя с него!

— Както кажеш, партньоре. Вратът си е твой!

Нощта бе напреднала, когато стигнаха до Черния замък. Гарвана влезе пръв. Скубльо го следваше по петите. Спряха в същия проход, както и преди. И процедурата се оказа същата. След като оставиха телата, високото, слабата твар в черно мина по редицата.

— Десет. Десет. Тридесет. Десет. Десет... — и тъй нататък.

Гарвана протестираше яростно. Единствените предложения над десет бяха за мъжете, проследили го до Оградата, и за Аса, който лежеше в каруцата си.

Високото същество се обърна към приносителя на трупове.

— Тези са умрели от много време. Малка стойност имат. Върни ги обратно, ако не си доволен.

— Добре, добре. Да приключваме!

Създанието му наброи монетите. Гарвана прибра по шест от всеки десет. Останалите връчи на Скубльо. В същото време каза на високото същество:

— Това е партньорът ми. Той може да дойде и сам!

Високата твар наклони глава, извади нещо изпод дрехите си и го подаде на Скубльо. Беше сребърен медальон, изобразяващ две преплетени змии.

— Носи това, ако ще идваш без мен — нареди Гарвана. — Това е защитният ти пропуск!

Под ледения му поглед Скубльо пхна медальона в джоба си, пълен със сребро.

Пресметна набързо. Делът му възлизаше на сто и двадесет ливи. С честен труд щеше да му трябва половин десетилетие, за да ги

спечели. Беше богат! Проклятие, беше богат! Можеше да прави каквото си иска! Никакви дългове повече! Крейг нямаше да го убива бавно. Нямаше да се тревожи за прехраната и щеше да превърне „Лилията“ в достойно заведение. Можеше да намери място, където да се грижат добре за майка му. И жените! Щеше да има всички жени, с които може да се справи...

Докато обръщаше каруцата, Скубльо съзря висок участък от стената, който липсваше при предишното посещение. Оттам се вираше едно лице — човекът, когото те с Гарвана докараха жив. Гледаше ги.

[1] „Крейг не беше нито благоразумен, нито рационален“. — Бел. SamBoetes. ↑

14. ХВОЙНОГРАД — ДУРЕТИЛ

Шепота ни доведе в полусрутения замък Дуретил. Издигнат на върха на хълма, той надвисва над Хвойноград като цяло и над Оградата в частност. В течение на седмица не можехме да общуваме с домакините си, тъй като не познавахме езика им. После ни изпратиха главорез на име Вола, който говореше езиците на Градовете на скъпоценните камъни.

Вола беше нещо като служител на реда към местната религия. Не разбирах тукашната вяра. Стори ми се като култ към смъртта в началото. Но по-късно стана ясно, че следовниците ѝ не се кланят на смъртта или мъртвите. Просто ги смятат за свещени, а труповете с фанатична страст съхраняват за някакво прословуто възкресение. Целият Хвойноград е подчинен на тази религия, като изключим Патъка, където животът носи толкова грижи, че взема връх над добруването на мъртвите.

От самото начало Вола не ми хареса. Изглеждаше ми склонен към насилие и садизъм — полицай, който с брадва в ръка разрешава случаите си. Сигурно щеше да оцелее, когато Господарката подчини Хвойноград. Военните ѝ губернатори се нуждаеха от хора с неговото мислене. Подозирах, че подчинението ще последва броени дни след идването на Капитана. Щяхме да смажем града дори преди да пристигне целият Отряд. Една дума от Чар ни стигаше. Не видях признаци, че хората на Дука могат да ни се опрат.

Най-сетне Перото и Шепота докараха всичките ни хора. После ни изведоха на хапливия студ на северната стена на Дуретил. С нас бяха и преводачите, Вола и самия Дук, както и един човек на име Харгадон, старши Попечител на мъртвите. Това ще рече, че управляваше Катакомбите, където се съхраняваха телата. Дукът вдигна ръка с величествен жест.

— Онази крепост, ето там, е причината да поискам помощта ви!

Погледнах към нея и потреперих. В постройката имаше нещо зловещо.

— Наричаме я Черния замък — поясни той. — Издига се там от векове... — и след това ни поднесе хапка, твърде голяма за преглъщане. — В началото е бил малка черна скала, видели я близо до един мъртвец. Онзи, който ги открил, се опитал да вдигне камъка. Умрял. А камъкът започнал да расте. И оттогава растежът продължава. Предците ни експериментирали с него, дори го нападнали. Нищо не било в състояние да го повреди. Всеки, който го докосне, умира. Тъй че в името на здравия си разум те решили да не го забелязват.

Заслоних очи и се взрях в замъка. Не се отличаваеше много от Дуретил, като изключим, че беше черен и от него ме побиваха тръпки.

Дукът продължи:

— Минали са само няколко поколения, откакто е бил просто камъче. Расте полека, но неотвратимо... — на лицето му се изписа зле прикрит ужас. — Казват, че в него живеят и разни твари.

Усмихнах се. И какво очакваше? Крепост издигаща се за да брани нещо, все едно дали е построена или расте сама.

Харгадон поде разказа. Твърде дълго беше заемал поста си и говореше с присъщия на властните помпозен изказ.

— През последните няколко години обаче расте извънредно бързо. Службата на Попечителите започна да се притеснява, когато чухме слухове — идват от Патъка, тъй че не са кой знае колко достоверни, ала твърдят, че съществата вътре изкупуват трупове. Точността на тези слухове остава източник на сериозни спорове в Службата. Тъй или иначе, никой не може да отрече, че напоследък от Патъка не събираме достатъчно тела. Уличните ни патрули се връщат с по-малко, отколкото преди десет години. А времената са по-тежки и бездомните са по-многобройни. Човек би очаквал броят на умрелите дори да се повиши... — истински сладур е този Харгадон! Звучеше ми като фабрикант, който говори за увеличаване на производството. Продължи: — Предположенията ни са, че замъкът скоро ще престане да се нуждае от покупка на тела — ако изобщо ги пазарува. Аз лично не съм убеден... — Да, човек със собствено мнение е, личи си отдалеч. Такъв си е. — Обитателите му вероятно ще станат достатъчно многобройни, за да излязат и да вземат сами каквото им трябва.

Брестака попита:

— Значи смятате, че хората им продават тела. Тогава защо не ги накарате да се разприказват?

Време беше и полицаят да се включи в разговора. Вола отбеляза:

— Не можем да ги хванем! — каза го с тон, който загатваше, че положението вероятно ще е различно, ако бъде оставен да действа както си знае. — Нали разбирате, това се случва само долу в Патъка. А там все едно си в съвсем различен град. Не научаваш кой знае какво, ако си външен!

Шепота и Перото стояха леко встрани и изучаваха замъка. На лицата им бяха изписани мрачни изражения.

Дукът искаше нещо срещу нищо. Накратко, искаше да спре да се безпокои за онази крепост. Каза, че имаме пълна свобода, стига да премахнем притесненията му. Но трябваше да го постигнем по неговия начин — ние да останем в Дуретил, а хората му и Харгадон действат като наши очи, уши и ръце. Страхуваше се от последиците, които можеше да предизвика присъствието ни.

Немалко бежанци Бунтовници бяха дошли в Хвойноград след разгрома им в Чар. И тук знаеха за Господарката, макар че не се съобразяваха много-много с нея. Дукът се боеше от проблеми, ако бежанците заподозрат, че Й сътрудничи. По определен начин се представяше като идеалния господар. От хората си искаше само да го оставят на мира и беше готов да им отвърне със същия жест.

Така че за известно време ни държаха встрани. Поне докато Шепота не започна да се дразни от качеството на сведенията, които ни даваха.

Информацията беше пресята. А пречистена, ставаше безполезна. Затова Шепота притисна Дука в ъгъла и поиска хората й да излизат заедно с неговите.

Той истински й се опъна, дори издържа няколко минути! Битката беше сурова. Покорената заплаши да се оттегли и да го остави да плете сам мрежите си — чист блъф. С Перото бяха извънредно заинтригувани от черния замък. Цяла армия не би могла да ги помръдне от Хвойноград. Дукът се предаде. И тя нападна Попечителите. Вола се отнасяше твърде ревниво към отговорностите си. Не знам как успя да го пречупи, не е споделял с мен впоследствие.

Превърнах се в негов спътник по време на проучвателните мисии, най-вече защото бързо учех езика. Никой там, долу, не ми

обръщаше внимание. Виж, на него — да. Беше като ходещ кошмар. Хората минаваха от другата страна на улицата, за да го избегнат. Предполагам, че имаше лоша репутация.

След това дойде новината, разчисти я като по чудо препятствията, които Дукът и Попечителите поставяха на пътя ни.

— Чу ли? — попита Брестака. — Някой проникнал в безценните им Катакомби. Вола направо пикае газ. Началникът му — чиста кръв!

Сержантът ни е прекалено лаконичен в повечето случаи. Опитвах се да му измъкна още информация.

— Сподели малко подробности, ако обичаш!

— През зимата не се притесняват много от това, че бедняците се вмъкват в Оградата. Събират съчки за отопление. Но е влязъл и някой, който взел други работи. Намерил вход към Катакомбите. Трима или четирима са били...

— Все още не ми е ясна картинката, Брестак!

Той ужасно обича и да му измъкват думите с ченгел.

— Добре, добре! Та, проникнали вътре и откраднали всички преходни урни, до които успели да се доберат. Изнесли ги, изпразнили ги и ги закопали в една яма. Извадили и цял куп древни мумии. Досега не съм чувал такива писъци и крясъци. Ти най-добре се откажи от идеята си да влизаш в Катакомбите...

Бях споделил с него желанието си да видя какво става там, долу. Цялата постановка ми се струваше толкова чужда, че исках да погледна отблизо и по възможност без водач.

— Смяташ, че съвсем ще ги вкисна, а?

— Вкисването им е половината от проблема. Вола направо се е настървил. Не ми се ще да съм на мястото на онези момчета и да ме хване!

— Така ли? Тогава най-добре да проверя какво става!

Вола беше в Дуретил по това време и координираше дейността си с тази на некомпетентната тайна полиция.

Момчетата на Дука са пълен майтап. Не стига, че и бебетата ги познават, но и ни един няма куража да слезе долу, в Патъка, където стават истински интересните неща. Във всеки град има по един такъв квартал, само имената са различни. Винаги обаче е бордей с толкова лоша слава, че полицията го обхожда само с армейска подкрепа. Законите там в най-добрия случай се спазват отчасти, и то налагани от

самозвани магистрати, подкрепяни от биячите, които си набират. Раздаваното правосъдие е извънредно субективно. Често е променливо, несигурно, непрощаващо и насочвано от рушвета.

Успях да намеря Вола и му казах:

— Докато тази история не се разнищи, лепвам се за теб като трети крак!

Той се намръщи, а увисналите му бузи се зачервиха. Излъгах го, като се постарях да вложа и умолителни нотки в гласа си:

— Заповеди, какво да се прави!

— Така ли? Ами добре. Хайде с мен!

— Накъде си тръгнал?

— Към Патъка. Такова нещо може да дойде само оттам. И смятам да го проследя!

Имаше кураж, което компенсира недостатъците му. Но не ги извинява.

Исках да видя Патъка. И той май беше най-добрият наличен водач. Чувах, че слизал там чистичко, без да пострада. Толкова страшна слава му се носеше. Беше добър за спътник, който да ти пази гърба.

— Веднага ли? — попитах.

— Веднага!

Той ме изведе на студа и тръгна надолу по хълма. Не взе кон. Това е една от малките му странности — никога не язди. Наложил бързо темпо като човек, който е свикнал напълно да се оправя с делата си пеша.

— Какво ще търсим? — попитах.

— Стари монети. Залата, която са разбили, е отпреди няколко века. Ако са харчени много стари пари през последните дни, може и да се доберем до следа от нашите хора!

Намръщих се:

— Не схващам мотива. На разните места, където съм ходил, хората често си предават семейното състояние с поколения, а накрая се намира и черната овца да го похарчи наведнъж. Няколко стари монети може и да не значат кой знае какво...

— Търсим наводнение, не просто няколко парици. Търсим човек, който харчи с широки пръсти. В Катакомбите са слизали поне неколцина и голяма е вероятността все един от тях да се окаже глупак!

Вола добре познаваше естеството на човешката глупост. Вероятно защото и той не бе далеч от нея.

— Ще внимаваме много, докато провеждаме разследването! — предупреди ме, сякаш очакваше от мен да пребивам всеки срещнат, който ме изкара от кожата ми. Явно смяташе собствената си ценностна система валидна за всичко живо. — Нашият човек вероятно ще избяга, ако чуе, че задавам въпроси.

— Ще го гоним ли?

— Само колкото да продължи. Възможно е да ни отведе до някъде... Познавам тук, долу, неколцина шефове, които могат да замислят такава гадост. Ако го е сторил един от тях, искам топките му на тепсия!

Говореше разпалено, като кръстоносец. Кръвна вражда ли имаше между него и господарите на престъпността в този бордей? Попитах го.

— И още как! От Патъка идвам. Бях яко хлапе с късмет, което проби при Попечителите. Баща ми нямаше подобен шанс. Опита се да спори със „закрилническа“ банда. Предплати им, а те не го защитиха от друга банда в същата област. Каза им, че няма намерение да влага сериозна сума за нещо, което не получава — и му прерязаха гърлото. Бях един от Попечителите, които го прибраха. А онези негодяи стояха около него, хилеха се и подхвърляха шегички. Негодници!

— Успя ли да ги наредиш? — попитах, уверен в отговора.

— Охо! И тях ги вкарах в Катакомбите! — той погледна към Черния замък, забулен наполовина от стелещата се по далечния склон мъгла. — Ако бях чул слуховете за това място, може би щях... Не, нямаше да посмея!

Да, и на мен така ми се струваше. Вола беше един вид фанатик. Никога не нарушаваше законите на професията, която го беше извела от Патъка. Освен ако потъпкването им не допринасяше за каузата му.

— Смятам да започнем от речния бряг — каза ми той. — Ще тръгнем нагоре по хълма. Таверна по таверна, бардак по бардак. Може да пуснем и слух, че ще има награда...

Той тупна юмрук в юмрук — мъж, който дърпа юздите на гнева си. А в него се таеше много гняв. Някой ден щеше да се взриви от него.

Започнахме раничко. Видях повече кръчми, публични домове и отвратителни вертепи, отколкото за дузина години. И във всеки от тях пристигането на Вола предизвикваше внезапна, ужасена тишина и обещание за покорно послушание. Но обещанията бяха единственото, до което се добрахме. Не открихме нито следа от стари пари, с изключение на няколко монети, които се мотаеха наоколо прекалено дълго, за да са плячката, която търсим. Вола обаче не се обезкуражи.

— Все нещо ще изскочи — заяви той. — Времената са лоши. Просто е нужно малко търпение... — изглеждаше умислен. — Всъщност, защо не свалим няколко от момчетата ви тук, долу? Не ги познават, а изглеждат и достатъчно корави, за да оцелеят.

— Такива са — усмихнах се и наум съставих отряд, включващ Брестака, Гоблин, Лихваря, Кеглата и още неколцина.

Страхотно щеше да е, ако Гарвана беше още с Отряда и можеше да дойде с тях. Щяха да обърнах Патъка с хастара навън за шест месеца. Кое то ме наведе на една идея, подходяща за споделяне с Шепота. Ако искахме да научим какво става, трябваше да поемем под свой контрол Патъка. Можеше да докараме Едноокия. Дребничкият магьосник е роден бандит. Малко щеше да изпъква обаче. Откакто пресякохме Морето на страданията, не съм виждал нито една черна муцуна.

— Идея ли ти дойде? — попита Вола, преди да влезем в заведение на име „Желязната Лилия“ — Изглеждаш така, сякаш мозъкът ти пуши!

— Може би. Или поне е разумна мисъл. Ако стане по-зле, отколкото очакваме...

„Желязната лилия“ имаше вид досущ като заведенията, които бяхме минали, че и по-зле. Човекът, който я въртеше, се скъса да раболепничи. Не знаеше нищо, нищичко не бил чул, но обеща да свирне на Вола, ако някой похарчи и един гирш, сечен преди възкачването на сегашния Дук. Подмазваше ни се, та пушек се вдигаше. Ужасно се радвах, че се измъкнах оттам. Боях се сградата да не рухне върху мен, преди да спре да ближе задника на Вола.

— Хрумна ми една идея! — заяви водачът ми. — Лихварите!

Трябваше ми известно време, за да схвана откъде му е дошла тази мисъл — от собственика на кръчмата, който все мрънкаше за дълговете си.

— Хубава мисъл!

Човек, окачен на куката на лихваря, ще стори чудеса, за да се измъкне.

— Това е територия на Крейг. Той е от най-ужасните. Да го посетим!

Този човек не се бои от нищо. Толкова е уверен в силата на поста си, че влиза в бърлогите на най-коравите убийци, без да му мигне окото. Добре си изиграх ролята, но умирах от страх. Злодеят си имаше своя собствена армия, пък и беше в лошо настроение.

След малко открих защо. Нашият човек беше преживял тежки страдания в последно време. Посрещна ни, опакован в бинтове. Вола се изсмя.

— Клиентите ти са станали доста нагли, а, Крейг? Или някое от момчетата ти е опитало да се самоповиши?

Лихварят ни огледа с каменно лице.

— Мога ли да ти помогна с нещо, инквизиторе?

— Вероятно не. Ще ме излъжеш, дори истината да спаси душата ти, кръвопиец такъв!

— Подмазването няма да те доведе до никъде. Какво искаш, паразит?

Корав орех е този Крейг. Изваян е от един камък с Вола, но се е захванал с не дотам почитана от обществото работа. Не, че разликите са кой знае какви. Свещеник и лихвар. Точно това казваше и той самият.

— Много мило! Ами търся един човек.

— Няма майтап!

— Човек, който разполага с куп стари пари, най-вече от епохата на Каджиян.

— И трябва ли да го познавам?

Вола сви рамене:

— Може да дължи пари на някого...

— Тук парите не се нуждаят от доказателства, Вол!

Инквизиторът се обърна към мен:

— Това е местна поговорка — и отново насочи острия си поглед към Крейг. — Тези пари имат нужда от доказателства за произхода си, повярвай ми! Работата е сериозна, Крейг! Не съм дошъл да си показвам рогата. Не става дума и за някакъв мизерен удар. Тръгнаха

сме по наистина важен въпрос. Ако се окаже, че някой покрива моя човек, загива заедно с този наглец. Не забравяй, че Вола го е казал!

За миг това направи впечатление. Съобщението улучи право в десетката. После Крейг отново надяна каменната си физиономия.

— Душиш грешното дърво, куче!

— Просто ти казвам, та да знаеш.

— И какво е направил вашият човек?

— Ударил е там, където не понасят удари.

Крейг вдигна вежди. Изглеждаше озадачен и явно не се сещаше за някого, който да приляга на посоченото описание.

— И какво е направил по-точно?

— А, не! Просто кажи на момчетата си да не вземат стари пари, ако не знаят откъде идват. И дори тогава да ме уведомяват. Чу ли?

— Изпя ли си песента, инквизиторе? Тогава най-добре да си ходиш, а?

Тръгнахме си. Не познавах правилата на тази игра, тъй че не знаех как местните ще реагират на посещението ни и кой е спечелил по точки. Навън попитах:

— Той щеше ли да ни каже, ако са му плащали в стари пари?

— Не. Не и докато не провери какъв е случаят. Но не е виждал стари монети!

Зачудих се защо мисли така, но не го попитах. Това си бяха неговите хора все пак.

— Може и да знае нещо. Стори ми се, че на няколко пъти в очите му проблеснаха потайни искрици...

— Може би да, а може би не. Нека се пържи!

— Според мен, ако му споменеш защо...

— Не! Това не бива да се разчува. Дори слух не бива да плъзне! Ако хората си мислят, че не можем да защитим мъртвите им или тях самите, след като ритнат кофата, адът ще се изсипе на земята! — Вола махна с ръка към улицата. — Хвойноград е такъв. Все е в критично положение...

Продължихме нататък и след малко той повтори:

— Адът на земята... — а след още половин пресечка додаде: — Ето за това трябва да се доберем до тези негодници. Не толкова да ги накажем, колкото да им затворим устите!

— Ясно!

Вървахме в посоката, откъдето бяхме дошли. Планирахме да възобновим обикалянето на кръчмите и да се видим с един лихвар на име Гилбърт, когато стигнем до територията му. Внезапно се сепнах.

Вола спря и ме погледна изпитателно. Поклатих глава:

— Не, няма нищо. Просто ми се стори, че видях призрак. Онзи там на улицата... Вървеше като човек, когото познавах навремето.

— Може да е същият.

— Няма начин. Беше много отдавна и много далеч оттук. Отдавна е мъртвец. Не, просто си мислех за него преди малко и...

— Според мен имаме време за поне дузина посещения още. След това тръгваме нагоре. Не ми се иска да оставам наоколо след стъмване.

Погледнах го с вдигната вежда.

— О, приятелю, повярвай ми! Тук става наистина опасно след залез-слънце.

Той се изсмя и ме дари с една от редките си усмивки. Беше съвсем искрена. Точно тогава, макар и само за секунда, го харесах.

15. ХВОЙНОГРАД — СМЪРТТА НА ЕДИН БАНДИТ

Скубльо водеше продължителни, яростни спорове с майка си. Тя така и не го обвини открито, но не оставяше съмнение, че го подозира в ужасяващи престъпления.

Двамата с Гарвана се редуваха да бдят над Аса. После дойде време да се срещне с Крейг. Никак не му се тръгваше. Боеше се, че лихварят може да го свърже с двамата му съучастници. Но ако не отидеше, Крейг щеше да дойде при него. А в момента търсеше на кого да си го изкара... Разтреперан, Скубльо се помъкна по замръзналата улица. Сипеше се сняг на лениви, тлъсти снежинки.

Един от хората на Крейг го вкара в бърлогата. Бройчо не се виждаше никакъв, но се носеше слух, че се възстановявал. *Твърде глупав дори да умре* — така смяташе Скубльо.

— А, Кестеняв! — обади се Крейг от дълбините на огромно кресло. — Как си?

— Замръзнах. А ти как се справяш?

Притесняваше го, че лихварят се държи толкова приятелски.

— Ще се оправя... — Крейг опипа бинтовете си. — Малкият дявол. Имах късмет. Дойде да се разплатиш ли?

— Колко ти дължа като цяло? Ти ми изкупуваш дълговете и вече му изгубих края!

— Можеш ли да се разплатиш? — Лихварят присви очи.

— Не съм сигурен. Имам десет ливи...

Събеседникът на Скубльо въздъхна драматично.

— Предостатъчно имаш! Не смятах, че ще завъдиш толкова пари, драги. Ами добре — печелиш понякога, а понякога губиш. Общо заемът възлиза на осем ливи и няколко гирша.

Скубльо наброи девет монети. Крейг му върна ресто.

— Тази зима нещо ти се е отворил късметът, Кестеняв!

— Вярно, така си е.

— Виждал ли си Аса? — Гласът на лихваря се стегна.

— От три дни не съм. Защо?

— А, просто питам! Е, уредихме си сметките, Скубльо. Но е време да си прибера и услугата. Гарвана. Искам го!

— Крейг, не ти се меся в работата, но е най-добре да го оставиш на мира. Той е луд, мръсник е и е корав. По-скоро ще те убие, отколкото да те поздрави. Нямам намерение да те подценявам, но той се държи, все едно си някаква подигравка на природата!

— Подигравка, но за негова сметка, Скубльо! — Крейг се измъкна от креслото и се намръщи от болка. Притисна раната си. — За негова сметка, запомни ми думата!

— Може би следващия път няма да те остави да се измъкнеш!

Лицето на лихваря се изкриви отново — този път от страх.

— Скубльо, или той — или аз! Ако не го убия, бизнесът ми отива по дяволите!

— Не е ли същото, ако той те убие?

Отново познатият едва потиснат страх.

— Нямам никакъв избор. Пригответи се, ще ми потрябваш, Скубльо! Скоро ще е.

Кестениявия сведе глава и си тръгна. Трябваше да се измъкне от Патъка — така си мислеше. Можеше да си го позволи. Но къде би могъл да иде? Крейг щеше да го намери навсякъде в Хвойноград. Бягството не му допаднаше по ред причини. „Лилията“ му беше дом, това също трябваше да се има предвид. Вярно, все някой от двамата съперници щеше да умре, но, който и от тях да бъде, поне щеше да се откачи от куката. Сега се намираше между чука и наковалнята. Мразеше Крейг, който го беше унижавал в продължение на години, вечно го държеше в дълг и крадеше храната от устата му с идиотските си лихвени проценти. От друга страна, Гарвана можеше да го свърже с Черния замък и престъпленията в Оградата.

Попечителите бяха излезли на лов — търсеха човек, който харчи много стари пари. Публично не се признаваше нищо, но това, че по следата е тръгнал Вола, подсказваше на Скубльо колко присърце взимат случая горе, на хълма. За малко да получи удар, когато инквизиторът влезе в „Лилията“.

Какво беше станало с парите от преходните урни? Скубльо не видя и една монетка. Предположи, че Гарвана си ги е прибрал. Двамата бяха партньори...

— Какво каза Крейг? — попита „партньорът“ му, когато Кестенявия стигна до „Лилията“.

— Иска да му помогна да те убие.

— И аз така си помислих. Скубльо, работата стана дебела. Време е да пратим Крейг нагоре по склона. На чия страна си, партньоре, на неговата или на моята?

— Аз... ами...

— В дългосрочен план, по-добре се отърви от Крейг. Той все ще намери начин да докопа „Лилията“ в крайна сметка.

Вярно си е, помисли си Скубльо.

— Добре. Какво ще предприемем?

— Утре иди му кажи, че според теб аз продавам тела. Кажи, че смяташ Аса за мой партньор. И мислиш също, че съм го пречукал. Той ти е бил приятел, така че си разстроен. Достатъчно близо до истината е, за да го подведе... Какъв е проблемът?

Винаги имаше по някой капан. Гарвана беше прав. Крейг щеше да повярва на тази история. Но Скубльо се надяваше на не толкова пряко участие. Ако клиентът му се издънеше, щяха да намерят и съдържателя на „Лилията“ в канавката с прерязано гърло.

— Нищо.

— Чудесно. Вдругиден през нощта ще изляза навън. Ти тичаш да кажеш на Крейг. Ще оставя хората му да ме проследят. Той ще поиска да присъства на убийството ми, а аз ще му спретна засада.

— И преди си го правил, нали?

— Въпреки това ще дойде. Той е глупак.

Скубльо преглътна.

— Това не е план, който да ми успокои нервите.

— Нервите ти не са мой проблем, Кестеняв! Твой са си. Ти ги изтърваваш. И само ти можеш да ги стегнеш в менгемето.

Крейг действително се хвана на историята на Кестенявия. Беше във възторг, че Гарвана се оказа такъв злодей.

— Ако не го исках за себе си, щях да кажа на Попечителите. Добре стори, Скубльо! Трябваше да заподозра Аса. Тъй и не ми донесе новина, която да си струва изгубеното, за да бъде чута време.

Скубльо изскимтя:

— Кой би искал да купува тела, Крейг?

Лихварят се ухили.

— Не притеснявай грозната си глава с такива въпроси. Просто ми се обади, когато отново излезе на някой от набезите си. Ще му спретнем малка изненада!

На следващата нощ Скубльо докладва според плана. И изстрада най-голямото разочарование, което бе имал в живота си. Крейг настоя той да се присъедини към лова.

— Ама каква полза от мен, Крейг? Дори не съм въоръжен. А той е корав залък, няма да го заловиш без бой!

— Не съм и очаквал. Взимам те ей така, за всеки случай.

— За какъв по-точно?

— Ако има капан например, та да мога бързичко да те докопам!

Скубльо се разтрепери и изхленчи:

— Винаги съм бил честен с теб. Не съм ли бил честен?

— Винаги постъпваш като страхливец. Ето защо не ти вярвам. И муха ще те уплаши. Пък и си натрупал доста парички. Според мен е вероятно да участваш в бизнеса заедно с Гарвана.

Скубльо се вцепени. Лихварят си наметна палтото.

— Да вървим, Кестеняв! Дръж се точно до мен. Опиташ ли се да изчезнеш, ще те убия!

Съдържателят се разтрепери — мъртвец беше! След всичко, през което мина, за да разкара Крейг от гърба си... не беше честно! Просто не беше честно! Винаги се издънваше. Тромаво се измъкна на улицата, като се чудеше какво би могъл да направи — и наясно, че няма никакъв изход. *Няма изход.* Ако посмееше да избяга, щеше да предупреди Крейг с постъпката си. Ако пък останеше, лихварят щеше да го убие, когато Гарвана разкрие засадата си. Какво щеше да прави майка му тогава? Трябваше да измисли нещо. Трябваше да събере смелост, да вземе решение, да действа! Не можеше да се остави на течението и да се надява да има късмет. Това означаваше, че ще се озове или в Катакомбите, или в Черния замък, и то още преди изгрев-слънце.

Беше излъгал Крейг. В левия си ръкав криеше касапски нож. Носеше го там от чисто перчене, а лихварят не го претърси. Стария Скубльо въоръжен? Ха. Невероятно! Току-виж взел, та се наранил

самичък! Старият Скубльо излизаше въоръжен от време на време, но не се хвалеше с това. Ножът правеше чудеса за самоувереността му.

Можеше да си каже, че ще го използва, че дори и да си повярва за време, достатъчно да се справи с положението. Но дойдеше ли труден момент, щеше да остави съдбата да следва пътя си.

Съдбините му бяха предрешени... Освен ако не свалеше картите на масата, включително асото в ръкава.

Как обаче?

Хората на Крейг се забавляваха с ужаса му. Бяха общо шестима... После седмина... и осмина, когато проследяващите Гарвана пристигнаха да докладват. Оставаше ли му някаква надежда да се справи с тях? Даже самият Гарван не би имал шанс!

Ти си мъртвец, прошепна му тихо гласче и продължи да го повтаря до безкрай. *Мъртвец. Мъртвец.*

— Тръгнал е по Свещарската — докладва един от наблюдателите. — Влиза във всички задни улички и между къщите.

Крейг попита Скубльо:

— Смяташ ли, че ще открие нещо толкова късно през зимата? Всички слабаци вече измряха!

Съдържателят сви рамене:

— Представа си нямам! — и потри хълбок с лявата си ръка. Присъствието на ножа помагаше, но не кой знае колко.

Ужасът му достигна връхната си точка и започна да намалява. Съзнанието му изстина до лишено от емоции вцепенение. Страхът изчезна и Скубльо се опита да намери незабелязан досега изход.

За пореден път някой изникна от мрака и докладва, че са на стотина метра от каруцата на Гарвана. Той влязъл в една уличка преди десет минути. И не излязъл.

— Забеляза ли те? — изръмжа Крейг.

— Не вярвам. Но човек никога не знае!

Лихварят замислено огледа Скубльо и попита:

— Кестеняв, защо ще изоставя впряга и каруцата си?

— Че откъде да знам? — изписука съдържателят. — Може да е намерил нещо...

— Да погледнем тогава!

Влязоха в уличката — един от безкрайните задънени проходи, които започваха от Свещарската алея. Крейг се втренчи в мрака и леко

наклони глава.

— Тихо е като в Катакомбите. Провери какво става, Люк!

— Шефе...

— Карай полека, Люк. Старият Скубльо ще върви по петите ти. Нали така, Скубльо?

— Крейг...

— Мърдай!

Кестенявия се помъкна напред. Люк напредваше предпазливо, ръгайки мрака със зловещия си нож. Скубльо се опита да говори с него.

— Млъквай! — изръмжа той. — Нямах ли си оръжие?

— Не — излъга съдържателят и погледна през рамо. Бяха само двамата. Стигнаха до задънения край — никаква следа от Гарвана.

— Проклет да съм! — промърмори Люк. — Откъде ли се е измъкнал?

— Не знам! Да потърсим! — дали това не беше златната му възможност?

— Аха, ето откъде! — обади се биячът. — Изкатерил е този водосток!

Ледена буца заседна в червата на Скубльо. Гърлото му се стегна.

— Да опитаме тогава. Може да успеем да го проследим!

— Аха — и Люк потегли нагоре.

Скубльо дори не се замисли. Касапският нож като по чудо изникна в ръката му и тя самичка замахна напред. Люк гротескно изви гръб и падна. Кестенявия скочи върху него, затисна устата му с длан и го поддържа така през минутата, която му трябваше, за да умре. После отстъпи, неспособен да повярва, че го е направил.

— Какво става там? — поиска да знае Крейг.

— Нищо не открихме! — провикна се Скубльо. Завлече Люк до стената, зарови го под боклука и снега, и изтича към водостока.

Приближаването на Крейг се оказа страхотен стимул. Той пъшкаше, напъваше се, разтегна си мускул... но се добра до покрива. Две стъпки широка стреха, скрепена под малък ъгъл, дванадесет стъпки под ъгъл от четирийсет и пет градуса и над този участък покривът беше равен.

Скубльо се облегна на стръмния склон, задъхан и все още неспособен да повярва, че е убил човек. Чуваше гласове отдолу и

започна да пристъпва встрани.

Някой изръмжа:

— Няма ги! Нито Гарвана, нито пък Люк или Скубльо!

— Това копеле. Знаех си, че ми прави номер!

— Но защо и Люк ще тръгва с него?

— По дяволите, не знам! Не стой като пън! Огледай се! Все отнякъде са се измъкнали!

— Хей! Насам! Някой се е качвал по този улук! Може би са тръгнали след Гарвана!

— Ами катери го проклетото чудо! Открий ги! Люк? Скубльо?

— Насам! — обади се нечий глас.

Скубльо се вледени. Какво, по дяволите?... Гарвана? Не звучеше като него.

Полека продължи да пристъпва, като се опитваше да си внуши, че не се намира над дванадесет метрова бездна. Стигна до назъбен ъгъл, по който можеше да се изкатери до равния връх.

— Насам! Мисля, че го спипах!

— Я се качвайте горе, копелета такива! — беснееше Крейг отдолу.

Легнал неподвижно на студените, заледени керемиди, Скубльо проследи две сенки, които изникнаха на стрехата и тръгнаха полека към източника на гласа. Разнесе се скърцане на метал и яростни псувни разкриха съдбата на третия катерач.

— Изкълчих си глезена, Крейг! — оплака се падналият.

— Хайде! — изръмжа лихварят. — Ще потърсим друг път нагоре!

Бягай, докато имаш възможност, сам се посъветва Скубльо. Върви си вкъщи и се покрий, докато всичко това приключи. Но не беше толкова просто. Плъзна се по стрехата и запълзя след хората на Крейг.

Някой изстена, задраска за опора и полетя в мрака между сградите. Лихварят гневно изкрещя, но не получи отговор.

Скубльо прескочи на съседния покрив. Беше плосък и обрасъл с комини.

— Гарван? — повика тихичко. — Аз съм, Кестенявия!

Докосна ножа в ръкава си, все още неспособен да повярва, че го е използвал. Появи се едва различима сянка. Скубльо приседна на

керемидите и обгърна коленете си с ръце. Попита измъчено:

— А сега какво?

— Какво правиш тук?

— Крейг ме помъкна със себе си. Идеята беше пръв да съм жертва, ако това се окаже капан... — и разказа на Гарвана какво е сторил.

— Проклет да съм! Все пак си имал кураж!

— Той ме завря в ъгъла. А сега какво?

— Шансовете се подобряват. Нека си помисля!

Крейг извика нещо откъм Свещарската алея. Гарвана се разкрещя в отговор:

— Насам! Точно зад него сме! — и сподели със Скубльо: — Не знам колко време мога да го мамя. Смятах да ги убивам един по един. Не предполагах, че ще си доведе цяла армия!

— Чувствам се ужасно! — призна Скубльо. Височините бяха още едно от нещата, които го ужасяваха.

— Дръж се. До края остава още доста — и събеседникът му отново се провикна. — Резни го! Що не опита? — след което се изправи. — Хайде, Скубльо!

Кестениявия изостана, не можеше да поддържа темпото му — не беше пъргав като Гарвана.

От мрака изникна сянка и той изквича ужасен.

— Ти ли си, Скубльо?

Беше един от хората на Крейг. Сърцето на Кестениявия заподскача.

— Аха. Видя ли Гарвана?

— Не. Къде е Люк?

— Проклятие, беше тръгнал точно към теб. Как си го изпуснал? Я виж! — и Скубльо посочи неравните следи в снега.

— Е, човече, не съм го видял! И не ми се нахвърляй, все едно си Крейг, че ще ти вържа задника около ушите!

— Добре, добре! Успокой се! Уплашен съм и искам да приключваме вече! Люк падна. Ей-там. Подхлъзна се на лед или нещо подобно. Така че внимавай!

— Чух, но ми прозвуча като Милт. Бих се закълел, че беше Милт! Това е глупаво. Тук мръсникът лесно ще ни излови. Трябва да се върнем и да опитаме по друг начин!

— А, не! Сега го искам. Нямам намерение да треперя до утре! — Скубльо остана изумен. Колко лесно му идваха лъжите на устата! Наум наруга събеседника си, че не се обръща с гръб към него.

— Имаш ли втори нож?

— Ти? Да тръгнеш с нож? О, я стига! Стой с мен, Скубльо. Ще се погрижа за теб!

— Да бе. Виж, следата тръгва натам! Да приключваме!

Мъжът се извърна да огледа следата на Гарвана. Скубльо извади ножа си и го удари с всичка сила. Противникът му изпищя, обърна се рязко и ножът се счупи. Съдържателят за малко да излети от покрива. За разлика от него, жертвата му не успя да се задържи и падна. От околните стрехи се разнесоха въпросителни подвиквания, Крейг и хората му явно до един бяха на покривите.

Когато Скубльо спря да трепери, отново тръгна напред, като се опитваше да си спомни разположението на сградите в карето.

Искаше да слезе и да си иде вкъщи. Гарвана сам да довършва тази лудост!

На следващия покрив попадна на лихваря.

— Крейг! — изхленчи. — Боже! Искам да се махна оттук! Той ще ни избие всичките!

— Аз ще те убия пръв, Скубльо! Капан беше, нали?

— Крейг, не!

Какво можеше да направи? Вече нямаше и касапски нож. Освен да лъже и да хленчи...

— Крейг, трябва да ме измъкнеш оттук! Той вече свали Люк и Милт, и още някого. Щеше и мен да хване, когато докопа Люк, само че той падна и аз се измъкнах. После пак ме догони, докато говорех с един от твоите момчета ей-там. Те се сбиха и някой падна от покрива. Не видях кой, но се обзалагам, че не е Гарвана. Трябва да слезем долу! Тук и без друго не знаем на кого ще връхлетим, тъй че трябва да внимаваме. Можех да го хвана последния път, ама си нямам оръжие и не знаехме, че не идва някой от нашите! Гарвана няма такъв проблем. Когато види тук, горе, значи му е враг, тъй че няма нужда да внимава толкова...

— Млъквай, Скубльо!

Крейг се хвана. Кестенявия заговори още по-високо с надеждата Гарвана да чуе, да дойде и да приключи тази работа. Някъде по

покривите се разнесе нов писък.

— Това беше Тескъс! — изръмжа Крейг. — Дотук четирима. Нали така?

Скубльо наклони глава.

— За толкова знам. Може да сме останали само ти и аз. Крейг, трябва да се махнем оттук, преди да ни е открил!

— Може и да има истина в думите ти, Скубльо! Може би. Не трябваше да се качваме горе. Хайде!

Кестенявия го последва, като продължаваше да бърбори:

— Беше идея на Люк. Той мислеше, че така ще се изяви пред теб. Нали разбираш, видяхме го на върха на този улук, а той не ни видя, тъй че Люк каза: Що не се качим след него и да го хванем, и стария Крейг ще...

— Млъкни, Скубльо! За Бога, млъкни! От дрънкането ти ми се гади!

— Да, сър, господин Крейг! Само че не мога. Толкова ме е страх, че...

— Ако не млъкнеш, ще ти затворя устата за вечни времена! И няма да има защо да се притесняваш от Гарвана!

Скубльо спря да приказва. Не се осмели да продължи да нахалства.

Малко по-късно Крейг се закова на място.

— Ще заложим засада близо до каруцата му. Той ще се върне там, нали?

— Така предполагам, господине. Но каква полза от мен? Тъй де, нямам оръжие, пък и не знам как да боравя с него, даже и да имах!

— Млъквай. Прав си, никаква полза от теб, Скубльо! Но мисля, че чудесно ще ми послужиш за отвличане на вниманието! Изпречи му се на пътя, поговори с него, а аз ще го издебна отзад.

— Крейг...

— Млъквай! — лихварят се претърколи през ръба на покрива и се хвана за парапета, търсейки стабилна опора, на която да стъпи. Скубльо се наведе надолу. Три етажа имаше до земята...

Ритна пръстите на Крейг, който изруга, задраска за по-добра опора, пропусна, изтърва се, и, крещейки, падна с приглушено тупване. Скубльо проследи как едва различимият му силует се гърчи, после застива.

— Пак го направих! — и се разтрепери. — Не мога да остана тук! Хората му ще ме открият!

Метна се през парапета и се спусна като катерица по стената на сградата. Повече се боеше да не го хванат, отколкото от падането.

Крейг още дишаше. Всъщност беше в съзнание, но парализиран.

— Ти беше прав, Крейг! Сложихме ти капан. Не трябваше да ме притискаш! Накара ме да те мразя по-силно, отколкото се страхувам от теб!

Скубльо се огледа. Не беше толкова късно, колкото му се струваше. Ловът по покривите изглежда не беше продължил много време. Но къде изчезна Гарвана?

Някой трябваше да разчисти. Той сграбчи Крейг и го помъкна към каруцата на партньора си. Лихварят стенеше силно и Скубльо се уплаши да не привлекат нечие внимание. Но не се появи никой — все пак се намираха в Патъка.

Крейг изпищя, когато Кестенявия го метна в каруцата.

— Удобно ли ти е, друже?

После довлече Люк и тръгна да търси и други тела. Намери още три. Но не и Гарвана. Промърмори под нос:

— Ако не се появи до половин час, ще ги закарам сам и да върви по дяволите! — а след малко добави: — Какво ти става, Кестеняв Скубльо? Та да се стовари и този грях на главата ти? Значи имаш кураж в крайна сметка, но какво от това? Това не те прави Гарван!

Някой идваше. Измъкна прибория от един от жертвите кинжал и се скри в сенките.

Гарвана стовари труп в каруцата.

— Откъде, по дяволите?...

— Аз ги събрах! — обясни Скубльо.

— И кои са тук?

— Крейг и хората му.

— Мислех, че е избягал. Предположих, че пак ще трябва да мина през същия кошмар. Какво стана?

Съдържателят му обясни и Гарвана поклати невярващо глава.

— Предполагам, че си има граница и на това колко могат да те уплашат! — поясни Кестенявия смутено.

— Вярно си е. Но никога не съм предполагал, че ще я преминеш. Скубльо, изумяваш ме! Но и ме разочароваш малко. Исках лично да се

разплатя с Крейг.

— Е, именно той издава тези звуци. Счупил си е врата или нещо подобно. Убий го, ако искаш!

— Жив струва много повече.

Скубльо кимна. Горкият Крейг!

— Къде са останалите?

— Има още един на покрива. Според мен последният се измъкна.

— Проклятие! Това означава, че не сме свършили!

— Можем да се справим с него по-късно.

— Да, а междувременно той ще разкаже на другите и всички ще хукнат по петите ни!

— Смяташ, че ще си рискуват живота, за да отмъстят за Крейг? Няма начин. Ще започнат да се бият помежду си, ще се опитват да завземат мястото му. Чакай тук, аз ще донеса последния!

— Побързай! — предупреди Скубльо. Реакцията го догонваше. Беше оцелял и „старият Скубльо“ се завръщаше, понесъл и истерията си със себе си.

Когато се спускаха от замъка, розовите и пурпурни стръкове на изгрева вече се виждаха на хоризонта между върховете на Уоландър. Кестенявия попита:

— Защо още пици?

Високото същество беше започнало да се смее и плати сто и двадесет ливи за Крейг. Письците му още се чуваха.

— Не знам. Не поглеждай назад, Скубльо! Прави каквото трябва и мърдай! — и, малко по-късно Гарвана добави: — Радвам се, че приключихме!

— Приключихме ли? Какво искаш да кажеш?

— Това беше последното ми посещение! — Спътникът му потупа джоба си. — Стига ми толкова!

— И на мен също. Платих дълговете си. Мога да престроя „Лилията“, да настаня майка си на някое добро място и пак ще ми остане достатъчно да изкарам следващата зима, все едно как върви заведението. Смятам да забравя, че замъкът съществува!

— Не съм убеден, че ще успееш, Скубльо! Ако искаш да се измъкнеш от лапите му, най-добре ела с мен. Иначе винаги ще те вика, когато спешно ти потрябват пари.

— Не мога да замина! Трябва да се грижа за майка си!

— Добре. Предупредих те! — и Гарвана смени темата, като попита. — Ами Аса? Той е сериозен проблем. Попечителите ще продължат издирванията си, докато не намерят хората, нападнали Катакомбите. Той е слабото звено.

— Мога да се справя с Аса.

— Надявам се, Скубльо. Надявам се!

Изчезването на Крейг стана главна тема за слуховете в Патъка. Скубльо се преструваше на озадачен и твърдеше, че не знае нищо. Макар че клюките разнасяха обратното, лъжата му издържа — нали си беше страхливеца Скубльо. Единственият, който знаеше истината, не тръгна да я издава.

Най-трудното беше да се изправи пред майка си. Старата Юни не казваше нищо, но слепият ѝ поглед го обвиняваше. Тя го караше да се чувства зъл, езичник и анатемосан в тайните тъгълчета на съзнанието ѝ. Бездната помежду им стана непреодолима.

16.

ХВОЙНОГРАД — НЕПРИЯТНА ИЗНЕНАДА

Вола отново ме потърси следващия път, когато реши да слезе в долината. Може би просто харесваше компанията ми — нали си нямаше местни приятели.

— Какво има? — попитах, когато той нахлу в малкия ми кабинет и диспансер едновременно.

— Вземи си палтото. Отново слизаме в Патъка!

Готовността му да ме води със себе си ме радваше, защото ми беше писнало от Дуретил. Съжалявах другарите си — те още нямаха моя шанс. А замъкът беше безумно скучен.

Тъй че излязохме и се спуснахме по склона. Подминахме Оградата и попитах:

— Защо си толкова развълнуван?

— Не точно развълнуван — отговори ми Вола. — Всъщност това няма общо с нашата задача. Помниш ли онзи сладур, лихваря?

— С превръзките ли?

— Същия. Крейг. Изчезнал е, заедно с половината си момчета. Вероятно е посегнал на онзи, който го е ранил и оттогава не са го виждали.

Намръщих се. Това не ми изглеждаше важен повод. Гангстерите винаги изчезват, а после се появяват внезапно.

— Насам! — Вола ми посочи някакъв храст по протежение на стената на Оградата. — Ето оттук са влезли нарушителите! — После посочи група дървета отсреща. — Тук са спирали каруците си. Имаме свидетел, който ги е видял. Били натоварени с дърва, твърди. Хайде. Ще ти покажа! — и се вмъкна в храста, като коленичи на четири крака.

Последвах го, като мърморех, че съм се намокрил. Северният вятър не подобряваше с нищо положението.

Вътрешността на Оградата беше по-обрасла и от външната ѝ страна. Вола ми показва няколко дузини наръча дърва, които намерили в храстите до пролуката.

— Очевидно са изнасяли големи количества!

— Предполагам, че са им трябвали за прикриване на телата. Ето тук са ги секли... — и посочи дърветата, разположени нагоре към Дуретил. Замъкът гордо се издигаше на фона на струите облаци — сива каменна купчина на един земетръсен полъх от срутването.

Огледах наръчите. Колегите на Вола ги бяха издърпали настрани и струпали на купчина, което не говореше за умно свършена детективска работа. Струваше ми се, че са сечени и навързвани в продължение на седмици. Срезове на някои клони бяха поизсъхнали, отколкото на други. Споменах за това пред Вола.

— Забелязах го. Както го виждам, някой редовно се е снабдявал с дърва! Открили са Катакомбите случайно и тогава ги е прихванала алчност.

— Хммм... — огледах купчината дърва. — Ако предположим, че са ги продавали?

— Не. Толкова поне знаем. Никой не е продавал дърва от Оградата. Вероятно семейство или групичка съседи са ги използвали само за себе си.

— Провери ли каруцарите под наем?

— За колко глупави смяташ тези хора? Да наемат каруца за нападение над Катакомбите!

Свих рамене:

— Е, разчитаме поне един от тях да е глупак, нали?

Той призна:

— Прав си. Ще трябва да проверим. Но е трудно, тъй като съм единственият с достатъчно кураж да обикаля из Патъка. Надявах се да сполучим някъде другаде. Ако се наложи, ще свърша и тази работа. Когато нямам по-належащи дела.

— Може ли да видя откъде са проникнали вътре? — попитах.

Много му се искаше да ми откаже. Вместо това заяви:

— Доста ходене е и отнема над час. Предпочитам да поразпитам за този Крейг, докато следата е гореща!

Свих рамене:

— Някой друг път тогава!

Слязохме на територията на Крейг и започнахме обхода.

Вола все още имаше няколко останали от юношеството му познати. Притиснати както трябва и с помощта на няколко гирша те се

разприказваха. Не ми позволиха да присъствам. Прекарах си времето, пиейки бира в една кръчма, докато съдържателите ѝ колебливо се цупеха над парите ми и се държаха така, все едно съм чумав. Когато ме питаха директно, не отричах, че съм Инквизитор.

Вола се присъедини към мен.

— В крайна сметка може би няма нищо. Носят се какви ли не слухове. Твърди се, че собствените му хора го довършили. Казват също, че може да е бил негов съперник — Крейг се е държал нахално спрямо съседите си... — и прие халба вино за сметка на заведението.

Не го бях виждал да прави такова нещо преди. Приписах го на прекалената му заетост.

— Има една връзка, която можем да проверим. Бил се вманиачил да докопа някакъв чужденец, който го направил на глупак пред квартала. Говори се, че именно този чужденец е и човекът, който го е нападнал преди това... — той извади списъка си и започна да го преглежда. — Не очаквам да има кой знае какво за нас! В нощта, когато Крейг изчезнал, се чули много писъци и крясъци. Но няма нито един очевиден, разбира се... — ухили се. — Уховидците твърдят, че имало голяма гонитба. Склонен съм да приема версията за смяна на ръководството.

— А с какво разполагаш?

— Имам списък на хората, които може би са мъкнали дърва от Оградата. Някои дори май са се засичали един друг. Мислех си, че все ще открия нещо интересно, ако сравня разказите им... — махна да му донесат още вино. Този път плати, като даде пари и за първата халба, макар че от заведението му я бяха опростили. Останах с впечатлението, че в Хвойноград са свикнали да дават на Попечителите всичко, което те си поискат. Вола просто имаше чувство за етика, поне доколкото ставаше дума за хората от Патъка. Не искаше да прави живота им по-тежък, отколкото е в момента.

Нямаше как да не го харесвам, поне в определено отношение.

— Нали не смяташ да душиш около тази история с Крейг?

— О, напротив, ще я разровя до дъно. Телата липсват, което не е необичайно. Вероятно ще се появят на речния бряг след ден-два, ако са мъртви. Или ще мрат за кръв, ако не са... — и почука с пръст по едно име от списъка. — Този тук се мотае около същото място. Може би ще мога да поговоря с този Гарван, докато съм в района...

Усетих как кръвта се оттича от лицето ми.

— С кого, каза?

Той ме погледна странно. Насилих се да се отпусна и да си придам поуспокоен вид, преди веждите на Вола да са се качили на тила.

— Наричат го Гарвана. Чужденец. Същият, който очевидно враждувал с Крейг. Навърта се на мястото, на което и ей този тук от моя списък със снабдители на дърва. Мисля да му задам един-два въпроса.

— Гарвана. Необичайно име. Какво знаеш за него?

— Само това, че е чужденец и явно е от опасните типове. Подвизава се наоколо от няколко години. Типичен скитник, а се е сдушил и с онези от Ямата.

„Онези от Ямата“ бяха бежанците бунтовници, намерили убежище в Хвойноград.

— Ще ми направиш ли услуга? Вярно, слабо вероятно е, но може да се окаже, че този тип е призрактът, за когото ти споменах онзи ден. Стой далеч от пътя му! Престори се, че изобщо не си чувал това име, но ми дай описание за него. И открий дали води и друг човек със себе си.

Вола се намръщи. Това не му хареса.

— Важно ли е?

— Не знам. Нищо чудно. И пази в тайна цялата история, ако е възможно, моля те!

— Този човек е доста важен за теб, а?

— Ако е същият, когото имам предвид и когото мислех за мъртъв — да. Ние с него имаме *важна* работа.

Той се усмихна:

— Лична ли?

Кимнах. Вече бях на своя територия. Той беше докачливият. Ако ставаше дума за моя Гарван, трябваше да пипам внимателно. Нямах смелост да позволя да го хванат в примката на нашата операция. Той знаеше прекалено много и можеше да подложи на съмнение половината офицери на Отряда и старшия състав. И да ги довърши.

Реших, че Вола ще реагира най-добре, ако се държа загадъчно и представям Гарвана за стар враг по подразбиране. Човек, за когото бих

дал всичко, за да мога да му скоча в мрака, но абсолютно незначителен във всяко друго отношение.

— Разбрах те — каза той накрая. Гледаше на мен по различен начин, сякаш се радваше да открие, че и аз съм човешко същество в крайна сметка.

Да, ама не съм. Въпреки това обичам да се преструвам — поне през повечето време. Казах му:

— Връщам се в Дуретил. Трябва да поговоря с някои приятели!

— Ще се справиш ли сам?

— Няма проблем. Но ми съобщи какво си открил!

— Непременно!

С тези думи се разделихме. Качих се по хълма толкова бързо, колкото старческите ми крака можеха да ме носят.

Заведох Брестака и Гоблин там, където никой не можеше да ни подслушва.

— Изглежда имаме проблем, приятели!

— Например? — поиска да знае магьосникът.

Трепереше от нетърпение да заговоря още от мига, когато го придърпах встрани. Предполагам, че съм изглеждал доста развълнуван.

— Долу, в Патъка, действа човек на име Гарвана. Предишния път, докато обикаляхме там с Вола, ми се стори, че видях някого, който много приличаше на нашия Гарван отдалеч, но тогава не обърнах внимание...

Те бързо се притесниха колкото мен.

— Сигурен ли си, че е той? — попита Брестака.

— Не, не още. Изчезнах оттам в мига, когато чух името „Гарван“. Оставих Вола да си мисли, че ми е стар враг, когото държа да притисна лично. Той ще поразпита вместо мен, докато си върши собствената работа. Ще ме снабди с описание, ще провери и дали Глезанка е с него. Вероятно просто ме преследват призраци, но ми се искаше и вие да знаете. За всеки случай.

— Ами ако е той? — попита Брестака. — Какво ще правим тогава?

— Не знам. Може да ни докара големи проблеми. Ако Шепота намери причина да се интересува от него, например защо се мотае с Бунтовниците бежанци тук... Е, нали знаете!

Гоблин промърмори:

— Доколкото си спомням, Мълчаливия каза, че Гарвана щял да избяга толкова далеч, че никой да не може да го намери отново!

— Е, сигурно си е мислил, че се е отдалечил достатъчно. Тук в действителност сме на края на света!

Кое то от своя страна беше и друга причина да се притеснявам толкова. Градът напълно отговаряше на изискванията за място, където според мен Гарвана би се покрил. Колкото се може по-далеч от Господарката, без да ти се налага да се учиш как се ходи по вода.

— На мен ми се струва — заяви Брестака, — че трябва да се уверим, преди да се тревожим. После ще решаваме какво ще правим. Това може да се окаже моментът да вкараме нашите хора в Патъка.

— И аз за това си мислех. Вече имам план за пред Шепота. Нека й кажем, че ще вършим другата работа, а момчетата ни да търсят Гарвана.

— Кого да използваме? — поинтересува се Брестака. — Гарвана ще разпознае всеки, който познава него самия!

— Не е вярно. Използвай хората ни, които постъпиха в Чар. Прати Лихваря просто за да си съвсем сигурен. Той надали ще си спомни онези, новите. Толкова много бяха! А ако искаш някой стабилен, който да върти работата и да препраща сведения, прати и Гоблин. Настани го там, където може да стои в сянка, но да дърпа яко юздите.

— Е, как мислиш, Гоблин? — попита сержантът.

Магьосникът се усмихна нервно:

— Поне ще ми се отвори някаква работа. Тук направо излизам от кожата си, пък и тези хора са странни!

Брестака се изкиска:

— Липсва ти Едноокия, а?

— Почти.

— Добре — прекъснах ги. — Ще ни трябва водач и това по принуда съм аз. Не искам Вола да си пъха носа по-дълбоко в тази история. Но там, долу, си мислят, че съм от неговите хора. Ще трябва да ме следват отдалеч и се постарайте да не издавате какви сте. Не правете нещата трудни за себе си!

Брестака се размърда.

— Отивам да просветя Кеглата и Лихваря. Ще ги свалим долу и ще им покажем квартала. Единият може да се върне за останалите. Ти тръгвай пред нас и уреди нещата с Гоблин! — и излезе.

Така започна тази история. Гоблин и шестима войници наеха стаи недалеч от щаба на лихваря Крейг. Горе на склона аз се преструвах, че всичко се прави в името на каузата. И чаках.

17. ХВОЙНОГРАД — ПЛАНОВЕ ЗА ЗАМИНАВАНЕ

Скубльо хвана Аса, докато се опитваше да се измъкне.

— Какво, по дяволите, става?

— Трябва да изляза, Скубльо! Полудявам, затворен тук!

— Така ли? А искаш ли да ти кажа нещо, драги? Инквизиторите те търсят и самият Вол беше тук онзи ден, и пита за теб по име!

Кестенявия доста преувеличаваше истината. Интересът на Вола не беше особено голям. Но нямаше начин да не е свързан с Катакомбите. Вола и спътникът му идваха в Патъка всеки ден и задаваха, задаваха, задаваха въпроси... Нямаше нужда Аса да се среща лице в лице с Инквизитора — или щеше да се паникьоса, или да се пречупи при разпит. И в двата случая Кестенявия Скубльо падаше в блатото с главата напред.

— Аса, ако те хванат, всички сме мъртъвци!

— Защо?

— Ами, ти харчеше онези стари пари. А те търсят човек с цял куп стари монети!

— Проклет да е Гарвана! Даде ми всичко от преходните урни като мой дял. Богат съм, а сега ти ми казваш, че не мога да ги използвам, без да ме спипат!

— Сигурно е пресметнал, че ще удържиш харча до утихване на напрежението. Дотогава и него няма да го има.

— Няма ли?

— Заминава, веднага щом отворят пристанището!

— И накъде е тръгнал?

— Някъде на юг. Не говори много за това.

— А аз какво да правя? Да продължавам да прося, колкото за хляба? Проклятие, Скубльо, не е честно!

— Погледни го откъм хубавата страна, Аса! Вече никой не иска да те убие.

— Е, и? Сега пък Вола е по петите ми. Сигурно щях да се споразумея с Крейг. С Вола не може да става и дума за споразумения. Не е честно! Цял живот...

Скубльо не го и слушаше. Старата песен — на нов глас.

— Какво да правя, Кестеняв?

— Не знам. Най-добре се покривай още малко... — внезапно му хрумна друга идея. — А какво ще кажеш да се махнеш от Хвойноград за известно време?

— Вярно бе, как не се сетих! Същите пари ще се харчат спокойно на друго място, нали?

— Ами, не знам. Никога не съм пътувал.

— Доведи ми Гарвана, когато се появи!

— Аса...

— Хей, Скубльо, хайде де! Нищо няма да му стане, ако го попитам. А и винаги може да ми откаже.

— Както кажеш, Аса. Но не ми се иска да те пускам!

— Много ясно, Скубльо. Много ясно! — и когато Кестенявия се измъкна през вратата, Аса додаде: — Чакай малко! Хм... Трудничко е... Така и не ти благодарих!

— Да ми благодариш ли? Че за какво?

— Задето ми спаси живота. Ти ме върна, нали?

Скубльо сви рамене и кимна.

— Не е кой знае какво, Аса!

— Напротив, Скубльо. И ще го запомня! Голям длъжник съм ти!

Съдържателят побърза да слезе на долния етаж, преди да му се стовари още някое притеснение на главата, и откри, че Гарвана се е върнал. Беше изцяло погълнат от енергичен разговор със знаци с Глезанка. Отново спореха. Сигурно бяха любовници. *Проклети да са!* Скубльо изчака, докато клиентът му го забележи.

— Аса желае да те види. Мисля, че му се иска да дойде с теб, когато си тръгнеш.

Гарвана се изсмя.

— Това би решило проблема ни, нали?

Скубльо не можеше да отрече, че ще се чувства по-спокоен, ако Аса го няма в Хвойноград. Подпита предпазливо:

— Как мислиш?

— Не е лоша идея всъщност. Аса не е кой знае какво, но ми трябва хора. Мога и да го притисна. Пък и след като изчезне, по-лесно ще прикрия следата си.

— Тогава го взимай!

Гарвана тръгна по стълбите. Скубльо добави:

— Чакай! — не знаеше дали изобщо да подхваща темата, нито дали въпросът е важен. Но все пак трябваше да му каже: — Вола доста се мотае из Патъка напоследък. Води си и съдружник.

— Е, и?

— Ами може да е открил повече, отколкото си мислим! Например идва тук да търси Аса, а между другото пита и за теб.

Лицето на Гарвана стана непроницаемо.

— За мен ли? Как тъй?

— Подпитваше. Нали знаеш Нишадъра, жената на братовчед ми Калкана? Брат ѝ е женен за една от братовчедките на Вола. Както и да е, Вола още познава доста хора тук, долу, отпреди да отиде при Попечителите. Помага им от време на време, тъй че някои от тях да му казват онова, което иска да знае...

— Схващам картинката. Давай на въпроса!

— Вола е питал за теб. Кой си, откъде идваш, кои са ти приятелите — такива работи.

— Защо?

Скубльо само сви рамене.

— Добре. Благодаря. Ще проверя какво става!

18.

ХВОЙНОГРАД — ДИМНА ЗАВЕСА

Гоблин се беше облегал на една фасада наред улицата и настоятелно ме гледаше. Намръщих се гневно. За какъв дявол беше излязъл от прикритие? Вола можеше да го познае и да разбере, че си играем игрички. Очевидно обаче искаше да ми съобщи нещо.

Инквизиторът тъкмо се канеше да влезе в поредния вертеп, така че му казах:

— Трябва да ида до едното място, нали се сещаш?

— Хубаво — той отвори вратата.

Пъхнах се в задната уличка и пуснах една вода. Гоблин се присъедини към мен.

— Какво има? — попитах.

— Това му има, Знахар, че си е самият той, Гарвана. Нашият Гарван. И не е сам, води си Глезанка. Тя сервира в едно заведение, наречено „Желязната лилия“.

— Боже мили! — промърморих.

— Гарвана живее там. Преструват се, че не се познават чак толкова добре, но той определено се грижи за нея.

— Проклятие! Просто нямаше как да не ни се изпречи на пътя! Сега какво ще правим?

— Предлагам да се наведем и да се целунем отзад за последно. Копелето най-вероятно е точно в основата на тази история с продажбата на труповете. Натам сочат всичките ни сведения.

— И как се добрахте до неща, до които Вола не успя?

— Имам умения, с каквито той не разполага.

Кимнах — така си беше. Понякога е добре да имаш магьосник наблизо. Понякога не е, особено ако става дума за някоя от онези две кучки в Дуретил.

— Давай нататък — подканих го. — Вола ще се чуди къде съм изчезнал!

— Гарвана си има собствена каруца и мулета. Държи ги отсреща, в града. Обикновено ги изкарва само късно нощем...

Кимнах. Вече бях стигнал до извода, че крадците на тела работят нощна смяна.

— Но — додаде той, — ето една подробност, която ужасно ще ти хареса, Знахар! Правил го е и дневно време, веднъж, неотдавна. По случайност е било същия ден, когато някой е нападнал Катакомбите...

— Ох, майко мила!

— Проверих тази каруца, Знахар, и по нея има кръв, при това доста прясна. Според мен е горе-долу от времето, когато са изчезнали онзи лихвар и приятелчетата му.

— О, леле майко! Кошмар! Значи и там сме загазили. Става все по-добре и по-добре! Сега ще трябва да измислям някаква версия и за пред Вола!

— Има време и за това.

В този момент бях готов да се предам. Облада ме отчаяние. Този проклет глупак Гарвана! Знаех точно какво прави той: събира хубава пачка пари за черни дни, като продава тела и ограбва гробници. Съвестта нямаше да го гризе — идваше от част на света, където такива престъпления не водеха до съществени последици. Пък и имаше кауза: Глезанка.

Не можах да се измъкна от Вола. Отчаяно ми се искаше да хукна към Брестака, но трябваше да се влача насам-натам и да задавам въпроси. Погледнах нагоре към северния склон и Черния замък. Този път си го представих като крепост, която Гарвана е построил със собствените си ръце. Подранявах с изводите, така си казах. Просто лошо предчувствие, та нали не разполагахме със сигурни доказателства... Но знаех, че са предостатъчно. Работодателите ми нямаше да чакат разни законови тънкости или твърди улики.

Брестака също остана потресен.

— Може да го убием. Така няма да рискуваме да издаде нещо!

— Стига де, Брестак!

— Е, не говорех сериозно. Но знаеш, че ще го направя, ако не ни остане друг избор.

Въздъгнах. Всички бяхме готови да му посегнем — или поне да опитаме. Естествено, Гарвана можеше и да не ни позволи. Той е най-коравият кучи син, когото съм срещал.

— Мен ако питаш, трябва да го намерим и просто да му кажем да се разкара от Хвойноград!

Брестака ме огледа изумено.

— Не обръщаш ли внимание какво става? Точно сега единственият начин да излезеш от града е пътят, по който дойдохме — летящо килимче. Заливът е замръзнал, проходите са затрупани със сняг. Как смяташ, можем ли да накараме Шепота да прехвърли някой цивилен заради нас?

— Двама цивилни. Гоблин твърди, че Глезанка още е с него.

Брестака се замисли по-сериозно. Започнах да съзирам очертанията на по-голяма история. Той ми махна с ръка да замълча, така че изчаках, докато сам не ме попита:

— Как според теб ще постъпи Гарвана, ако те види? Особено след като се мотае с онези от Ямата?

Цъкнах с език.

— Хм, да. За това не съм се сетил. Нека ида да проверя нещо.

Потърсих Вола.

— Дали ти или Дука имате внедрени в групата на Ямата хора?

Той ме изгледа озадачено.

— Може би. Защо?

— Нека си поприказваме с тях, просто се сетих за нещо. Пък току-виж ни помогнали да разчупим костеливия орех.

Погледа ме още няколко секунди. Може би беше по-умен, отколкото се показваше.

— Добре. Не че ще са научили кой знае колко. Единствената причина да не изгонят нашите хора е, че не ги притесняват особено. Онези от Ямата просто се събират и си приказват за добрите стари дни. И най-дребната схватка не са пропуснали!

— Нека все пак ги проверим. Може хората ви да са по-осведомени, отколкото ти изглежда!

— Дай ми половин час.

Дадох му. А когато времето изтече, седнахме да си поговорим с двама от тайната полиция. С Вола се редувахме да задаваме въпроси — всеки, преследвайки своята собствена тайна цел.

Жертвите на усилията ни не познаваха Гарвана, поне не под това име. Което ме облекчи доста. Но имаше друго, което Вола надуши

незабавно. Така че продължи да ги притиска, докато най-накрая не узна нещо, за което да се захване.

— Смятам да ида при началника си — казах му. — Тя ще иска да научи за това!

Бях измислил диверсия, която според мен щеше да отвлече и вниманието на Вола.

— Аз ще се погрижа за Харгадон — заяви той. — Не ми беше хрумнало, че може да са чужденци. Политически работи. Това сигурно е и причината да не бъдат похарчени парите. Нищо чудно именно те да продават и телата?

— Всеки бунт се нуждае от пари — отбелязах.

Потеглихме на следващата вечер по настояване на Шепота и въпреки възраженията на Дука, но пък с подкрепата на Главния Попечител. Дукът все още не искаше да ни виждат. Попечителите изобщо не се интересуваха от политическите тънкости, просто искаха да спасят репутацията си.

Брестака се плъзна потайно откъм вечерните сенки.

— Готови ли сте? — прошепна.

Погледнах към четиримата, които бяха с мен.

— Готови сме!

Присъстваха всички членове на Отряда в Хвойноград. За подкрепление водехме тайната полиция на Дука и дузина от хората на Вола. Вярно, че мислех професията му за идиотска, но сега с изумление открих и колко малко хора в действителност служат за Попечители. Всички бяха тук освен един. А той, горкият, беше болен — наистина и доста сериозно при това. Брестака измуча като крава, повтори го три пъти. Някогашните бунтовници се бяха събрали за редовните си сладки приказки. Изсумтях като се сетих за изненадата, която ще получат!

Те си мислеха, че са в безопасност, щом са на три хиляди километра и седем години от Господарката! Отне ни по-малко от минута и никой не пострада. Те просто ни гледаха глупаво с отпуснати ръце. После дори един ни разпозна и простена:

— Черният отряд! В Хвойноград!

След това друг се обади:

— Всичко свърши! Това е краят. Тя наистина спечели!

Май не ги беше грижа кой знае колко. Неколцина всъщност дори изглеждаха облекчени. Прибрахме ги толкова гладко, че очевидно никой от съседите не забеляза. Беше най-изкусното нападение, което съм виждал някога. Заведохме ги до Дуретил, където Шепота и Перото се хванаха на работа.

Просто се надявах никой от пленниците да не знае нищо съществено. Залагах, че Гарвана не би им споменал коя е Глезанка. Ако беше разкрил тази тайна, значи сами си забивахме кол в сърцето, вместо да отвличаме вниманието.

Шепота не ме извика, тъй че очевидно спечелих облога.

19. ХВОЙНОГРАД — СТРАХ

Гарвана с трясък отвори вратата на „Лилията“. Скубльо стреснато вдигна глава. Задъхан, клиентът му се облегна на касата. Изглеждаше така, сякаш току-що е съзрял лицето на смъртта. Съдържателят остави парцала си и избърза с глиненото шише в ръка.

— Какво се е случило?

Гарвана погледна през рамо към Глезанка, която досаждаше на единствения платежоспособен посетител на заведението. Поклати глава, пое си няколко пъти дълбоко дъх и потрепери.

Беше изплашен! Дявол го взел, този човек изпитваше страх! Скубльо направо се изуми. Какво ли би могло да го стресне до такава степен? Не трепваше дори от Черния замък.

— Гарван! Я ела тук и седни!

Хвана Гарвана за ръката. Той го последва покорно. Скубльо улови погледа на Глезанка и й даде знак да донесе две халби и още една бутилка. Момичето само погледна към Гарвана и незабавно забрави своя клиент. Пристигна на мига с халбите и бутилката, а пръстите й се стрелкаха в бърз танц.

Покровителят й не я забеляза.

— Гарван! — изсъска остро Скубльо. — Я се вземи в ръце, човече! Какво, по дяволите, е станало?

Очите на Гарвана се фокусираха. Той погледна към съдържателя, после към Глезанка, накрая към виното. Гаврътна наведнъж цяла халба и я удари в масата. Момичето му доля отново.

Посетителят се заоплакваше, че са го оставили да се оправя сам.

— Голямо чудо! — подвикна му Скубльо.

А онзи започна да ругае!

— Върви по дяволите тогава! — заяви му Кестенявия. — Гарван, казвай! Загазили ли сме?

— Ъ... не. Не ние, Скубльо. Само аз! — той се отърси като мокро куче и погледна към Глезанка. Пръстите му заговориха.

Скубльо дори схвана повечето от казаното.

Гарвана ѝ нареждаше да събира багажа. Трябвало да побегнат отново.

Глезанка искаше да разбере защо.

Защото са ни намерили, каза ѝ гостът му.

Кой?, попита момичето.

Отрядът. Те са тук, в Хвойноград!

Глезанка не изглеждаше притеснена и отрече тази възможност.

Отрядът ли, зачуди се Скубльо. Какво, по дяволите, беше пък това?

Тук са, настоя Гарвана. Ходих на срещата. Закъснях и извадих късмет. Нападнаха ги малко след началото. Бяха хората на Дука и Попечителите. Братството. Видях Знахаря и Брестака, и Гоблин. Чух ги да се наричат един друг по име, чух ги да споменават също Шепота и Перото. Отрядът е в Хвойноград, а Покорените са с тях. Трябва да се махаме!

Скубльо нямаше представа какво се случва. Кои бяха тези хора? Защо се плашеше от тях клиентът му?

— И как точно ще избягаш където и да е, Гарван? Не можеш да излезеш от града. Заливът още е замръзнал.

Гарвана го погледна така, все едно е готов да му прегризе гърлото за едното нищо.

— Я се успокой, Гарван! Използвай главата си. Не знам какво, по дяволите, става, но ще ти кажа едно. Точно сега се държиш по-скоро като Кестенявия Скубльо, а не като Гарвана. Стария Скубльо е онзи, който се паникьосва. Нали не си забравил?

Клиентът му съумя да се усмихне криво.

— Прав си. Вярно е. Гарвана използва главата си... — и изсумтя кисело. — Благодаря, Скубльо!

— Та какво е станало?

— Нека кажем просто, че миналото ме догони. Минало, което не очаквах да видя скоро. Я ми разкажи за онзи спътник, когото си води Вола напоследък. Доколкото съм чувал, този инквизитор е единак.

Скубльо му описа човека, макар че не си го спомняше много добре. Беше съсредоточил вниманието си върху Вола. Глезанка се настани така, че да може да чете по устните му. После със своите оформи една дума.

Гарвана кимна:

— Знахаря.

Скубльо потрепери. При превода на местния език този прякор му прозвуча злокобно^[1].

— Той да не е някакъв наемен убиец?

Гостът му се засмя невесело.

— Не, всъщност е лечител, при това доста добър. Но има и други таланти. Например достатъчно е нахален да слезе тук да ме търси, прикривайки се зад Вола. Та кой би му обърнал внимание? На всички им се подгъват краката в присъствието на проклетия инквизитор.

Глезанка отново заговори със знаци. Продължи твърде бързо за Скубльо, но според него тя увещаваше Гарвана и му казваше, че Знахаря му е приятел и няма да тръгне да го преследва. Просто е съвпадение, че пътищата им са се пресекли.

— Изобщо не е съвпадение! — възрази Гарвана и на глас, и със знаци. — Ако не са тръгнали подире ми, тогава защо са дошли в Хвойноград? Защо са тук и двама от Покорените?

Глезанка отново отговори твърде бързо, за да може Скубльо да схване всичко. Май спореше, че ако някаква жена на име Господарката се е добрала до този Знахар, както и до друг един на име Мълчаливия, то — на първо място — въпросният лечител изобщо нямаше да бъде тук. Гарвана я гледа поне петнадесет секунди, все още вцепенен. Изпразни втора халба вино и след малко заяви:

— Права си. Напълно си права! Ако търсеха мен, щяха да са ме хванали. Теб също. Самите Покорени щяха да пъплят наоколо като въшки. Така значи, в крайна сметка е съвпадение. Но все едно. Основните копои на Господарката са в Хвойноград и търсят нещо. Какво? Защо?

Ето го вече стария Гарван. Студен и твърд, и разумен.

Черният замък, подаде знак Глезанка.

Подобреното настроение на Скубльо отново се вкисна. Гарвана погледа момичето няколко секунди, после се обърна натам, където по принцип се издигаше Черният замък и отново погледна към Глезанка.

— Че защо?

Тя сви рамене. Подаде знаци: *В Хвойноград няма какво друго да Я привлече.*

Гарвана поумува още няколко минути. После попита Скубльо:

— Друже, направих ли те богат? Успях ли да те спася от всички неприятности?

— Вярно си е, Гарван!

— В такъв случай е твой ред да ми подадеш ръка. В Хвойноград са дошли мои много влиятелни врагове. Те работят заедно с Попечителите и Дука, най-вероятно са наминали насам заради Черния замък. Ако ме забележат, ще загазя!

Кестенявия Скубльо беше с пълен стомах. Имаше топло местенце, където да си легне. Майка му беше в безопасност. Нямаше дългове и над главата му не висяха непосредствени заплахи. Вярно си беше, че човекът срещу него носи отговорност за това. Беше отговорен също и задето го е натоварил с убийствена съвест, но това можеше да му се прости.

— Казвай. Ще направя каквото мога!

— Ще помогнеш и на себе си, ако са се загрижили за замъка. На мен, на теб и на Аса. Направихме грешка с това нападение на Катакомбите, но няма значение. Искам от теб да узнаеш каквото можеш за случващото се в Дуретил. Ако ти трябва пари за подкупи, кажи ми. Ще ти се отплатя!

Озадачен, Скубльо отвърна:

— То е ясно. Но не може ли да ми подскажеш нещичко?

— Не и докато самият аз не науча повече. Глезанке, събери си нещата. Ще трябва да изчезнем!

За пръв път Скубльо възрази:

— Хей! Какво правиш? Как смяташ, че ще въртя това място без нея?

— Докарай онова момиче Лиза. Вземи братовчед си. Не ме е грижа. Трябва да изчезнем.

Кестенявия се намръщи. Гарвана поясни:

— Искат нея повече, отколкото съм им нужен аз!

— Та тя е само дете!

— Скубльо...

— Да, господине! Как ще се свързвам с теб тогава?

— Просто няма да се свързваш. Аз ще те търся. Глезанке, тръгвай! Онези там са Покорени!

— А какво е Покорен? — поинтересува се Скубльо.

— Ако имаш богове, Кестеняв, моли им се никога да не научиш.
И се моли от все сърце!

По-късно, когато Глезанка се върна с вещите си, Гарвана добави:

— Смятам, че трябва да обмислиш възможността за напускане на Хвойноград заедно с мен. Тук ще започнат да стават разни неща, които няма да ти харесат!

— Трябва да се грижа за майка си.

— Въпреки това си помисли, Скубльо. Знам за какво говоря!
Навремето работех за тези хора!

[1] *Stoaker*, както е прякорът на Знахаря на английски, означава също „черногледец, песимист“ както и грачещо (злокобно) птица. — Б.пр. ↑

20.

ХВОЙНОГРАД — ПОТАЙНИ РАЗГОВОРИ

Гарвана изчезна от полезрението ни. Дори Гоблин не успя да открие следите му. Перото и Шепота поработиха върху нашите затворници, докато и двете не се изтощиха, но не откриха нищо за стария ни приятел. Заклучих, че Гарвана е използвал измислено име, когато е общувал с тях.

Защо не беше използвал такова и в Патъка? От глупост? От гордост?

Доколкото си спомням, Гарвана страдаше от определени излишъци гордост. Това не му е истинското име — не повече, отколкото Знахар е моето. Но с този прякор ни беше известен през годината, докато служеше при нас. Никой от Отряда, може би с изключение на Капитана, не знаеше как се казва в действителност. Бил е знатна личност в Опал, поне това знаех. С Хромия бяха станали върли врагове, когато Покореният използвал съпругата му и любовника ѝ да го лишат от титлите и правата му. Поне това знаех. Но не и как се е наричал, преди да стане войник от Черния отряд.

Боях се да кажа на Капитана какво сме открили. Той харесваше Гарвана. Като братя бяха те, двамата. Капитана, мисля си, остана наранен дълбоко, когато другарчето му дезертира. Още по-дълбоко щеше да страда, ако разбере, че приятелят му е свършил в Хвойноград.

Шепота ни свика, за да обяви резултатите от разпитите. Каза сурово:

— Не постигнахме истинска победа, господа! Всички пленници, освен един-двама, са дилетанти. Още в Чар им извадихме душите. Научихме обаче, че в Черния замък със сигурност плащат за трупове. Обитателите му купуват дори живи тела. Двама от пленниците ни са продавали на тях — събирали пари за Бунта.

Идеята да се продават трупове беше отвратителна, но не чак толкова ужасна. Чудех се що за полза извличат от тях жителите на Черния замък.

Шепота продължи:

— Те обаче не са отговорни за нападението над Катакомбите. Всъщност изобщо не ни интересуват! Предадохме ги на Попечителите — да правят с тях каквото си искат. А вие, господа, пак се връщате в града и продължавате да ровите!

— Извинете, госпожо... — обади се Брестака.

— Някъде в Хвойноград има човек, който подхранва Черния замък. Намерете го! Господарката го иска!

Гарвана, помислих си веднага. Трябва да е Гарвана. Няма начин да не е той. Да, трябваше да намерим този кучи син. И да го разкараме от града, или да го убием.

Трябва да разберете какво означава Отрядът. За нас той е и баща, и майка, и семейство. Ние не притежаваме нищо друго. Ако хванеха Гарвана, това щеше да доведе до смъртта на семейството ни, фигуративно и буквално. Господарката щеше да разпусне останките от армията ни, след като ни накаже, задето не сме ѝ предали Гарвана навремето. Казах на Шепота:

— Може да ни е от помощ, ако знаем с какво си имаме работа. Трудно е да взимаш насериозно нещо, когато никой не ти казва и думица. Какво по-точно правим тук? Замъкът е безкрайно странен, това признавам. Но защо се интересуваме от него?

Шепота като че ли се замисли. В продължение на няколко секунди очите ѝ останаха празни. Явно беше отнесла въпроса до повисшите власти и влезе във връзка с Господарката. Когато се отърси от трансa, поясни:

— Черният замък има корени в Могилните земи.

Това вече привлече вниманието ни. Изхриптях:

— Какво?

— Черният замък е задната вратичка на Властелина, тайният му път за бягство. Когато достигне определен размер и при определени обстоятелства, съществата, които живеят там — а те са плод на неговите ръце, сърце и душа — ще го преместят от Великата могила. Тук.

Неколцина от нас изсумтяха невярващо. При все странностите и магиите, които сме виждали, стори им се почти невероятно. Шепота продължи:

— Той е предвидил, че Бялата роза ще го победи, макар че не е успял да предусети предателството на Господарката. Още преди Владичеството да падне, започнал да подготвя завръщането си и пратил тук верен последовател със семето на Черния замък. Само че нещо се е объркало. Надали е планирал да прекара в очакване чак толкова време. Може би не е знаел, че в Хвойноград страдат от мания да съхраняват мъртвите си. Какво точно чакат, как беше — кораб, който ще ги заведе до рая?

— Горедолу — съгласих се аз. — Проучих въпроса, но цялостната схема все още ми се струва абсолютно неразбираема. Продължавай! Значи Властелина ще се стовари върху нас тук?

— Не и ако успеем да го спрем. Но може би сме закъснели прекомерно. Този човек... Ако не го хванем скоро, ще стане твърде късно. Порталът е почти готов за отваряне.

Погледнах към Брестака. И той ме гледаше. *Леле*, помислих си. *Ако Гарвана знаеше какви ги върши...* Но въпреки това не успях да му се разсърдя. Всичко беше заради Глезанка. Не би могъл да знае, че злоещата постройка е дело на Властелина. Поне толкова съвест имаше и щеше да намери друг начин... Какво, по дяволите, възнамеряваше да прави с толкова много пари?

Трябваше да го намерим. До това се свеждаха нещата. Все едно какво вършим оттук нататък. Главната ни цел — за благото на Братството — трябваше да стане отстраняването му от Хвойноград.

Спогледах се с Брестака и той кимна. От този миг нататък щяхме да се борим за оцеляването на Отряда ни.

Някъде, по някакъв начин Гарвана сигурно беше подушил неприятностите. Гоблин прерови под всеки камък в Патъка, следеше всички задни улички и практически се засели в „Желязната лилия“, но въпреки това не намери абсолютно нищо.

Времето си минаваше. Скоро щеше да дойде пролетта. А ние се паникьосвахме все повече.

21. ХВОЙНОГРАД

Гарвана потегли на път веднага щом отвориха външния канал. Скубльо отиде да се сбогува и едва тогава откри естеството на „корабоплаването“, в което твърдеше, че влага парите си клиентът му. Беше построил и екипирал кораб. Цял нов — новеничък кораб, най-големият, който Кестенявия бе виждал.

— Нищо чудно, че му трябваше истинско съкровище... — промърмори под нос. Колко ли тела бяха необходими, за да се построи това чудо?

Прибра се в „Лилията“ замаян. Наля си малко вино и поседя, втренчен в нищото.

— Този Гарван е човек с размах — промърмори. — Радвам се обаче, че го няма. Също и Аса. Може би нещата ще се върнат към нормалното...

Скубльо си купи къща близо до Оградата. Там настани майка си, заедно с персонал от трима души. Беше голямо облекчение да не среща непрестанно злия й, сляп поглед. Всекидневно в „Лилията“ идваха строители. Пречеха на бизнеса, но въпреки това той си остана добър. Заливът кипеше. Имаше работа за всички, които я искаха.

Скубльо така и не успя да се справи с внезапното си забогатяване. Угаждаше на всеки импулс, който бе познал през бедността си. Купи си скъпи дрехи, които не смееше да носи. Ходеше на места, където наминаваха само богатшите. И си плащаше за вниманието на красиви жени.

А жените струваха много, когато се преструваш на човек от кварталите нагоре по хълма.

Един ден Скубльо отиде до тайната си кутия и я намери празна. Всички пари са изчезнали?! Къде? Подобренията на „Лилията“ не бяха завършени. Дължеше на строителите. Дължеше на хората, които се грижеха за майка му. Проклятие! Пак ли беше там, откъдето започна?

Надали. Имаше си печалбите.

Покатери се на горния етаж, изтича при работната си „каса“, отвори я и въздъхна с облекчение. Беше държал харчовете си далеч от нея.

Но нещо не беше наред. В кутията нямаше достатъчно пари...

— Хей, Калкан!

Братовчед му го погледна, преглътна и хукна към вратата. Озадачен, Скубльо забърза след него и видя Калкана да изчезва по задната уличка. Едва тогава осъзна каква е истината.

— Проклет да си! — изкрещя. — Проклет да си, мръсен крадец такъв!

Прибра се вътре и се опита да пресметне колко му е останало.

Час по-късно каза на строителите да се разкарат. Остави новото си момиче — Лиза — в кръчмата и тръгна да обикаля снабдителите си.

Калкана го беше подредил добре. Беше купувал на кредит и прибирал парите за сметките. Покрай другото Скубльо покриваше дълговете си, но с намаляването на запасите си започна да се притеснява все повече и повече. Когато му останаха само няколко медни монети, се върна в „Лилията“ и се захвана да прегледа с какви стоки разполага.

Е, поне Калкана не беше присвоявал закупеното на кредит. Кръчмата бе добре запасена. Само че какво можеше да стори за майка си?

Къщата беше изплатена — голям плюс при сегашното положение. Но старицата се нуждаеше от прислугата си — сама не би могла да се справи с живота. А той не знаеше как да покрива надниците на тримата гледачи. Не я искаше и обратно в „Лилията“. Е, можеше да продаде всички онези дрехи. Беше похарчил цяло състояние за тях, а дори не можеше да ги носи. Направи някои сметки — да, продавайки дрехите, щеше да издържа майка си до следващото лято.

Никакви парцали повече. И никакви жени. Никакви подобрения в „Лилията“... А може би Калкана не беше похарчил всичко?

Не представляваше голяма трудност да издири братовчед си. Той се върна при семейството си само след два дни, прекарани в нелегалност. Явно смяташе, че Скубльо е преживял загубата си. Не знаеше, че си има работа с новия Кестеняв.

Скубльо нахлу в мъничкия едностаен апартамент на братовчед си и скрита вратата.

— Калкан!

Калкана изпищя. Децата, съпругата и майка му хорово се разкрещяха въпросително. Скубльо не им обърна внимание.

— Калкан, искам си ги обратно. Всяка проклета монетка!

Съпругата на Калкана се изправи на пътя му:

— Успокой се, Кестеняв! Какъв е проблемът?

— Калкан! — братовчед му се свря в ъгъла. — Махни се от пътя ми, Нишадър! Той ми е откъснал близо сто ливи! — Скубльо го сграбчи и го извлече към вратата. — Искам си ги!

— Скубльо...

Кестенявия го скрита. Калкана отстъпи назад, препъна се и падна по стълбите. Съдържателят се втурна след него и го метна още един етаж надолу.

— Скубльо, моля те...

— Къде са парите, Калкан? Парите си искам!

— Не са в мен, Скубльо! Похарчих ги! Честно. Купих дрехи на децата. Трябваше и да ядем. Не можах да се спра, Скубльо. Ти имаше толкова много... Рода си ми, Скубльо! Трябва да ми помагаш!

Скубльо го избута на улицата, скрита го в слабините, издърпа го да се изправи и започна да му удря шамари.

— Къде са, Калкан? Не може да си изхарчил толкова пари. По дяволите, децата ти носят парцали! Платих ти достатъчно, че да съдържиш крадливите си пръсти! Защото сме рода. Искам парите, които ми открадна!

Както беснееше, Скубльо влачеше братовчед си към „Лилията“.

Калкана стенеше и хленчеше, отказвайки да издаде истината. Кестенявия предположи, че е ограбен с около петдесет ливи, достатъчно да бъде завършен ремонтът на „Лилията“, а това не беше джебчийство на дребно. Сипеше ударите като гневен дъжд.

Избута Калкана зад „Лилията“, далеч от любопитните погледи.

— Сега ставам лош, Калкан!

— Скубльо, моля те...

— Ти открадна от мен и ме лъжеш на всичкото отгоре. Мога да ти простя, ако си го правил заради семейството си, но това не е вярно.

Така че ми кажи! Или ми ги върни! — и здравата блъсна Калкана.

Болката в ръцете — от побоя над братовчед му — укроти гнева му. Но пък точно тогава нещастният крадец се пречупи.

— Изгубих на хазарт. Знаеш, че съм глупак! Бях толкова сигурен, че ще спечеля! Те ми устройха капан. Накараха ме да мисля, че ще ударя голямата печалба, после ме набутах в дълбокото и единственият начин беше да открадна. Те щяха да ме убият! Взех на заем от Гилбърт, след като му казах колко добре се оправяш...

— Загубил си? На хазарт? И си вземал от Гилбърт? — промърмори невярващо Скубльо. Гилбърт се беше настанил на територията на Крейг. Беше по-лош и от предшественика си. — И как можа да направиш такава глупост?

Гневът го облада отново и той грабна една дъска от купчината с отпадъци, останали след ремонта. Удари здравата Калкана. И още веднъж. Братовчед му падна и престана да се брани от ударите.

Скубльо застина, внезапно възвърнал здравия си разум. Калкана не мърдаше.

— Калкан? Калкан! Хей, Калкан! Кажи нещо!

Мъжът в краката му не отговори.

Кестениявия усети как стомахът му се връзва на възел. Хвърли дъската върху купчината.

— Трябва да го вкарам вътре, преди някой да го забележи! — той сграбчи рамото на братовчед си. — Хайде, Калкан! Няма да те бия повече!

Калкана не помръдна.

— О, мамка му! — промърмори Скубльо. — Убих го!

Това го пречупи. А сега какво? В Патъка нямаше особена справедливост, но правосъдието беше бързо и сурово. Със сигурност щяха да го обесят!

Огледа се трескаво в търсене на свидетели. Не видя никого. В главата му се стрелкаха хиляди мисли. Имаше начин да се измъкне. Няма тяло — няма доказателство за убийство. Но никога преди не се бе качвал сам на хълма. Забързано издърпа Калкана до купчината отпадъци и го покри. Нуждаеше се от амулета, за да отиде в Черния замък. Къде ли беше? Хвърли се към „Лилията“, изкачи на един дъх стълбите, намери амулета и го огледа. Определено бяха преплетени змии. Майсторски изработени, с много подробности. Мънички

скъпоценни камъни заместваха очите на змиите. Блестяха зловещо на следобедното слънце.

Той пъкна амулета в джоба си.

— Скубльо, вземи се в ръце! Паникьосаш ли се, мъртъв си!

Колко време имаше, докато Нишадъра извика полиция? Със сигурност — поне няколко дни. Предостатъчно за целта.

Гарвана му беше оставил впряга и каруцата си. Не си и помисли да продължи да плаща за конюшнията. Ако собственикът ги беше продал, значи бе загазил...

Прочисти всичките си кутии с пари и остави „Лилията“ на грижите на Лиза.

Собственикът на конюшнията не беше продал каруцата, но мулетата изглеждаха слабовати. Скубльо го наруга.

— На моя сметка ли да ги храня, господине?

Кестенявия го наруга дважд по-грубо и плати каквото дължеше, като нареди:

— Нахрани ги. Също така ги почисти и ги подготви за десетия час!

Целия следобед остана трескав. Току-виж някой намерил Калкана. Но нито един полицаи не влезе с тежка стъпка. Скоро след смрачаване той се измъкна към конюшнията.

Прекара пътуването, редувайки ужас и размишления колко ли ще му донесе Калкана. И колко може да получи за впряга и каруцата. Не ги беше включвал в предишните си сметки. Трябваше да помогне на семейството на братовчед си — налагаше се. Въпрос на чест... Много зависими от него му се събираха.

След това се озова пред черната порта. Замъкът с все чудовищната си украса беше ужасен, но не му изглеждаше пораснал от последното му посещение насам. Почука, както Гарвана правеше, а сърцето му беше слязло в петите. Стисна амулета в лявата си ръка.

Какво ги бавеше толкова? Той почука отново. Портата се отвори внезапно и го стресна. Изтича към каруцата си и подкара мулетата.

Влезе точно както влизаше Гарвана, без да обръща внимание на нищо около себе си. Спря на същото място, слезе и измъкна трупа на братовчед си.

В течение на няколко минути не се появи никой. Скубльо се притесняваше все повече и повече, като му се искаше да бе проявил

поне достатъчно здрав разум и да дойде въоръжен. Каква гаранция имаше, че тези твари няма да му се нахвърлят? Този глупав амулет ли?

Нещо помръдна. Той изпъшка.

Съществото, което излезе от сенките, беше ниско и дебело, и излъчваше пренебрежение. Дори не го погледна. Виж, трупа проучи много подробно. Държеше се студено, досущ като дребен чиновник, в ръцете на когото временно е попаднал безпомощен гражданин.

Скубльо знаеше как да се справя с такива: упорито търпение и отказ да се дразниш. Стоеше неподвижен и чакаше.

В крайна сметка твартата положи двадесет и пет сребърни монети в краката на Калкана.

Кестениявия се намръщи, но събра парите. Върна се на капрата, обърна каруцата и подкара впряга към портата. Едва там посмя да изрази възраженията си:

— Трупът беше първокласен. Следващия път дай по-добра цена, иначе трети път няма да има! Отваряй!

След което мина през портата, изумен от собствената си дързост.

На път надолу по хълма се разпя. Чувстваше се страхотно. С изключение на избледняващата вина за Калкана — копелето си го бе заслужило! — се усещаше в мир с околния свят. Беше свободен и в безопасност, нямаше дългове, а сега имаше и пари в резерв. Върна каруцата в конюшнията, събуди съдържателя и му предплати за четири месеца напред.

— Погрижи се добре за животните ми! — нареди.

На следващия ден се появи представител на местния Магистрат. Задаваше въпроси за изчезването на Калкана. Нишадъра беше докладвала за свадата им.

Скубльо призна спокойно:

— Направо го скъсах от бой! Но не знам какво е станало след това — просто избяга. На негово място и аз щях да изчезна вдън земя, ако някой ми е толкова ядосан!

— За какво беше караницата ви?

Скубльо изигра ролята на човек, който не иска да вкарва другите в неприятности. Накрая призна:

— Работеше за мен. Открадна пари, за да изплати заем, взет за покриване на дълг от хазарт. Проверете при доставчиците ми. Те ще ви кажат какво е купувал на кредит. А ми казваше, че им плаща веднага!

— И за колко пари става дума?

— Честно казано, нямам представа за точната сума — отвърна Скубльо. — Но са повече от петдесет ливи. Цялата ми печалба от лятото плюс още отгоре.

Следователят подсвирна:

— Не те обвинявам, че си побеснял!

— Аха. Щях да му дам пари, ако ставаше въпрос за семейството му. Има цяла тълпа, за която да се грижи. Но да загуби на хазарт... Проклятие, прекалено се разгорещих! Взел съм заеми, за да оправя това място, лихвите са безумни. При настоящото си положение сигурно няма да преживея зимата, защото това копеле не е успяло да си сдържи ръчичките. Ако се появи, просто ще му счупя врата!

Беше прекрасна сценка, а и Скубльо я изигра добре.

— Искате ли да регистрирате официално оплакване?

Кестенявия се престори на разколебан.

— Той ми е рода. Братовчед ми е!

— Бих счупил и врата на баща си, ако ми причини такова нещо.

— Хм, да. Ами добре. Ще регистрирам оплакване, но не искам да го беся незабавно. Може би ще си отработи дълга? Хей, може би дори са му останали част от парите, които да ми върне! Може да е излъгал, че е загубил всичко! Лъжеше за много неща... — Скубльо поклати глава. — Работеше при мен от време на време, откакто баща ми държеше това заведение. Никога не съм предполагал, че може да посегне по такъв начин!

— Знаете как е. Затъваш прекалено много в дългове и лешоядите започват да се събират, и правиш всичко, за да спасиш кожата си. Не се притеснявайте, през цялото време се сблъскваме с такива работи!

Скубльо кимна. Знаеше как е.

След като Магистратът си замина, той каза на Лиза:

— Излизам!

Искаше да си позволи поне една последна забегка, преди да затъне отново в досадната рутина покрай управлението на „Лилията“.

Купи най-умелата и най-красивата жена, която успя да намери. Струваше маса пари, но си заслужаваше всяка похарчена монета. Върна се в „Лилията“, закопнял да може да живее по този начин през цялото време. Тази нощ сънува жената.

Лиза го събуди рано.

— Един човек иска да те види!

— Кой е той?

— Не каза!

С проклетия на уста, Скубльо се изтърколи от леглото. Не прикри с нищо голотата си. Неведнъж беше посочвал, че му се иска Лиза да включи и още някои дейности в работата си, освен задълженията на сервитьорка, но тя все се преструваше на неразбрала. Трябваше да намери правилния подход към нея... Не, по-добре да внимава. Беше вманиачен по секса, а това можеше да даде на някой враг подход към него.

Слезе в общата зала и Лиза му посочи човека. Не беше сред познатите на Скубльо.

— Искали сте да ме видите?

— Имате ли някое усамотено местенце?

Труден случай. Ами сега какво? Не дължеше пари никому. Нямахте и врагове.

— По каква работа идвате?

— Нека поговорим за братовчед ви. Онзи, дето не е изчезнал по начина, по който хората си мислят!

Стомахът на Скубльо се върза на възел, но той прикри притесненията си.

— Не ви разбирам.

— Ами ако някой е видял какво се случи?

— Най-добре елате в кухнята!

Посетителят надникна през вратата на кухнята.

— Стори ми се, че прислужничката може да подслушва... — след което изложи пред Кестенявия точната история на смъртта на Калкана.

— И откъде си измисли тази приказчица?

— Видях всичко.

— В пиянски сън, най-вероятно.

— По-хладнокръвен си, отколкото съм чувал! Виж сега, ето как стават нещата, приятел — паметта ми е услужлива и от време на време забравям. Зависи от това как се отнасят с мен...

— Аха, започва да ми просветва! Искаш малко пари, за да си затваряш устата.

— Много правилен извод.

Мислите на Скубльо се завъртяха в кръг като уплашена мишка. Не можеше да си позволи да плаща, трябваше да намери друг изход. Но точно в момента не можеше да стори нищо. Беше прекалено объркан и се нуждаеше от малко време, за да се вземе в ръце.

— И колко искаш?

— Лива седмично ще ти купи първокласен случай на амнезия!

Скубльо се задави. Плю и изхрани възраженията си. Събеседникът му махна с ръка, един вид „Какво да правя, като така стоят нещата?“ и обясни:

— И аз си имам проблеми. Имам си разходи. Лива на седмица или ще си понесеш заслуженото!

Черният замък се появи в мислите на Скубльо. С внезапно изстинало до хладно безразличие съзнание, той огледа идеята си и провери възможностите. Убийствата вече не го притесняваха. Но не сега. И не тук.

— Как да ти плащам?

Мъжът се ухили:

— Просто ми връчваш ливата!

Кестениявия донесе кутията си с пари в кухнята.

— Ще трябва да вземеш медни монети. Нямам сребърни!

Усмивката на мъжа се разшири. Беше доволен. Защо ли?

Когато той си тръгна, Скубльо привика сервитьорката си:

— Лиза, имам за теб една задача с допълнителна премия. Проследи този човек. Открий къде ще отиде — и й даде пет гирша. — Още пет след като се върнеш, ако информацията си струва!

Лиза излетя от заведението в облака на шумолящите си фусти.

— Много се мота наоколо — докладва след завръщането си. — Все едно убиваше времето. Накрая тръгна надолу по Корабостроителната алея и се видя с онзи едноок лихвар.

— Гилбърт ли?

— Аха, точно той!

— Благодаря ти — каза й Скубльо замислено. — Много благодаря! Това хвърля нова светлина върху проблема!

— Струва ли си пет гирша?

— Разбира се. Ти си добро момиче! — и той й направи колебливо предложение, докато броеше.

— Не се нуждая чак толкова от пари, господин Скубльо!

Той се оттегли в кухнята и започна да приготвя вечерята.

Значи Гилбърт стоеше зад изнудвача. Дали лихварят искаше да го притисне финансово? Защо?

„Лилията“. Че защо иначе? С подобренията и ремонта заведението му беше станало още по-апетитна хапка.

Така значи. Приемаме, че Гилбърт открива кампания по отмъкването на „Лилията“. Трябваше да му се окаже съпротива, само че този път нямаше кой да помогне на Кестенявия. Беше сам-самичък.

Три дни по-късно Скубльо посети един познат, който държеше и двете страни на Бъскин. Срещу определена сума получи име, посети въпросния човек и му остави две сребърни монети. Когато се върна в „Лилията“, помоли Лиза да каже на любимите ѝ клиенти, че Гилбърт се опитва да ги изсели, като разпространява лъжи и размахва заплахи. Искаше Магистратите да не обърнат особено внимание на обвиненията, които ще бъдат повдигнати към него в последствие.

Сутринта на следващото плащане, Скубльо каза на Лиза:

— Няма да ме има цял ден. Ако някой дойде да ме търси, кажи, че ще се върна след вечеря!

— А онзи, когото следих?

— Точно за него става дума.

В началото Скубльо просто се скиташе, убивайки времето. С напредването на деня обаче се притесни още повече. Нещо щеше да се обърка, Гилбърт щеше да играе грубо... но не, нямаше да посмее, нали?

Това щеше да навреди на репутацията му. Сега разпространяваните от Скубльо слухове му служеха за защита. Хората щяха да взимат заеми от друго място, ако онзи го притиснеше. Накрая съдържателят си намери жена. Струваше прекалено много, но поне го накара да забрави — за известно време. Върна се в „Лилията“ по залез.

— Идвал ли е? — попита Лиза.

— Даже два пъти и изглеждаше много настървен. Струва ми се, че това няма да мине добре, господин Скубльо!

— Така стават нещата. Ще бъда отзад, ще поработя върху дървата... — Кестенявия погледна към един клиент, когото никога преди не беше виждал. Онзи кимна и излезе през предната врата.

Скубльо търпеливо се захвана да сече цепеници на светлината на фенера. От време на време оглеждаше сенките, но не забеляза нищо.

Помоли се нещата да не тръгнат наопаки.

Изнудвачът изхвърча от входа на кухнята.

— Опитваш се да се скриеш ли, Скубльо? Нали знаеш какво ще ти се случи, ако се опиташ да ме изиграеш?

— Да те изигравам ли? Какво имаш предвид? Ей ме на, тук съм си!

— Да, ама следобед не беше. Сега пък онова твоє момиче се отнася грубо с мен и се опитва да ме разкара. Наложил се да я ударя, преди да ми каже къде си!

Много изобретателно. Скубльо се почуди колко ли подозира Лиза.

— Спести си изпълнението! Искаш си парите, аз пък искам грозната ти мутра да изчезне от заведението ми. Така че да приключваме.

Изнудвачът изглеждаше озадачен.

— Ама ти си бил корав, бе! А ми казаха, че си най-големия страхопъзльо в Патъка.

— И кой ти го каза? Да не би да работиш за някого? Изпълнението не е солово, а?

Мъжът присви очи, когато осъзна грешката си.

Скубльо извади шепа медни монети. Броеше, броеше, отново ги преброи и отстрани няколко от купчинката.

— Протегни ръце!

Изнудвачът покорно подаде шепи.

Скубльо не очакваше да стане толкова лесно. Хвърли монетите и сграбчи мъжа за китките.

— Хей! Какво, по дяволите?...

Нечия длан се залепи върху устата на наглеца. Над рамото му надникна лице, на което се изписа напрегната гримаса.

Изнудвачът се надигна на пръсти и се изви назад. Очите му се разшириха от страх и болка, после се забелиха и той увисна безволево.

— Добре! Идеално! Сега изчезвай! — каза Скубльо.

Забързаните стъпки заглъхнаха бързо.

Кестенявия извлачи тялото в тъмното, бързо го покри с парчета дърво, после коленичи на четири крака и започна да събира монетите. Намери всички, освен две.

— Какво правите, господин Скубльо?

Той подскочи.

— А ти какво правиш?

— Дойдох да проверя дали сте добре!

— Нищо ми няма! Имахме малък спор и нахалникът ми изби няколко монети от ръката. Не мога да ги намеря всичките!

— Имате ли нужда от помощ?

— Гледай си заведението, момиче! Или ще ни окрадат до шушка!

— О! Ясно! — и тя бързо се втурна вътре.

Скубльо се отказа след няколко минути. Щеше да търси отново утре.

Направо не го свърташе на едно място в очакване да затвори. Лиза беше прекалено любопитна. Той се страхуваше, че ще отиде да потърси липсващите монети и ще намери тялото. А не искаше на съвестта му да тежи и нейното изчезване. Две минути след като затвори, вече беше на задната врата и тръгна за каруцата и впряга си.

Високата твар отново беше на дежурство. Даде на Скубльо трийсет сребърни монети. Докато той маневрираше за излизане, съществото поиска да знае:

— Защо идваш толкова рядко?

— Не съм сръчен като партньора си!

— Какво стана с него? Липсва ни!

— Напусна града.

Скубльо бе готов да се закълне, че чу тварта да се киска, докато излизаше през портата.

22.

ХВОЙНОГРАД — ПАНИЧЕСКО БЯГСТВО

Мина много време и не се случи нищо. Покорените не бяха доволни. Нито пък Брестака. Той ме завлече в квартирата си.

— Къде, по дяволите, се е заврял Гарвана, Знахар?

— Не знам — казах му.

Държеше се така, все едно е единственият притеснен. А аз се страхувах и се плаших още повече с всеки изминал ден.

— Искам да знам, и то веднага!

— Виж, човече! Гоблин прави всичко, освен да измъчва хората, в опит да се добере до следата му. Все едно е потънал вдън земя. Някак си ни е подушил!

— Как? Ще ми кажеш ли по какъв начин? От месеци се мотаем в квартала, а никой тук, долу, не ни е забелязал. Защо при Гарвана ще стане другояче?

— Защото обикаляме да търсим точно него. Сигурно е разпознал някого от нас!

— Ако е така, трябва да го науча! Слизай долу и запали огъня под задника на Гоблин. Ясно?

— Добре! Както кажеш, началник!

Макар че той командваше нашия авангард, технически аз го надминавах по ранг. Само че нямах намерение да си търся правата точно сега. Във въздуха бе надвиснало твърде голямо напрежение. Всъщност в Дуретил като че ли всички бяха измъчвани от силно притеснение, което в по-голямата му част не разбирах. Оставах си в периферията на проучването на Покорените върху Черния замък. Бях просто куриер — поредният, който си търка подметките в снабдяване с данни от града. Нямах и най-слаба представа какво са открили с преки наблюдения или дали изобщо изучаваха замъка отблизо. Нищо чудно да се спотайваха, притеснени да не разкрият присъствието си пред Властелина.

Един от нашите ме откри в щаба на Брестака.

— Шепота те търси, Знахар!

Подскочих. Виновно подсъзнание.

— И за какъв дявол? — Не я бях виждал от седмици.

— Ами иди и ще разбереш! На мен не ми каза! — изсумтя в очакване, че ще види офицер да се пържи в собствен сос. Предполагаше, че съм загазил.

Да, така предполагаше. Аз също. Отлагах колкото време посмях, но в крайна сметка се наложи да се явя на разговор. Шепота ме стрелна с поглед още с влизането ми.

— Абе, вие, хора, не открихте абсолютно нищо там, долу. Какво правите — просто се мотааете, а? Да не сте на почивка? Хайде, кажи нещо!

— Аз...

— Знаеше ли, че Черният замък спря да расте след набега ни върху групата от Ямата? Не? И защо не? Нали се предполага тъкмо такива неща да научаваш!

— Никой от заговорниците не беше виновен за...

— Знам отлично! Знам, че никой от тях не се оказа основният снабдител на тела. Но нашият човек сигурно ги е познавал и си е събрал багажа. Оттогава насам са докарали само две тела. Последното — тъкмо снощи. Защо не си научил за това? Какво, в крайна сметка, правите в Патъка? Според мен не ви бива за нищо!

О, в лошо настроение сме, така ли? Попитах:

— Да не би да приближава крайният срок или нещо такова? Така, както аз го разбирам, няма да загазим, ако бъдат доставени само няколко тела!

— Вярно е, поне засега. Но сме стигнали момента, когато нужното количество ще възлиза и само на „няколко“.

Прехапах долната си устна, постарях се да си придам искрено загрижен вид и зачаках.

Тя ми каза:

— Господарката ни притиска. Притеснена е и иска да види някакво развитие.

Така значи. Както винаги, лайната се стичат надолу по склона. Според нормалния ход на нещата би трябвало и аз да ида да си го изкарам на някой нискостоящ. Вместо това предпазливо обясних:

— Половината проблем е, че не разбирам какво точно става. Ако смяташ, че знаеш какво представлява замъкът, как расте и тъй нататък, защо просто не идеш да го събориш? Или го превърни във винарска изба, в гъбарник... нещо от този род?

— Не е толкова просто!

Никога не е. Имах склонност да пропускам политическите усложнения. Просто не ми е така устроен умът.

— Може би след като целият ви Отряд се придвижи дотук... Но първо трябва да овладеем града. Дукът и некомпетентните му хора не могат да се справят със ситуацията.

Стоях и си придавах очаквателен вид. Понякога това скланя хората да ти кажат повече, отколкото възнамеряват първоначално.

— Градът направо ще избухне в пламъци, ако не е стегнат здравата, когато истината се разкрие. Защо според теб Попечителите толкова внимават да пазят в тайна историята с Катакомбите? Няколко хиляди граждани имат роднини, които са попаднали в тази ужасяваща постройка. Това са доста хора, които ще се вбесят, че душите на любимите им са изгубени завинаги!

— Ясно...

Всъщност не ми беше ясно напълно. Изискват се известни усилия да потиснеш здравия си разум, за да възприемеш картинката.

— Така че ще подходим към това от друг ъгъл — обясни ми тя. — Аз ще оглавя проучванията ви. Докладвай ми всекидневно. Ще решавам какво и как да правите. Разбра ли?

— Да, госпожо!

Даже твърде добре. Щеше да стане още по-трудно да я държим настрана от Гарвана.

— Първата ви и главна задача ще бъде да сложите наблюдателен пост при замъка. И ако това не ни заведе до някого, ще пратя Перото при вас. Разбра ли?

— Да, госпожо!

И този път — даже твърде добре.

Зачудих се дали Шепота подозира, че работим и с подмолна цел.

— Сега си свободен. Очаквам да се явиш при мен утре и то с някакъв смислен доклад!

— Да, госпожо!

Напушен, се упътих право към Брестака. Той трябваше да се изправи пред нея, не аз. Само защото съм с по-висок чин...

Останах при сержанта колкото да му разкажа какво се е случило — и пристигна куриер от Вола. Искал да се срещне с мен незабавно.

Вола беше поредният проблем. Бях сигурен, че е по-умен, отколкото показва и почти убеден, че ни подозира в по-добра осведоменост, отколкото признаваме.

Намъкнах се в кутийката му в щаба на тайната полиция.

— За какво ме викаш?

— Постигнах известен напредък по историята с нападението над Катакомбите. Резултат от чисто упорито обикаляне насам — натам.

— Е, и? — Бях доста неучтив и той вдигна вежда. Обясних му: — Тъкмо имах среща лице в лице с нашата началничка... — което беше най-близкото нещо до извинението, което му дължах. — А ти с какво се сдоби?

— С едно име.

Изчаках. Също като Брестака, Вола обожаваше да го умилюват. Не бях в настроение да играя тази игричка.

— Проследих онази идея, която ти хрумна — за каруците под наем. И изникна името „Аса“. Един дървосекач на име Аса вероятно е работел при пролуката, която ти показах. Човек на име Аса е похарчил известно количество стари монети, но преди нападението в Катакомбите. И пак Аса работел за Крейг, преди той и хората му да изчезнат. Където и да ида, все ми разправят за този Аса!

— А имаш ли с какво да го свържеш с Черния замък?

— Не. Не мисля, че има пръст и в това. Но сигурно знае нещо...

Премислих новия факт. Вола бе споменал името и преди. Беше на някакъв тип, който се въртял в същото заведение, в което и Гарвана. Може би имаше връзка и май трябваше да потърся този Аса, преди някой друг да се сети за него.

— Тръгнал съм към Патъка — заявих. — Преки заповеди от нейно преподобие. Ще накарам Гоблин да потърси този тип.

Вола се намръщи. Доста се беше разгорещил, когато откри, че сме вкарали наши хора в Патъка, без да се посъветваме с него.

— Добре. Но не ми играй повече плитки номера, става ли? Твоите и моите хора не преследват една и съща цел, но това не е причина да се прескачаме един друг, нали?

— Прав си. Просто ние в Отряда сме свикнали да правим нещата самостоятелно. Ще се видим, когато се върна!

— Много бих се радвал!

Той ме огледа по начин, който подсказваше, че вече не ми вярва. Ако изобщо ми е вярвал някога. Тръгнах си, замислен за Отряда и колко дълбоко сме затънали в блатото. Отвсякъде ни обграждаха неприятности. Жонглирахме с твърде много топки или по-скоро — с ножове с отровни остриета.

Забързах надолу и потърсих Гоблин, на когото си го изкарах заради струпващите се беди. Не остана по-доволен от мен и Брестака.

23. ХВОЙНОГРАД — РАЗПИТ

Нямаше повече проблеми с изнудвачи. Някой очевидно беше казал на Магистрата, че той е убил Калкана. Магистратът не повярва — или не го интересуваше.

После се появи помощникът на Вола. Скубльо за малко да изтърве ценна съдина. Беше се почувствал в безопасност поне в това отношение. Единствените, които знаеха подробности по нападението над Катакомбите, вече се намираха далеч оттук. Успя да дръпне юздите и на нервите си, и на чувството за вина, преди да се приближи до масата на посетителя.

— С какво мога да ви бъда полезен, преподобни?

— Донеси ми храна и най-доброто си вино, кръчмарю!

Скубльо вдигна вежди:

— Господине?

— Ще си платя. Никой в Патъка не може да си позволи да раздава безплатна храна!

— Вярно е, господине, вярно е!

Когато Кестенявия се върна с виното, Инквизиторът отбеляза:

— Ти очевидно се справяш добре, кръчмарю!

Скубльо изсумтя.

— Живеем на ръба, преподобни — на ръба на нищото. Една лоша седмица ще ме съсипе. Всяка зима изкарвам, като взимам заеми от един лихвар, за да платя на друг. Лятото обаче е добре. Наскоро си намерих партньор, успях да оправя едно-друго. Така заведението стана по-привлекателно. Но вероятно е последният ми предсмъртен дъх, преди да го загубя... — и се постара да изглежда възможно най-отчаян.

Инквизиторът кимна:

— Остави бутилката. Нека и Службата допринесе за преуспяването ти!

— Няма да искам надценка, преподобни!

— И защо да постъпваш глупаво? Пиши ми сметка като за обикновен клиент!

Наум Скубльо вече беше сложил двацет процента над обичайното. Радваше се, че се отърва от бутилката — след Гарвана му бяха останали няколко, напълно безполезни в тази част на квартала.

Когато донесе и храната, Инквизиторът предложи:

— Вземи си халба и ела да поседнеш при мен!

Нервите на Скубльо се опънаха като тетива на лък. Нещо не беше наред. Бяха го спипали!

— Както желаете, преподобни!

Той се замъкна и взе собствената си халба, която беше прашасала. Не пиеше особено много напоследък от страх да не му се развърже езикът.

— Сядай. И си обърши потта от лицето! Нищо лошо не си направил. Или си? Дори не знам как се казваш...

— Скубльо, преподобни. Кестенявия Скубльо. „Желязната лилия“ принадлежи на семейството ми от три поколения насам.

— Забележително. Заведение с традиции. Традицията запада напоследък, а?

— Както кажете, преподобни.

— Предполагам, че репутацията ми крачи пред мен. Защо не се успокоиш?

— С какво мога да ви помогна, преподобни?

— Търся един човек на име Аса. Чух, че ти бил редовен посетител...

— Тъй си беше, господине — призна Скубльо. — Добре го познавах — мързелив пройдоха. Мразеше честната работа и никога не му се свъртаха пари в джобовете. Но ми беше приятел, по свой собствен начин, пък и щедър посвоему. Пусках го да спи на пода в общата зала през зимата, защото и в най-трудните за мен времена винаги успяваше да донесе дърва за огъня.

Инквизиторът кимна. Скубльо реши да му каже по-голямата част от истината. Не можеше да навреди на Аса, който и без друго вече се намираще далеч от алчните ръце на Попечителите.

— Знаеш ли откъде е събирал дървата?

Скубльо се престори, че искрено се притеснява.

— Събираше ги в Оградата, преподобни. Много спорих със себе си дали да ги използвам. Не е незаконно, но ми се струваше малко осъдително — като светотатство.

Инквизиторът кимна и се усмихна.

— Не си направил нищо лошо, Кестеняв Скубльо! Службата не е против разчистването на непотребни съчки. Пък Оградата и без друго е прекалено обрасла...

— И защо тогава ще търсите Аса?

— Подочух, че работел за човек на име Крейг.

— Донякъде — и за известно време. Сметна се за цар на Патъка, когато Крейг го взе при себе си. Перчеше се и се фукаше. Но не продължи дълго.

— Така чух и аз. Интересува ме обаче кога са се разделили.

— Господине?

— Крейг и някои от приятелите му изчезнали. Също и Аса, горедолу по това време. На всичкото отгоре изчезнали скоро след като някой влязъл в Катакомбите и обрал няколко хиляди преходни урни.

Скубльо се постара да изглежда наистина уплашен.

— Крейг и Аса ли са го сторили?

— Възможно е. Този Аса започнал да харчи стари монети, след като се заел с разчистването на Оградата. Според разследването ни дори най-големите му постижения са били жалки. Смятаме, че е обирал по няколко урни всеки път, когато е ходил за дърва. Крейг може би е научил за това и е решил да обере каймака. Раздялата им вероятно е станала по този повод. Ако приемем, че Аса има съвест, разбира се!

— Вероятно, господине. Доколкото знам обаче, причината беше един мой гост. Човек на име Гарвана, когото Крейг искаше да убие. Нае Аса да шпионира за него, той лично ми го каза. Накрая лихварят реши, че не става за тази работа, защото не я вършеше както трябва. Но няма значение, той нищо не можеше да свърши както трябва. Само че това не пречи на предположението ви. Аса може и да ме е лъгал. Сигурно ме е лъгал. Доста лъжеше!

— А каква беше връзката между Аса и Гарвана?

— Нямаше такава.

— Къде е Гарвана сега?

— Напусна Хвойноград, скоро след като ледът в залива се разчупи.

Инквизиторът изглеждаше едновременно стреснат и доволен.

— А какво стана с Крейг?

— Никой не знае, преподобни! Това е една от големите загадки на Патъка. Предишния ден беше тук — на следващия го нямаше. Носят се всякакви слухове.

— Дали и той не е напуснал Хвойноград, а?

— Може и да е. Някои хора така смятат. Във всеки случай на никого не е казал. Онези, които работеха за него, също не знаят нищичко, господине!

— Или само така твърдят. Дали е възможно да е събрал достатъчно от Катакомбите, че да си струва да напусне Хвойноград?

Скубльо се озадачи от този въпрос. Струваше му се измамен.

— Аз не... Не разбирам какво питате, господине!

— Хм. Скубльо, посегнато е на хиляди мъртъвци. Повечето са положени там по времето, когато богатшите са били много щедри. Подозираме, че е взимано дори и злато!

Скубльо се стресна. Не беше виждал никакво злато. Този тук лъжеше. Защо? Капани ли му слагаше?

— Била е голяма кражба. Мащабна. Много бихме искали да зададем на Аса някои въпроси...

— Чудесно ви разбирам! — Кестенявия прехапа устна. Мислеше здравата. — Господине, не мога да ви кажа какво е станало с Крейг. Но смятам, че Аса се качи на кораб за юга... — и се впусна в сложни обяснения как дребосъкът дошъл при него след раздялата с Крейг и помолил да го скрие. Един ден — излязъл и се върнал тежко ранен, така че го крили на горния етаж известно време, а после изчезнал. Скубльо се закле, че го е виждал само от разстояние на кейовете, в деня, когато първите кораби отплавали на Юг. — Така и не приближих да си поговорим, но ми се струваше, че е тръгнал нанякъде. Носеше няколко вързопа.

— Спомняш ли си за кой кораб става дума?

— Господине?

— На кой кораб се е качил?

— Е, не го видях да се качва на кораб, господине. Просто тъй предположих. Може и още да се навърта наоколо. Но ми се струва, че щеше да се обади, ако беше тука! Винаги идва при мен, когато загази. Предполагам, че сега е загазил, а?

— Може и да е. Доказателствата не са пълни. Но лично аз съм убеден, че е участвал в нападението. Не си видял и Крейг на дока, а?

— Не, господине. Но имаше тълпа. Всички винаги слизат да видят отплаването на първите кораби. То е като празник...

Дали Инквизиторът се хващаше на лъжата? Проклятие. Трябваше. Един инквизитор не е човек, когото можеш да разкараш от гърба си, като го продадеш в Черния замък.

Гостът уморено поклати глава:

— Боях се, че ще ми разкажеш подобна история. Проклятие! Не ми оставяш избор!

Сърцето на Скубльо подскочи в гърлото. В главата му нахлуха налудничави идеи. Да удари Инквизитора, да сграбчи кутията с пари и да избяга например...

— Мразя да пътувам, Скубльо! Но изглежда, че един от нас с Вола ще трябва да тръгне след тези хора. И знаеш ли кой ще получи задачата?

Облекчение заля Скубльо.

— Да тръгнете след тях ли, преподобни? Но там местните закони не признават правата на Службата...

— Няма да е лесно, нали? Варварите просто не ни разбират... — гостът си наля малко вино и известно време просто позяпа в халбата. Накрая допълни: — Благодаря ти, Кестеняв Скубльо. Беше ми от голяма помощ!

Скубльо се надяваше, че с тези думи го освобождава. Надигна се.

— Нещо друго, преподобни?

— Пожелай ми късмет!

— Разбира се, господине. Ще се помоля за успеха на мисията ви още тази вечер!

Инквизиторът кимна.

— Благодаря! — и продължи да се взира във виното си.

Остави чудесен бакшиш. Но Скубльо се чувстваше потиснат, когато го прибра. Инквизиторите имаха репутацията на упорити хора. Ами ако успееш да догонят Аса?

24.

ХВОЙНОГРАД — ТАНЦЪТ НА СЕНКИТЕ

— Мисля, че се справих много добре — казах на Гоблин.

— Трябваше да го видиш този Скубльо! — изкиска се Лихваря.
— Пиле, което се поти като прасе и лъже като куче. Направо човек — зверилник!

— Дали наистина лъжеше? — промърморих. — Не каза нищо, което да противоречи на нашите сведения!

— Какво точно научи? — попита ме магьосникът.

— Смятам, че лъжеше! — настоя Лихваря. — Може просто да е спестил част от истината, но и това си е лъжа. По един или друг начин участва в далаверата!

— Продължавай да се навърташ около „Лилията“ в такъв случай. Дръж го под око...

— Та какво научи? — прекъсна ме Гоблин.

Влезе Брестака и на свой ред поиска да узнае как е минало.

— Страхотно — отвърнах. — Най-накрая разбрах какво е станало с Гарвана.

— И какво? — попитаха те с Гоблин в един глас.

— Напуснал е града с кораб. Още в първия ден, когато отворили залива.

— И Глезанка ли? — поинтересува се Гоблин.

— Да си я виждал наоколо? Как смяташ?

Лихваря промърмори:

— Обзалагам се, че онзи Аса е заминал с него. Старият Скубльо твърди, че и двамата тръгнаха едновременно!

— Може и тъй да е. Гордея се със себе си, че успях да го подхвана. Вече съм на мнение, че Скубльо е единственото слабо място в мрежата ни и единственият, който знае какво се е случило с тях. Няма го Скубльо, няма и кой да каже съществени подробности на Вола и Покорените.

Брестака се намръщи. Предположението беше по-скоро в негов стил, а не в моя. Помисли си, че съм го дал насериозно.

— Не знам, прекалено просто ми изглежда. Освен това започват да ни забелязват тук, долу, нали така?

Гоблин кимна.

— Идеята беше, че сме моряци, които са изпуснали кораба си, но хората си сравняват сведенията и се опитват да ни изведат на светло. Ако убият Скубльо, може да се вдигне достатъчно вой, че да притесни Вола. А ако той се притесни, рано или късно новината ще стигне пак до Покорените. Предполага се, че трябва да спестим героичните мерки за героични обстоятелства!

— Този Скубльо има нещо за криене. С костите си го чувствам. Знахаря му каза за нападението на Катакомбите, а той хич не се стресна. Всички други биха надали страхотен вой и ще разпространят вестта като чума — съгласи се Лихваря.

— Кеглата още ли го следи? — попитах.

— Редуват се тримата с Изнудвача и Сърбела. Не може и до едното място да иде, без да научим за това.

— Добре. Продължавайте в същия дух, но не му се пречкайте. Просто искаме да го държим далеч от Вола и Покорените...

И потънах в мислите си.

— Какво? — попита накрая Брестака.

— Хрумна ми една идея, докато говорех със Скубльо. Вола е основната заплаха за нас, нали? Сигурни сме, че, стъпи ли на следата, ще драпа по нея с нокти и зъби като гонче. А той определено е стъпил на следата на този Аса. Тогава защо не го подмамим да тръгне след него?

— Ами, не знам... — проточи Брестака. — Току-виж го намерил!

— И за какво точно го търси той? Да го разпита за нападението над Катакомбите. Какво съдействие ще получи извън Хвойноград? Почти никакво. Както съм чувал, градовете по брега смятат Хвойноград за пълен идиотизъм. Освен това ние просто искаме да спечелим малко време. Пък ако догони Аса, според мен ще догони и Гарвана. А никой няма да върне Гарвана тук жив. Той смята, че Покорените са по следите на Глезанка. Ако се срещнат, готов съм да заложа цяло състояние на Гарвана. Така ликвидираме единствения източник на информация. Временно или пък за постоянно. Нали

разбирате какво имам предвид? А ако вземе, та убие Гарвана, тогава и той няма да може да се разприказва!

— И как смяташ да вкараш Вола в тази история? — полюбопитства Брестака. — Глупаво е, Знахар. Той няма да хукне след някакъв дребен заподозрян.

— О, ще хукне! Нали си спомняш, че когато дойдохме тук, трябваше той да ни превежда? И как според теб е научил езика на Градовете на скъпоценните камъни? Попитах го — изкарал е там три години в търсене на някакъв тип, който бил по-маловажен и от Аса.

Гоблин се обади:

— Тази история става все по-налудничавя с всеки изминал ден. Въртим толкова много полуистини и лъжи, че вече не мога и да ги следя. Според мен най-разумното е да си прикриваме задниците, докато Капитана дойде насам...

Често имах чувството, че просто влошаваме положението. Но не виждах друг изход, освен да продължим в този дух и да се надяваме.

— Най-доброто за нас — обобщи Брестака лаконично, — е да избием всички, които знаят по нещо, а после ние самите да се нанижем на мечовете си.

— Звучи ми малко пресилено — заяви Гоблин. — Но ако искаш, действай пръв, а аз ще те следвам отблизо!

— Ще трябва да докладвам на Шепота — допълних. — Някой да има хубава идея какво да й кажа?

Нямаха. Така че тръгнах, изпълнен с ужас от предстоящата среща. Бях сигурен, че в погледа ми се изписва вина всеки път, когато се изправя пред нея. Завиждах на Брестака. Не му се налагаше всекидневно да преживява гневните й пристъпи.

Вола се оказа прекалено лесна плячка. Зае се да си събира багажа още преди да съм му изложил цялата история, както я бяхме измислили. Ръцете го сърбяха да докопа Аса.

Чудех се дали знае нещо, за което ние не сме осведомени. Или просто се е вманиачил по загадката върху нападението на Катакомбите.

Шепота се оказа по-сериозния проблем. Каза ми:

— Искам да пратите някого с него!

Нали все трябваше да й докладвам нещо, та й разказах по-голямата част от истината. Пресметнах, че шансовете да бъдат проследени Аса и Гарвана са нулеви. Но... Тя ми се стори прекалено

заинтересувана. Може би знаеше повече, отколкото се преструваше. В крайна сметка нали беше от Покорените?

Брестака избра трима души, сложи начело Кеглата и му каза да забие нож във Вола, ако според него се появи необходимост.

Капитана и Отрядът, както ми каза Покорената, се намираха в планините Уоландър, на двеста километра от Хвойноград. Предстоеше им полека-лека да прекосят ужасните проходи, но вече започвах да предвкувам пристигането им. Щом Старецът се появеше, щеше да свали цяла планина от моя гръб и от този на Брестака.

— Побързай! — промърморих и се върнах към изплитането на мрежата ни от лъжи.

25.

ХВОЙНОГРАД — ЛЮБОВНИЦИТЕ

Кестенявия Скубльо се влюби. И се влюби по най-лошия възможен начин — в жена, далеч по-млада и с вкусове далеч извън неговите възможности. Хвърли се в тази афера със страстта на атакуващ бик, без да се интересува от последиците. Пръскаше паричните си резерви, все едно идваха от бездънна кесия. Кутиите му се изпразниха. Две седмици след като срещна Иска, се наложи да вземе заем от лихваря Гилбърт. Последва го още един, после и трети. В рамките на месец беше затънал в дългове по-дълбоко, отколкото даже през зимата. Но не го беше грижа. Жената го правеше щастлив, а това му стигаше. В добавка към склонността му да си угажда без задръжки вървяха и периодични прояви на глупост, и несъзнателната му увереност, че парите вече няма да са проблем за него.

Съпругата на Калкана — Нишадъра — посети „Лилията“ една сутрин, мрачна и малко засрамена.

— Кестеняв — каза, — може ли да поговорим?

— Какво има?

— Нали щеше да ни помогнеш за наема и разходите...

— Така де. И какъв е проблемът?

— Ами, не ми се ще да се показвам неблагодарна или да прозвучи така, все едно имам някакво право да очаквам да ни помогнеш, но хазяинът заплаши да ни изхвърли. Наемът не е плащан от две седмици. Не можем да намерим работа. Никой не си поръчва шиене в момента...

— Наемът не е платен ли? Но аз се видях с него тъкмо онзи ден... — Само че не беше онзи ден. Беше забравил също и за майка си, а заплатите на слугите ѝ трябваше да се плащат след няколко дни. Да не споменаваме и Лиза. — О, боже! Съжалявам, забравих! Ще се погрижа за това.

— Скубльо, много си добър към нас, но не е задължително! Не ми се ще да те гледам затънал така...

— Затънал в какво?

— С онази жена. Тя се опитва да те съсипе.

Той остана прекалено озадачен, за да се ядоса незабавно.

— Искан ли? Защо? Как?

— Откажи се от нея. Ще те заболи по-малко, ако скъсате. Всички знаят какво прави тя.

— И какво точно прави? — попита жалостиво Скубльо.

— Няма значение. Вече казах повече, отколкото трябваше. Ако има още нещо, с което мога да ти помогна, просто се обади!

— Ще се обадя, непременно — обеща той. Качи се при тайната си кутия с пари — и я откри празна. Не намери нито един гирш — нито горе, нито долу. Какво ставаше? Развика се: — Лиза! Къде са всичките пари?

— Скрих ги.

— Какво?

— Скрих ги. Както продължаваш, направо ще загубиш заведението. Имаш си и работни разходи, не забравяй. Ще ги покривам!

Скубльо се задави. Изхрани се.

— За каква се мислиш, момиче?

— За момичето, което ти пази гърба при все разсипиите ти намерения. Момичето, което се кани да те спре да не се направиш на пълен глупак с жена на Гилбърт.

— На Гилбърт ли?

— Ами да. Какво според теб става?

— Я се разкарай! — изръмжа Скубльо. — Вече не работиш тук!

Лиза сви рамене:

— Ако така искаш.

— Та къде са парите?

— Съжалявам. Ела ме виж, когато си възвърнеш здравия разум.

Скубльо се разбесня из общата зала. Клиентите му пляскаха с ръце и го подкочоросваха. Той сипеше заплахи, умоляваше, но нищо не подейства. Лиза си остана непоклатима.

— Но това е семейството ми! — възрази той.

— Ами иди докажи, че тази жена не е курва на Гилбърт. Тогава ще ти върна парите и се махам.

— Така и ще направя!

— А ако съм права?

— Не си. Познавам я!

— Нищичко не знаеш. Просто ти е завъртяла главата! Та какво, ако съм права?

Беше неспособен да обмисля тази възможност.

— Не ме е грижа!

— Добре. Ако съм права, искам да въртя нещата тук. Просто ме остави да ни отърва от дълговете!

Скубльо кимна и изхвърча навън. Не рискуваше нищо — Лиза грешеше.

Каква ли игра играеше тя? Държеше се като негов партньор. Досущ като майка му, след като баща му умря и преди да си изгуби зрението. Заплашваше го, сякаш няма два пъти повече опит от нея в бизнеса и в живота въобще.

Поскита около половин час. Когато се отърва от унеса си, видя, че се намира близо до Корабостроителницата. По дяволите! Така и така беше тук, просто ще иде да се види с Гилбърт. Ще вземе заем, за да може да гостува на Иска тази нощ. Малката кучка Лиза можеше да му крие парите — нали така — но нямаше как да го държи далеч от Гилбърт... Половин пресечка по-късно започнаха да го гонят угризения. Твърде много хора зависеха от него, не трябваше да влошава още повече финансовото си положение.

— Проклетата жена! — промърмори. — Не биваше да ми говори така! Сега ме кара да се съмнявам във всички!

Облегна се на една стена и поведе битка със съвестта си. Понякога похотта дърпаше напред, понякога — нуждата да понесе отговорността си. Копнееше за Иска... Но ако тя наистина го обичаше, не му трябваха пари...

— Какво? — каза на глас и пак се взря, но очите му не го подвеждаха. Именно Иска влизаеше в заведението на Гилбърт.

Стомахът му потъна като падащ камък.

— Не. Не би могла... Сигурно има някакво обяснение...

Но предателското му съзнание започна да подрежда малките странности във връзката им, особено угаждането на страстта ѝ за харчене. Болката в посипаните му със сол рани премина в гняв, пък макар и със слаб градус. Промъкна се през улицата и избърза по задната алея, която заобикаляше дупката на Гилбърт. Кабинетът му

имаше прозорец към прохода. Скубльо не очакваше да го намери отворен. Просто искаше да хвърли един поглед.

Наистина беше затворен, но през него все пак се чуваше твърде добре. А звуците от правенето на любов изобщо не се приближаваха до това, което искаше да научи нещастният любовник.

Обмисли дали да не се самоубие на място. Обмисли също и дали да не се самоубие на прага на Иска, както и дузина други драматични протести. Но знаеше, че нито един няма да трогне двамата злодеи.

А след това те се разговориха. И приказките им скоро убиха съдържаните съмнения на Скубльо. Чу се и неговото собствено име.

— Готов е — заяви жената. — Замъкнах го толкова далеч, колкото мога. Може би ще вземе най-много още един заем, преди да започне да си спомня, че има семейство.

— Направи го, тогава! Искам го вързан като жертвено прасе. За да удавиш някого, трябва да му окачиш камък на шията, нали така? Той се измъкна от Крейг, не забравяй!

Скубльо се разтрепери от ярост.

— Колко дълбоко си го вкарал?

— Единадесет ливи плюс още десетина в лихви.

— Мога да го изработя за още пет.

— Направи го, че вече имам нетърпелив купувач!

Скубльо си тръгна. С часове скита из Патъка. Изглеждаше толкова мрачен, че хората минаваха от другата страна на улицата. Няма отмъщение толкова ужасно като онова, което страхливецът планира в тъмната бездна на сърцето си.

Късно този следобед Кестениявия влезе в кабинета на Гилбърт, скрил всичките си чувства зад паравана, който беше открил през нощта, докато тичаше с ловците на Крейг.

— Трябват ми петнадесет ливи, Гилбърт! Бързам.

Лихварят го зяпна стреснато. Единственото му око се ококори.

— Петнадесет? Че за какво са ти?

— Подготвил съм сладка сделка, но трябва да я приключа тази вечер. Ще ти дам допълнителни точки по лихвата, ако искаш!

— Скубльо, и без друго си в дълбокото. Притеснявам се как ще покриеш сегашните дългове...

— Щом приключи сделката, ще мога да ти се разплатя докрай.
Гилбърт го огледа оценително.

— Какво се мъти, Скубльо? Много самоуверен си!

Кестенявия му каза лъжата, от която щеше да го заболи най-много.

— Женя се, Гилбърт. Тази вечер смятам да предложа на дамата. Искам да приключи сделката, та да мога да превърна „Лилията“ в подходящо място за нея.

— Е-е — изпъшка Гилбърт. — Хм, хм, хм! Кестенявия Скубльо се жени. Интересно. Ами добре, Скубльо! Работата ми намирисва, но ще рискувам. Петнадесет ли каза?

— Благодаря, господин Гилбърт. Наистина съм благодарен...

— Сигурен ли си, че можеш да си посрещнеш плащанията?

— Ще имам десет ливи до края на седмицата. Гарантирано. А когато Иска ми помага в „Лилията“, няма проблем да спечеля достатъчно, че да покрива и останалото.

Гилбърт прикри тънката си усмивчица.

— Тогава няма да възразиш за една по-сериозна гаранция от честната ти дума?

— Господине?

— Искам ипотека върху „Желязната лилия“.

Скубльо се престори, че мисли здравата. Накрая отсече:

— Добре. Струва си риска!

Лихварят се хилеше като гладна невестулка, но същевременно успя да си придаде и притеснен вид.

— Почакай тук! Ще накарам да напишат бележка и ще донеса парите — щом той излезе от стаята, Скубльо се усмихна зловещо.

26.

ХВОЙНОГРАД — РАЗДЯЛАТА НА ЛЮБОВНИЦИТЕ

Скубльо вкара каруцата си в задната уличка зад дома на Иска, изтича отпред и почука на вратата. Като за Патъка, мястото беше висша класа. Отвътре входът се охраняваше. Тук живееха осем жени — всяка в собствен апартамент, всяка в същия бизнес като Иска, всяка печелеше значителни суми за времето си.

— Здравейте, господин Скубльо! — поздрави пазачът на входа. — Качвайте се! Тя ви очаква!

Скубльо му даде бакшиш — нещо, което не беше правил досега. Пазачът започна да раболепничи, но гостът не му обърна внимание и тръгна по стълбите.

Сега идваше трудната част. Да се преструва на любовник с влажен поглед, при условие че вече не беше сляп. Но щеше да я измами — точно както тя беше измамила него.

Иска му отвори, великолепна в красотата си. Сърцето на Скубльо се качи в гърлото. Той пъхна нещо в ръката ѝ.

— Това е за теб!

— О, Кестеняв, не беше нужно! — просто любезен израз, защото без подарък той нямаше да влезе зад тази врата. — Каква странна огърлица! И тези змии?...

— Истинско сребро — отвърна той. — И рубини. Направо ми плени погледа. Грозна е, но изработката е великолепна!

— Мисля, че е прекрасна, Кестеняв! Колко ти струваше?

— Прекалено много — отвърна Скубльо, усмихнат сардонично. — Не мога да ти кажа. Но е по-скъпа, отколкото човек плаща за живота си!

Тя не го притисна повече.

— Влизай, Кестеняв!

Сигурно имаше заповеди да го върти на пръстчето си внимателно. Обикновено му създаваше доста трудности, преди да отстъпи. Започна да се съблича, а Кестенявия влезе в апартамента ѝ. Взе я грубо — нещо, което не беше правил преди. След това я облада повторно. Когато приключи, тя попита:

— Какво ти става?

— Имам голяма изненада за теб. Много голяма! Сигурен съм, че ще ти хареса. Можеш ли да се измъкнеш, без никой да разбере?

— Разбира се. Но защо?

— Това е изненада. Ще го направиш ли заради мен? Няма да се разочароваш, обещавам!

— Не те разбирам!

— Просто го направи. Измъкни се няколко минути след като си тръгна. Ще се видим отзад. Искам да те заведа на едно място и да ти покажа нещо. Но гледай да носиш огърлицата.

— Какво си замислил? — Тя се забавляваше, но не проявяваше подозрения.

Добре, помисли си Скубльо, докато се обличаше.

— Няма да ти отговоря сега, скъпа. Това ще е най-голямата изненада в живота ти. Не искам да я развалям! — и тръгна към вратата.

— Пет минути? — подвикна тя.

— Не ме карай да чакам! Ставам ужасен, когато ме карат да чакам. И не забравяй огърлицата!

— Няма, скъпи!

Той прекара в очакване поне четвърт час. Започваше да губи търпение, но бе сигурен, че алчността ще изведе Иска навън. Беше забил кукичката и тя играеше по неговата свирка.

— Кестеняв?

Гласът ѝ беше мек и музикален. Сърцето му се сви. Как можеше да ѝ причини подобно нещо?

— Тук съм, скъпа!

Тя се приближи към него и той я прегърна.

— Хайде, стига! Стига, казах! Искам си изненадата! Направо не мога да я дочакам!

Скубльо си пое дълбоко дъх. *Хайде*, извика сам на себе си наум.

— Ще ти помогна!

Тя се обърна. Сега! Но ръцете му тежаха като оловни.

— Хайде, Кестеняв!

Той се завъртя. Иска се блъсна в каруцата и издаде само слабо стенение. След втория удар тялото ѝ се отпусна. Скубльо извади парцал изпод капрата, напъха го в устата ѝ, преди тя да успее да изпищи, а после бързо ѝ върза ръцете. Тя започна да ритя, когато посегна към глезените ѝ. Ритна я в отговор, като едва не се остави гневът да го победи.

Тя спря да се бори. Скубльо свърши със завързването ѝ, после я метна на капрата. В мрака досущ приличаха на мъж и жена, тръгнаха по късна работа.

Той не заговори, преди да подминат пристана.

— Сигурно се чудиш какво става, скъпа!

Тя изсумтя. Беше пребледняла и уплашена. Докато Кестенявия си прибираще амулета, я освободи също и от бижутата и ценните ѝ вещи.

— Иск, обичах те! Наистина. Бих сторил всичко за теб. Когато убиваш любов като тази, тя се превръща в страхотна омраза...

Бижутата струваха поне двайсет ливи, предположи той. Колко ли мъже беше унищожила?

— Да работиш за Гилбърт! — обвини я. — Да се опитваш да откраднеш „Лилията“! Бих ти простил всичко друго. Всичко!

Говореше ѝ през целия път нагоре по хълма. Това отвлече вниманието ѝ, докато Черният замък не засия тъй огромен, че вече не можеше да не го забележи. Тогава очите ѝ се разшириха. Разтрепери се и се разнесе смрад, когато не успя да овладее червата си.

— Да, скъпа — каза ѝ Скубльо със спокоен тон като в обикновен разговор. — Да. Черният замък. Канеше се да ме оставиш на милостта на приятелчетата си. Заложил — и загубил. Сега аз те оставям на милостта на моите...

Спря, слезе и отиде до портата. Тя се отвори незабавно.

Високото същество го посрещна, размахвайки паешките си ръце.

— Добре — каза то. — Много добре! Партньорът ти никога не носеше живи играчки!

Вътрешностите на Скубльо се свиха. Прииска му се да си промени решението. Искеше само да нарани и унижи Иска... но беше твърде късно. Не можеше да се откаже вече.

— Съжалявам, Иск! Не трябваше да постъпваш така с мен. И двамата с Гилбърт не биваше! И неговият ред ще дойде. Кестенявия Скубльо не е такъв, за какъвто го мислят всички!

През парцала в устата Иска се разнесе хлипащо стенание. Скубльо се извърна. Трябваше да се махне оттук. Обърна се с лице към високото същество.

То започна да брои парите направо в ръката му.

Както винаги, Кестенявия не се пазари. Всъщност дори не ги поглеждаше, просто ги пъхаше в джобовете си. Беше съсредоточил вниманието си върху мрака зад тварта.

Там се бяха събрали повечето от неговия вид, съскаха и се блъскаха. Разпозна ниското, с което се беше пазарил преди време. Високото същество спря да брои. Той отсъстващо натъпка парите в джобовете си и се върна до каруцата. Тварите в сенките пристъпиха напред, сграбчиха Иска и започнаха да ѝ късат дрехите. Едното извади парцала от устата ѝ. Скубльо започна да обръща каруцата.

— За бога, Кестеняв! Не ме оставяй!

— Всичко свърши, жено. Свърши! — Той взе юздите. — Хайде на заден, мулета!

Тя започна да пищи, докато той обръщаше към вратата. Не погледна назад. Не искаше и да знае какво става.

— Мърдайте, мулета!

— Върни се пак — и по-скоро, Кестеняв Скубльо! — подвикна след него високата твар.

27.

ХВОЙНОГРАД — ИЗГНАНИЕ

Повикването на Шепота ме хвана неподготвен. Беше прекалено рано за всекидневния доклад. Едва бях успял да закуся. Знаех си, че това означава проблеми и не останах разочарован.

Покорената сновеше като окован звяр, излъчваше напрежение и гняв. Влязох с маршова стъпка, изпънах се в идеална стойка и не се помъчих да се извинявам за грешките си — в случай, че нещо е тръгнало на зло по моя вина. Тя не ми обърна внимание цели няколко минути, докато си изтощи енергията. После седна и се втренчи внимателно в ръцете си. Вдигна поглед. И ето я, дошла на себе си. Всъщност дори се усмихна. Ако беше красива като Господарката, тази усмивка би стопила и гранит. Но каквато си беше, грозна дърта войничка, подобна усмивка само подчертаваше мрачната ѝ физиономия.

— Какво беше разположението на хората снощи? — попита тя.

Озадачен, отвърнах:

— Моля? Имаш предвид здравето им ли?

— Какви позиции заемаха?

— Ох!

Това беше изцяло отговорност на Брестака, но бях наясно, че не мога да си измия ръцете с него. Покорената не толерираше извинения, колкото и разумни да са.

— Трима души са на кораба с Вола, търсят онзи човек, Аса... — притеснявах се, че тя ги е пратила. Когато не разбирам мотивите на един Покорен, ставам параноик. — Петима бяха в Патъка, преструват се на чуждестранни моряци. Още трима са там и следят хората, които смятаме за особено интересни. Трябва да сверя с Брестака, за да съм сигурен, но поне още четирима са в други краища на града и се опитват да открият нещо интересно. Останалите бяхме в замъка, свободни от смяна. Не, момент — още един човек би трябвало да стои в щаба на тайната полиция на Дука и двама да са в Оградата, като се

въртят с Попечителите. Аз лично бях с Инквизиторите по-голямата част от нощта, промивах им мозъците. Доста сме се разпрострели. Ще се радвам, когато Капитана стигне дотук, защото имаме твърде много задачи като за наличната жива сила. Доста изоставаме с плановете...

Тя въздъхна, изправи се и отново тръгна да обикаля.

— Нося вина като всички останали, предполагам...

Покорената се загледа през прозореца и остана така дълго време. После ми махна. Присъединих се към нея. Шепота ми посочи Черния замък.

— Само на косъм е! Опитват се да отворят път за Властелина. Още не му е дошло времето, но са се разбързали — може би са усетили интереса ни.

Тази история в Хвойноград беше като гигантски, многопипалест морски звяр от моряшките приказки. Все едно накъде се обръцахме и какво правехме, затъвахме все по-дълбоко и по-дълбоко.

Докато работехме успоредно с Покорените и се опитвахме да замаскираме все по-очевидната пътека, на свой ред затруднявахме усилията да бъде спряна възходът на Черния замък. Ако се прикриехме добре, просто щяхме да позволим на Властелина да изникне в неподготвения за пришествието му свят.

Не исках този кошмар да тежи на съвестта ми.

Макар че, както ми се струва, гледам да не го описвам по този начин, ние бяхме затънали в съществени морални затруднения. Не сме свикнали с такива проблеми. Задачата на наемника не изисква особено морализаторстване или взимането на етични решения. Като цяло наемникът оставя морала за други дни или в най-добрия случай преподава привичните структури, за да ги нагласи според нуждите на начина си на живот. Най-важният въпрос е колко добре се справя с работата, колко лоялно изпълнява договора си, доколко отговаря на изискванията на клетвата си и как се отнася към другарите си. Светът извън рамките на бойната му единица е като безличен сън. Тъй че всичко, което прави или на което е свидетел, е от минимално значение, доколкото причините му се намират извън Отряда. Бяхме се намъкнали в капан и можеше да се изправим пред най-големия избор в историята на Братството. Можеше да се наложи да предадем четири века история на Отряда заради общото благо...

Знаех, че не мога да позволя на Властелина да стане от гроба, но ако това се окажеше единственият начин Господарката да не научи за Глезанка и Гарвана...

И все пак... Господарката не беше много по-добра. Служехме ѝ и — доскоро — бяхме верни и покорни, като изтребвахме Бунта, където го срещнем. Но не смятам, че мнозина от нас са безразлични към това, което представлява Тя. Беше по-малкото зло от Властелина, само защото не беше толкова целеустремена и беше по-търпелива в удържането на страстта си към пълен и цялостен контрол. Това ме поставяше пред нов въпрос. Дали бях способен да жертвам Глезанка, за да спра завръщането на Властелина, ако такава се окаже цената?

— Много замислен ми изглеждаш — отбеляза Шепота.

— Хмм... В тази история има твърде много сложни неизвестни. Попечителите. Дука. Ние. Вола, с неговия безумен кръстоносен поход срещу престъпниците...

Разказал ѝ бях, че Вола произхожда от Патъка, захранвайки я с привидно безсмислена информация, за да усложня и отвлека мислите ѝ.

Тя отново посочи:

— Не предложих ли да сложите патрул около замъка?

— Да, госпожо. Известно време държахме човек там. Но нищо не се случи, а и ни наредихте да свършим и други неща... — прекъснах, изпаднал във внезапно грозно подозрение.

Тя ми прочете мислите.

— Да. Снощи. И тази доставка е била още жива.

— О, боже! — промърморих. — Кой го е направил? Знаеш ли?

— Само усетихме последвалите промени. Те се опитват да отворят пътя. Не бяха достатъчно силни още, но се приближиха твърде много.

Пак започна да обикаля, а аз наум прегледах задачите за Патъка от снощи. Трябваше да задам някои много целенасочени въпроси на момчетата.

— Посъветвах се пряко с Господарката. Тя е много притеснена. Заповядва да оставим всички странични задачи за по-късно. Трябва да преустановим притока на нови тела в замъка. Да, останалите от Отряда ви ще пристигнат скоро — след не повече от шест до десет дни. А имаме да свършим доста работа, за да подготвим почвата за идването

им. Но, както ти забеляза, и без друго има твърде много работа и твърде малко хора за вършенето ѝ. Нека Капитана да се оправя, когато дойде. Черният замък трябва да бъде изолиран.

— Защо не докараш няколко души с килимчето?

— Господарката забрани.

Опитах се да покажа притесненията си.

— Но защо? — Изпълваше ме боязливо предчувствие, че вече знам и от него ме избиваше лепкава пот.

Шепота сви рамене:

— Защото не иска да си губите времето в приветствия и развеждане на новодошлите. Върви и виж какво може да се направи за изолирането на замъка!

— Да, госпожо!

Тръгнах си, замислен, че е станало и по-добре, и по-зле, отколкото бях очаквал. По-добре, защото тя не изпадна в един от бесните си пристъпи на гняв. По-зле, защото на практика беше обявила, че ние, тук присъстващите, сме заподозрени и че може би страдаме от морална зараза, щом Господарката не иска да се свързваме с братята си.

Грозна работа.

— Аха — съгласи се Брестака, когато му казах. Нямахше нужда от обяснения. — Кое то означава, че ще трябва да се свържем със Стареца по друг начин.

— Куриер?

— Че как иначе? Кой може да изчезне и да го покрием?

— Някой от хората в Патъка.

Сержантът кимна.

— Аз ще се заема с това. Ти върви и пресметни как да изолираме замъка с хората, с които разполагаме.

— Защо ти не се заемеш със замъка? Искам да открия с какво са се забавлявали нашите хора снощи!

— Не, Знахар, стига толкова игрички, отнемам ти командването. Не казвам, че се справяш зле, просто не се справяш както трябва. Кое то е по моя вина всъщност, защото от двамата войникът съм аз.

— Това, че си войник, не те прави по-важен, Брестак. Не сме на бойното поле, за шпионаж става дума. А шпионите се нуждаят от време, за да влязат под кожата на хората. Още не сме имали време и...

— Точно сега не ни и остава. Нали това ми каза?

— Предполагам, че да — признах. — Добре, ще се занимая със замъка. Но ти разбери какво е ставало долу снощи, особено около кръчмата „Желязната лилия“. Това име непрекъснато изниква някъде, досущ като на онзи Аса.

Докато говорехме, Брестака се преобличаше. Сега приличаше на моряк, останал на сухо, твърде стар за кораб, но все още достатъчно як за мръсната работа. Идеално щеше да пасне в Патъка. Така и му казах.

— Вярно си е. Да се размърдаме! И не планирай да се напиваш, докато Капитана не пристигне!

Спогледахме се и не си казахме това, което всеки от нас си мислеше. Ако Покорените не искаха да се свързваме с братята си, какво ли щяха да направят, когато Отрядът се появи в пряка видимост и излезе от планините Уоландър?

Гледан отблизо, Черният замък беше едновременно интригуващ и притеснителен. Приблжих коня си, обиколих няколко пъти постройката, дори махнах жизнерадостно, когато забелязах някакво движение върху лъскавите му зъбери.

Зад него имаше трудна местност — стръмна, камениста и обрасла с клонести, трънливи храсти, които излъчваха гнила миризма. Човек, помъкнал труп, не би могъл да стигне до крепостта от тази посока. По протежение на хребета от изток и запад местността беше по-поносима, но дори и оттам подходът изглеждаше невероятен. Хората от типа „продавачи на трупове“ щяха да минат по най-лесния път. Което означаваше, че ще използват онзи, който тръгва от Речното пристанище на брега, пресича квартала с къщи на търговската класа по долните склонове и продължава към портата на замъка. Чак до портата вървяха изровени коловози, значи оттук беше минавано често.

Проблемът ми се състоеше в това, че наблизо нямаше място, където да залегне ескадрон и да не бъде видян от стената на замъка. Чак по здрач успях да оформя плана си.

Открих изоставена къща доста далеч на склона и малко по-нагоре по реката. Щях да скрия хората си там и да сложа стража около пътя в населения район. Те щяха да ни предадат съобщение, ако видят нещо подозрително. Можехме да се разтичаме и да се качим по склона, за да прихванем потенциалните продавачи на тела. Каруците според мен бяха бавни и щяха да ни отпуснат необходимото време.

Старият Знахар е брилянтен стратег. Да, да! Наредих войниците си по местата им и всичко бе готово до полунощ. Още преди закуска имахме две фалшиви тревоги. По неприятния начин научих, че покрай моя стражеви пост минава съвсем законно движение.

Стоях в старата къща с отбора си, като редувах играта на тонк с притеснения и от време на време задрямвах. Доста поразмишлявах и за онова, което се случваше в Патъка и срещу долината, в Дуретил. Молах се Брестака да съумее да удържи всички краища на нишките в мрежата ни.

28.

ХВОЙНОГРАД — ЛИЗА

Скубльо прекара целия ден, затворен в стаята си. Зяпаше тавана и се мразеше. Беше стигнал дъното на човешкото негодяйство. Нямаше престъпление, което да не е извършил, и нещо, което да зачерни душата му още повече. Дори такса от милион ливи не би го качила на кораба в Деня на прехода. Името му трябва да беше написано в Черната книга заедно с имената на най-ужасните злодеи.

На следващата сутрин, докато той планираше пореден ден зяпане на тавана и самосъжаление, Лиза му подвижна иззад вратата:

— Господин Скубльо? Господин Скубльо!

— Ахъ?

— Бо и Лана са дошли.

Бо, Лана и дъщеря им бяха слугите на майка му.

— Те какво искат?

— Да си уредят сметките за месеца, струва ми се!

— О! — той се надигна.

Лиза го спря в началото на стълбите.

— Права бях за Иска, нали?

— Така е.

— Съжалявам. Не бих отворила и дума, ако можехме да си го позволим.

— Ние ли? Какво искаш да кажеш с това „ние“? О, мамка му, няма значение. Забрави. Просто не искам да чувам повече за това!

— Както кажеш! Но смятам да те накарам да сдържиш обещанието си.

— Какво обещание?

— Да ме оставиш да въртя „Лилията“.

— О? Ами, добре...

В момента не го беше грижа. Събра месечните сметки от слугите. Добре ги бе подбрал, не го мамеха. Предположи, че заслужават дори малка премия. Върна се горе да вземе парите. Лиза

проследи изкачването му, притеснена. Той твърде късно осъзна грешката си. Сега тя се чудеше откъде е взел пари, след като нямаше нито стотинка онзи ден. Намери мръсните си дрехи, изпразни джобовете на леглото и застина изумен. Промърмори:

— О, проклетие! Божке! Какво, по дяволите, ще правя с тези три златни монети?

Имаше и сребро, а също и шепа мед, но... Това беше измама! Съкровище, което не би могъл да похарчи. За местните жители в Хвойноград беше незаконно да притежават сечено злато. Дори новодошлите чужденци трябваше да обменят тяхното срещу сребро. Виж, другите им пари бяха съвсем добре приети. Голям късмет, че монетите на Черния замък бяха твърде странни, макар и със стандартното тегло.

Как би могъл да се отърве от златото? Да го продаде на капитана на някой тръгващ на юг кораб? Такава беше обичайната процедура. Той прибра парите на най-тайното си тайно място, заедно с амулета от Черния замък. Безполезно съкровище! Огледа остатъка.

Двадесет и осем къса сребро, плюс няколко ливи в мед. Достатъчно, за да се погрижи за майка си и Нишадъра. Но в никой случай не стигаше да покрие дълга към Гилбърт.

— Все още съм в проклетия капан с парите — изхленчи. Спомни си бижутата на Иска, усмихна се грозно и промърмори: — Ще се справя!

Разпредели всичко по джобовете си, върна се на долния етаж, плати на слугите на майка си и каза на Лиза:

— Излизам за малко!

Първо отскочи да се погрижи за семейството на Калкана, за което носеше отговорност и после закуцука надолу към свърталището на Гилбърт. Наоколо не се виждаха хора. Този лихвар не беше като Крейг, с други думи — не държеше цяла армия, но и той си имаше трошачите на кокали. Просто отсъстваха в момента. В кабинета му имаше човек — зад завесите струеше светлината на лампи, Скубльо се усмихна зловещо и забърза обратно към „Лилията“. Влезе и отиде до масата в сенките, близо до онази, където обичаше да седи Гарвана. Заемаха я няколко чуждестранни моряци. Истински търговци, ако изобщо беше виждал жив търговец. Въртяха се наоколо от известно

време: твърдяха, че заедно с приятелите си, които идваха и си отиваха, били изпуснали кораба си и чакаха следващия.

Скубльо не се сещаше да е чувал името на родното им пристанище.

— Искате ли да спечелите малко лесни пари? — попита ги.

— Че кой не иска? — отвърна единият.

А другият се обади:

— Какво си си наумил?

— Имам малък проблем. Трябва да свърша една работа с мой познат, който има склонност да изгаднява.

— Та ти трябва подкрепление, а?

Скубльо кимна.

Другият моряк го огледа с присвити очи:

— И кой е той?

— Казва се Гилбърт. Лихвар е. Да си го чувал?

— Аха.

— Тъкмо минах покрай него. Очевидно е самичък в момента.

Мъжете се спогледаха. По-високият каза:

— Виж какво ще ти река. Нека ида да доведе един приятел!

— Не мога да си позволя цяла армия.

— Хей, няма проблем! Ние двамата ще свършим онова, за което ни се плаща. Той просто ще дойде да ни прави компания. Чувствам се по-сигурен, когато се навърта около нас.

— Якичък е, а?

И двамата се ухилиха. Единият смигна на другия.

— Аха. Направо да не повярваш!

— Върви го вземи.

Единият си тръгна. Скубльо се настани при другия. Лиза ги гледаше отсреща, присвила очи, умислена. Съдържателят реши, че тя започва да научава твърде много за делата му — и то твърде бързо.

Третият „мъжага“ се оказа с жабешко лице и едва метър и половина висок. Скубльо се намръщи, но морякът му напомни:

— Корав е. Не си забравил, нали?

— Аха? Ами добре. Да вървим!

Чувстваше се сто процента по-добре с трима мъже покрай себе си, макар че не беше напълно уверен колко ще са му от помощ, ако Гилбърт захване нещо.

В предната стая този път имаше неколцина биячи. Съдържателят им заяви:

— Искам да се видя с Гилбърт!

— Ами ако той не иска да те види?

Това си беше стандартната игра на котка с мишка. Скубльо не знаеше какво да отговори, но един от спътниците му спести притесненията.

— Няма голям избор, нали така? Освен ако тази лой не е от маскирани мускули! — извади нож и започна да си чисти ноктите с него. Този навик толкова напомняше за Гарвана, че Кестенявия се стресна.

— Той е отзад, в кабинета! — Дебелият бияч се спогледа със спътника си. Според Скубльо онзи щеше да хукне за помощ.

И наистина тръгна нанякъде. Жабешкото лице се обади:

— Просто ще постоя ей-туканка...

Скубльо нахлу в кабинета на Гилбърт. Лихварят беше сложил торба с ливи на бюрото си и претегляше монетите — една по една — на фини везни, като отделяше остърганите. Гневно вдигна глава.

— Какво, по дяволите, става?

— Няколко приятелчета искаха да дойдат с мен и да погледат как въртиш бизнеса.

— Не ми харесва какво говори това за връзката ни, Скубльо! А говори, че не ми вярваш.

Кестенявия сви рамене.

— Носят се някои гнусни слухове, че заедно с Иска сте ме подработвали, за да ми вземете „Лилията“.

— Иска, а? Къде е тя, Скубльо?

— Значи сте имали връзка, а? — Скубльо си придаде отчаян вид. — Проклет да си! Затова ми отказа тя! Злодей такъв! Вече не искала да ме вижда! А маймуната на вратата ѝ продължава да ми разправя, че я нямало. Ти ли уреди това, господинчо Гилбърт? Нали знаеш, не те харесвам много-много...

Лихварят огледа всички, присвил злобно единственото си око, сякаш за секунда-две преценяваше възможностите си. После нахлу дребосъкът, облегна се на стената и голямата му уста се раздвижи в презрителна усмивка. Гилбърт попита:

— По работа ли сте дошли или на празни приказки? Ако е по работа, да я вършим. Искам тези уроди да се разкарат, че ще излезе лошо име на района.

Скубльо извади кожената си кесия.

— Ти и без друго имаш лошо име, Гилбърт! Чух хората да разправят, че вече няма да въртят бизнес с теб. Не смятат за редни опитите ти да лишаваш човек от собствеността му!

— Млъквай и ми дай парите, Скубльо! Ако просто ти се хленчи, излизай!

— Според мен сме четирима на един — обади се един от моряците. Спътникът му се обърна към него на чужд език.

Гилбърт ги стрелна по начин, който подсказваше, че не забравя лица. Дребосъкът се ухили и му се закани с пръст, и накрая лихварят реши да спести възраженията си за друг път.

Скубльо преброи монетите. Очите на домакина му се разшириха, докато купчината растеше. Кестенявия му заяви:

— Нали ти казах, че работя по една сделка... — и хвърли на купа бижутата на Иска.

Един от спътниците му вдигна една гривна и я огледа.

— Колко дължиш на този тип?

Гилбърт изръмжа някакво число, което според Скубльо беше преувеличено.

Морякът отбеляза:

— Сам себе си мамиш, кръчмарю!

— Просто искам да сваля ипотеката на тоя чакал от заведението си!

Гилбърт се взираше в бижутата, пребледнял и вцепенен. Облиза устните си и посегна към един пръстен. Ръката му трепереше. Скубльо едновременно се страхуваше и бе преизпълнен с лукава наслада.

Лихварят явно позна този пръстен и може би сега щеше да се притеснява да погажда номера на Кестенявия Скубльо. Или може би щеше да реши да пререже няколко гърла... Гилбърт имаше почти същите проблеми с егото си като Крейг.

— Това би трябвало да стигне за покриването на всичко, господин Гилбърт. И големия заем. Дори допълнителните лихви. Нека си взема ипотеката!

Лихварят вцепенено я извади от кутия на съседната полица. Така и не отклони поглед от пръстена.

Скубльо незабавно накъса ипотеката.

— Дали пък не ти дължа още нещо, господинчо Гилбърт? Да, така мисля. Е, ще направя всичко възможно да получиш онова, което ти се полага!

Лихварят гневно изръмжа. Скубльо видя в гримасата му и примес на страх. Това го зарадва — никой досега не се беше страхувал от Кестенявия, като изключим може би Аса, но той не се броеше.

Най-добре да се маха, без да изпробва късмета си.

— Благодаря, господин Гилбърт! Пак ще се видим!

Докато минаваха през външната зала, той изумен откри, че хората на Гилбърт хъркаха. Жабешкото лице се ухили. Отвън Скубльо плати на помощниците си.

— Не възникна такъв проблем, какъвто очаквах!

— Зад гърба ти бяхме! — обясни дребосъкът. — А сега нека идем до кръчмата ти и да пийнем по глътка!

Един от другите отбеляза:

— Гилбърт ми приличаше на човек, получил удар!

Дребосъкът попита:

— А как изобщо си задлъжнял толкова на лихвар, всъщност?

— Заради жена. Мислех си, че ще се омъжи за мен, а тя просто ме цедеше за пари. Но накрая се събудих...

Спътниците му поклатиха глави. Единият отбеляза:

— Жени! С тях трябва да се внимава, друже! Че ще те оберат до шушка!

— Научих си урока. Хей! Пиенето е за сметка на заведението! Имам малко вино, което пазех за един специален клиент. Той напусна града, а на мен ми остана запас...

— Много ли е лошо, а?

— Не, много е добро. Толкова, че никой не може да си го позволи!

Скубльо прекара цялата си вечер пред пълната с вино халба, дори след като моряците решиха, че имат работа някъде другаде. Хилеше се всеки път, щом си спомнеше реакцията на Гилбърт, когато видя пръстена.

— Трябва да внимавам! — промърмори. — Той е луд като Крейг!

С времето приятното усещане изчезна. Замени го нарастващият страх. Можеше да се справи с всичко, което Гилбърт щеше да предприеме, но под патината, оставена от Гарвана и от няколкото му собствени дела, все още си беше същият стар Скубльо...

— Трябва да замъкна копелето на хълма — промърмори на халбата си. — Проклятие! Отвратителен съм като Гарвана. Че и повече. Той никога не ги доставяше живи. Чудя се какво ли прави това копеле, с неговия лъскав кораб и хубавата си малка кучка?

Накрая се напи много, ама много зле, и се докара до дълбоко, ама много дълбоко самосъжаление.

И последният гост си тръгна към нара. И последният външен клиент си отиде вкъщи. Скубльо продължаваше да пие винцето си и да стрелка с поглед Лиза, ядосан, без сам да знае защо. *Тялото ѝ, помисли си. Назряло е. Но тя няма да се съгласи. Твърде е добра за мен. И напоследък е толкова наострена... Аха...*

Тя го гледаше, докато чистеше. Сръчна малка кучка. Справяше се по-добре и от Глезанка, която работеше здравата, но не беше развила пестеливите движения на Лиза. Може би наистина заслужаваше да върти заведението. В крайна сметка самият Скубльо не вършеше кой знае колко смислено работата...

Накрая тя седна срещу него. Той ѝ се ухили, но тя не отстъпи. *Корава кучка, освен всичко друго. Няма да блъфира, няма да се уплаши... Корава кучка от Патъка. Някой ден щеше докара неприятности.*

— Какво има, господин Скубльо?

— Нищо.

— Чух, че си се разплатил с Гилбърт. По заем, за който си заложил заведението. Как можа да заложеш „Лилията“? Та тя е в семейството ти от поколения!

— Не ми разправяй сантиментални глупости. Сама не си вярваш!

— И откъде взе парите?

— По-добре не си пъхай носа, където не ти е работа, че прекаленото любопитство вреди на здравето! — Говореше ѝ кисело, макар че изобщо нямаше предвид онова, което казва.

— Напоследък се държиш странно!

— Бях влюбен.

— Не е заради това. А и какво стана всъщност? Иска изчезнала, както чух. Гилбърт твърди, че ти си я оправил.

— Какво съм й оправил? Бях у тях днес.

— Видя ли я?

— Не. Пазачът на вратата каза, че не била вкъщи. Просто не иска да се вижда с мен. Вероятно е вкарала някой друг горе...

— А може и наистина да не е била у тях.

Скубльо изсумтя.

— Казах ти, че не искам да говоря повече за нея. Разбра ли?

— Ясно. Кажи ми откъде взе парите!

Кестенявия стрелна с поглед сервитьорката си:

— Защо?

— Защото, ако има и още, искам дял. Не възнамерявам да прекарам целия си живот в Патъка. Готова съм на всичко, за да се измъкна оттук!

Скубльо изсумтя презрително. Тя го разбра погрешно.

— Тук работя само да си вадя хляба, докато намеря нещо по-добро!

— Сума хора разправят същото, Лиза! А накрая замръзват и умират в задните улички на Патъка!

— Но някои успяват. Нямам намерение да се провалям. Откъде взе парите, господин Скубльо? — Тя отиде да донесе бутилка от хубавото вино. Скубльо си помисли, че би трябвало да е свършило вече. Каза й за тайния си партньор. — Това е глупост. Въртя се тук от достатъчно време, че да знам кога ме лъжеш!

— По-добре ми повярвай, момиче! — той се изкикоти. — Продължавай да ме притискаш и като нищо ще се видиш с него. Няма да ти хареса, гарантирам! — Спомни си как високата твар му каза да побърза със следващата доставка.

— Какво стана с Иска?

Скубльо се опита да се изправи, но крайниците му бяха омекнали. Падна обратно на стола си.

— Пиян съм. По-пиян, отколкото си мислех! Излизам от форма... — Лиза кимна мрачно. — Обичах я. Наистина я обичах! Не трябваше да постъпва по този начин. Щях да се отнасям с нея като с кралица! Щях да вляза и в ада заради нея! Почти го направих... — той се изкиска. — Отидох там заедно с нея... Опала!

— Ще направиш ли същото заради мен, господин Скубльо?

— Какво?

— Винаги се опитваш да ме докопаш. Струва ли си?

Скубльо я огледа похотливо.

— Знам ли. Не мога да ти кажа, докато не те пробвам!

— Не знаеш нищо за мен, старче!

— Знам откъде да го науча обаче.

— Откъде?

Скубльо просто си стоеше ухилен, а от ъгълчето на устата му се точеше лига.

— Предавам се. Печелиш. Ела! Ще ти помогна да се качиш по стълбите, преди да си ида вкъщи.

Изкачването беше цяла епопея. Кестенявия бе от пианиците, които имаха навика да заспиват. Когато стигнаха до стаята му, едва се стовари в леглото.

— Благодаря! — промърмори той. — Какво правиш?

— Трябва да те съблека!

— А, сигурно... — Не положи усилия да ѝ помогне. — А сега какво правиш? Защо ме стискаш по този начин?

— Нали ме искаше?

Малко по-късно тя се озова в леглото заедно с него и търкаше голотата си в неговата. Той беше твърде пиан, за да се възползва от ситуацията. Прегърна я, размекна се и пиански ѝ разказа всичко. Тя го изслуша съчувствено.

29.

ХВОЙНОГРАД — РАЗПЛАТА

Скубльо седна така внезапно, че му се зави свят. Някой започна да бие тъпан вътре в черепа му. Изтърколи се до ръба на леглото и шумно повърна. После му стана зле и от още нещо — от страх.

— Аз й казах. Разказах й цялата проклета история! — той се опита да скочи. Трябваше да се разкара от Хвойноград, преди да дойдат Инквизиторите. Имаше злато. Някой чуждестранен капитан можеше да го вземе на юг. Нищо чудно да догони Гарвана и Аса... Намърда се обратно в леглото, неспособен да се вдигне от постелята.

— Умирам! — промърмори. — Ако има ад, точно на такова нещо ще прилича!

Беше ли й разказал? Така мислеше. И то за нищо — нищичко не беше получил от нея!

— Кестеняв Скубльо, роден си за загубеняк. Кога изобщо ще се научиш?

Предпазливо стана отново и се порови в тайника си. Златото си беше на мястото. Може пък да не й беше казал всичко? Огледа амулета. Лиза като нищо можеше да последва проправения от Иска път. Ако все още не е казала никому... Но тя щеше да внимава, нали? Трудно щеше да я хване неподготвена. Дори ако приемем, че успее да я намери...

— Главата ми! Богове! Не мога да мисля... — Долу се разнесе внезапен трясък. Скубльо промърмори: — Проклятие! Оставила е заведението отключено! Ще окрадат всичко!

По бузите му потекоха сълзи. Само какъв край го очакваше... Може би долу беше дошъл Вола и трошеше с приятелчетата си?

Най-добре да посрещне съдбата си. С проклятия на уста успя да се навре в дрехите си и поде дългото спускане надолу.

— Добро утро, господин Скубльо! — весело го поздрави Лиза. — Какво ще искаш за закуска?

Той се втренчи в нея така, сякаш е видял призрак. Преглътна, най-сетне успя да се добере до една маса й седна там, стиснал главата си с ръце, пренебрегвайки развеселения поглед на спътниците си в приключението с Гилбърт.

— Малко махмурлук, а, господин Скубльо? — попита Лиза.

— Да — собственият му глас му звучеше предателски.

— Ще ти забъркам нещо, което татко ме научи да правя. Той е велик пияница, както знаеш!

Скубльо кимна вяло. Дори това се оказа болезнено. Бащата на Лиза беше една от причините да я наеме. Тя се нуждаеше от цялата помощ, която би могла да получи. Още едно от благотворителните му начинания, които бяха тръгнали наопаки.

Тя се върна с нещо толкова гнусно, че дори и магьосник не би го докоснал.

— Пий бързо. Така по-лесно се преглъща!

— Представям си! — молейки се наум питието да го отрови, той изпи отвратителната отвара. След като се пребори да си поеме дъх, промърмори: — Кога ще дойдат? Колко време ми остава?

— Кои, господин Скубльо?

— Инквизиторите. Законниците. Който там си извикала.

— Че защо им е да идват насам?

Той болезнено вдигна поглед, за да срещне нейния.

Тя прошепна:

— Казах ти, че съм готова на всичко, стига да се измъкна от Патъка. Това е възможността, която търсех. Сега сме партньори, господин Скубльо! Петдесет на петдесет.

Скубльо зарови глава в ръцете си и изстена. Край нямаше! Докато не пукне, най-малкото. Прокълна не само Гарвана, но и рода му до девето коляно.

Общата зала беше празна. Вратата бе затворена.

— Първо трябва да се погрижим за Гилбърт — заяви Лиза.

Той кимна, неспособен да вдигне очи.

— Това беше глупава постъпка — да му даваш бижута, които може да познае. Ще те убие, ако не го убием първи. И не си мисли, че

можеш да се отървеш от мен, както се отърва от Иска и онзи изнудвач. Баща ми има писмо, което ще занесе при Вола, ако изчезна!

— Твърде умна си, за да си бъдеш от полза! — промърмори Скубльо. — Малко остава до зимата...

— Да. Но няма да го правим по начина на Гарвана. Твърде е рисковано и изисква прекалено много работа. Ще проявим благотворителност. Пускаме тук всички улици. Ежедневно могат да изчезват по един-двама от тях.

— Говориш за убийства!

— Кого го е грижа? Никого. И бездруго ще им е по-добре умрели. Наречи го милост!

— Как може толкова млад човек да е тъй безсърдечен?

— В Патъка не оцеляваш, ако имаш сърце, господин Скубльо! Ще направим място, където външният студ ще ги държи, докато съберем по една каруца. Можем да ги откарваме, да видим, веднъж седмично.

— Зимата е...

— Това ще ми е последният сезон в Патъка.

— Няма да го направя!

— О, разбира се, че ще го направиш! Или ще те потърси Вола. Нямах избор — вече съм ти партньор.

— Богове, спасете ме от злото!

— Да не си по-малко лош от мен? Убил си петима!

— Четирима! — възрази той вяло.

— Да не мислиш, че Иска е още жива? Глупости приказваш. Както и да погледнеш на нещата, носиш вина за убийство. При това си толкова глупав по отношение на парите, че не си завъдил и един гирш. Толкова глупав, че продължаваш да падаш в капани като този на Иска и Гилбърт. Господин Скубльо, само веднъж могат да те екзекутират!

Как да спориш с изкусен мислител? Лиза беше сърцето на вселената си. Останалите съществуваха само за да ги експлоатира.

— Има и други, за които да помислим след Гилбърт. Онзи човек на Крейг, дето се измъкнал. Той знае, че има нещо странно в изчезването на телата. Не е говорил за това, иначе слухът вече щеше да е обиколил Патъка. Но някой ден ще си отвори устата. Също и човекът, когото си наел да ти помогне за изнудвача...

Звучеше така, сякаш планира военна кампания. Планира убийства на конвейер. Как някой би могъл да...

— Не искам повече кръв по ръцете си, Лиза!

— И какъв избор имаш, по-точно?

Не можеше да отрече, че смъртта на Гилбърт се равняваше на оцеляването му. А след Гилбърт трябваше да прибави и още една жертва — преди тя да го е съсипала. Лиза все някога щеше да свали гарда...

Ами онова писмо? Проклятие! Май баща ѝ заминаваше пръв... Капанът беше голям и без видими изходи.

— Това ще е единственият ми шанс за измъкване, господин Скубльо. Тъй че най-добре ми повярвай, че ще го прегърна с две ръце!

Кестениявия се отърси от вцепенението си, наведе се напред и се втренчи в огнището. Собственото му оцеляване бе на първо място. Трябваше да разкара Гилбърт, това беше най-важното.

Ами Черният замък? Дали ѝ е казал за амулета? Не си спомняше. Трябваше да наблегне на специалния пропуск, иначе нищо чудно тя да се опита да го убие и продаде. Щеше да се превърне в опасност за нея, щом планът им влезеше в действие. Да. Задължително! Щеше да се отърве от него, осъществи ли връзката с тварите в замъка. Значи ето ти още една твърда жертва...

Проклятие. Гарвана му даде умен съвет. Беше му посочил единствения възможен изход. И самият той бе поел по единствения възможен път. Напускането на Хвойноград — нямаше друго решение!

— Ще се наложи да го последвам! — промърмори той. — Нямам избор!

— Какво?

— Просто размишлявам на глас, момиче. Печелиш! Да се захващаме с Гилбърт!

— Добре. Остани трезвен и утре стани раничко. Ще трябва да наглеждаш „Лилията“, докато уредя нещата. Пък и бездруго е време отново да поемеш собствените си задължения.

— Сигурно е така...

Лиза му хвърли подозрителен поглед.

— Лека нощ, господин Скубльо!

На следващия ден Лиза каза на Скубльо:

— Всичко е готово. Ще се срещна с него сама, у нас, довечера. Ти докарай каруцата, пък аз ще се погрижа татко да го няма.

— Чух, че Гилбърт не ходи никъде без телохранител!

— Тази вечер ще дойде. Идеята е да ми плати десет ливи, за да му сложа „Лилията“ на тепсия. Оставих го да си мисли, че ще получи и още нещо...

Коремът на Скубльо изкъркори.

— Ами ако стопли какво става?

— Ние сме двама, а той е сам. Абе, как такава трътка като теб успява да върти цяло заведение?

Вярно, въртеше го, но посрещаше далеч по-малко опасности. Предпочете да си замълчи. Нямахше смисъл да се разкрива повече пред Лиза. Беше време да потърси нейните юзди.

— Не се ли плашиш от нищо, дете?

— От бедността. Особено да бъда бедна и стара. Ужасявам се всеки път, когато видя Попечителите да измъкват някой дърт вкочанен голтак от задните улички!

— Аха... Това и аз го разбирам... — Скубльо се усмихна вяло. Все беше някакво начало.

Той спря каруцата и погледна към прозореца на долния заден апартамент. Вътре не светеше, явно Лиза още не се беше прибрала. Той плесна с юздите и потегли. Гилбърт сигурно бе пратил разузнавачи. Не беше глупак!

Скубльо заобиколи една чупка в задната уличка и се върна обратно, преструвайки се на пиян. Не след дълго някой в апартамента запали свещ. С разтуптяно сърце, съдържателят на „Лилията“ се приближи към задната врата.

Беше отключена — точно по план. Може би Гилбърт все пак щеше да се окаже глупак? Скубльо полека се вмъкна вътре. Стомахът му беше вързан на сто възела, ръцете му трепереха, а в гърлото му бе заседнал писък.

Не този Кестеняв Скубльо се би с Крейг и момчетата му. Само че онзи попадна в капан и се сражаваше за живота си. Нямахше време за

обмисляне и паникьосване, а сега разполагаше с предостатъчно. Беше убеден, че ще се издъни.

Апартаментът имаше две малки стаички. Първата, зад вратата, беше тъмна и празна. Скубльо предпазливо тръгна напред и се приближи до парцаливата завеса. Зад нея боботеше мъжки глас. Съдържателят надникна вътре.

Гол, Гилбърт стоеше изправен над дрипаво подобие на легло. Лиза лежеше с дръпнати до врата завивки и се преструваше, че е размислила. Сбръчканото, гърчаво и прошарено от сини вени тяло на лихваря силно контрастираше с нейната младост.

Гилбърт беше ядосан.

Скубльо изруга под нос. Искаше му се Лиза да спре да играе игричките си. Винаги правеше повече, отколкото ѝ е било казано, надхвърляше планираното, единствено за да задоволи някакви свои пориви. А той просто искаше да приключват!

Лиза се престори, че се предава и направи място за Гилбърт до себе си.

Планът изискваше Скубльо да нанесе удара си, веднага щом момичето стисне лихваря с ръце и крака. Но и той реши да играе собствена игричка и поотложи нападението. Стоеше си там ухилен, докато Гилбърт се настани върху нея. Без съмнение доста неприятни мисли ѝ минаха през главата. Накрая Скубльо се раздвижи.

Три тихи, тихи стъпки. Уви гаротата^[1] около кокалестия врат на Гилбърт и дръпна назад. Лиза стегна хватката си. Колко малък и смъртен изглеждаше лихварят! И колко не приличаше на човека, от когото се боеше половината Патък! Бореше се, но не успяваше да се измъкне. Скубльо имаше чувството, че борбата никога няма да свърши. Не беше осъзнавал, че отнема толкова време да удушиш някого. Найсетне отстъпи назад. Треперенето заплашваше да го свали на колене.

— Махни го! — изпищя Лиза.

Кестенявия претъркули трупа встрани и ѝ нареди:

— Обличай се. Хайде! Да се махаме оттук! Може да се появят неговите хора. Ще докарам каруцата!

Избърза до вратата и надникна в уличката. Нямахше никого. Безпрепятствено докара и каруцата.

— Хайде! — изръмжа, когато се върна и откри Лиза все още гола. — Да го махнем оттук!

Тя все още не можеше да се отърси от вцепенението. Скубльо ѝ напъха дрехите в ръцете и я удари по голото дупе.

— Мърдай, проклета да си!

Лиза бавно се заоблича, а той изтича до вратата и провери уличката. Все още нямаше минувачи. Върна се запъхтян с тялото, метна го в каруцата и го покри с черга. Странно колко по-леки му се струваха, когато са мъртви! Пак се качи горе:

— Ще идваш ли? Или трябва да те влача за косата?

Заплахата не ѝ подейства. Скубльо я хвана за ръката и я измъкна през вратата.

— Горе!

Метна я на капрата и скочи до нея.

Плесна с юздите и мулетата се повлякоха напред. Щом пресякоха моста над Пристанищната река, вече знаеха накъде са тръгнали и почти не се нуждаеха от напътствия. Той безцелно се запита колко ли пъти са изминавали същия маршрут.

Каруцата се беше изкачила на половината път по склона, преди Кестенявия да се успокои достатъчно, че да огледа Лиза. Стори му се изпаднала в шок. Внезапно убийството беше престанало да е просто на думи, а тя беше помогнала да убият човек. Беше сложила врата си в примката.

— Не е толкова лесно, колкото си мислеше, а?

— Не знаех, че ще бъде така. Аз го държах. Чувствах как животът му се изнизва. Беше... Не беше, каквото съм очаквала!

— А ти искаш да направиш кариера с това! Ще ти кажа едно. Няма да убивам клиентите си. Ти ако искаш, оправяй се сама!

Тя се опита вяло да го заплаши.

— Вече нямаш власт над мен. Върви при Инквизиторите, а те ще те заведат при изстръгвач на истини, партньоре!

Лиза потрепери. Скубльо сдържа езика си, докато не приближиха Черния замък.

— Нека не си играем повече игрички!

Обмисли дали да не я продаде заедно с Гилбърт, но откри, че няма достатъчно омраза, гняв или просто здрав разум да го направи.

Спря мулетата.

— Ти чакай тук. Не слизай от каруцата, все едно какво става. Ясно?

Почука на черната порта и тя се отвори навътре. Кестенявия се върна на капрата и подкара към двора, слезе и метна Гилбърт на каменния плот. Високото същество се приближи, огледа тялото и погледна към Лиза.

— Не тази — отвърна Скубльо. — Тя е нов партньор!

Съществото кимна.

— Тридесет.

— Дадено.

— Трябват ни повече тела, Кестеняв Скубльо! Много тела. Трудът ни наближава завършека си. Изгаряме от нетърпение да приключим.

Скубльо потрепери от подтекста на думите му.

— Скоро ще има още! — обеща.

— Добре. Много добре. Ще те възнаградим богато!

Кестенявия отново потрепери и се огледа. Тварта попита:

— Жената ли търсиш? Още не се е сляла с портала ни... — и щракна с дългите си, жълти пръсти.

В мрака се разнесоха тътрещи стъпки и се приближиха сенки, които държаха ръцете на голата Иска. Скубльо с мъка преглътна. Бяха се възползвали от нея по всички начини. Беше отслабнала, а между синините и раните кожата ѝ бе обезцветена. Една от тварите вдигна брадичката ѝ и я накара да погледне Скубльо. Очите ѝ бяха кухи и празни.

— Ходещ труп — прошепна тя мъчително.

— Отмъщението достатъчно сладко ли е? — попита високото същество.

— Махнете я оттук! Не искам да я виждам!

Високата твар щракна с пръсти. Спътниците му се оттеглиха в сенките.

— Парите ми! — изръмжа Скубльо.

Кикотейки се, тварта наброи монетите в краката на Гилбърт. Съдържателят ги напъха в джоба си. Тварта повтори:

— Донеси ни още живи, Кестеняв Скубльо! Имаме голяма полза от живите!

В мрака отекна писък. На нещастния продавач му се стори, че чува да го викат по име.

— Тя те позна, приятелю!

От гърлото на Скубльо се изтръгна стенание. Метна се на капрата на каруцата и изръмжа на мулетата си. Високото същество огледа Лиза с непогрешим подтекст. Тя го разчете.

— Да се махаме оттук, господин Скубльо! Моля те!

— Хайде, мулета!

Каруцата пукаше и скърцаше. Минаването през портата сякаш отне цяла вечност. Някъде от дълбините на замъка продължиха да отекват писъци. Щом се озоваха навън, Лиза огледа Скубльо с извънредно странно изражение. Стори му се, че разчита по лицето й облекчение, страх и малко притеснение. Облекчението беше най-много. Сега вече долавяше колко е била уязвима. Скубльо се усмихна загадъчно, кимна и не каза нищо. Също като Гарвана, спомни си.

Ухили се.

Също като Гарвана.

Нека поумува тя. Нека се притеснява.

Мулелата спряха. Той изсумтя неразбиращо.

От мрака наизлязоха хора с извадени оръжия. Военни.

Разнесе се изумено възклицание:

— Проклет да съм! Това е съдържателят!

[1] Гарота: средновековен инструмент за изтезания — обръч с винт, копринено или конопено въже за душене. — Б.пр. ↑

30.

ХВОЙНОГРАД — ОЩЕ ПРОБЛЕМИ

Мускуса изникна от нощта.

— Хей! Знахар! Имаме си клиент!

Свих ветрилото карти в ръката си, но не ги хвърлих. Беше ми дотегнало от фалшиви тревоги, а и Мускуса изглеждаше някак смутен. Имаше нещо нередно. Изръмжах:

— И къде е клиентът ни? Я да чуем цялата истина!

— Ще успеят да влязат вътре.

— Те?

— Мъж и жена. Не ги сметнахме за подозрителни, докато не минаха покрай последната къща и не продължиха нагоре. Беше прекалено късно да ги спираме там...

Ударих по масата.

Криво ми беше, че на сутринта пак аз ще изляза виновен. Шепота и без друго се беше отегчила от мен и това можеше да й послужи за извинение да ме прати в Катакомбите за вечни времена. Покорените не се славеха с търпението си.

— Да вървим! — казах с най-спокойния глас, който успях да възпроизведа, докато прогарях дупка в Мускуса.

Той се погрижи да остане извън обсега ми. Знаеше, че не съм доволен, че заради него съм загазил с Покорената. Не му се искаше да ми дава възможност да докопам с ръце врата му.

— Смятам да прережа едно-две гърла, ако операцията отново се прецака! — заявих.

Грабнахме оръжията си и изтичахме в нощта.

Бяхме си подбрали местенце, на двеста метра под портите на замъка, в един храсталак. Разположих хората ни в позиция, точно когато отвътре се разнесоха писъци.

— Звучи ужасно! — сподели един от нашите.

— Млъквай! — отрязах.

По гърба ми пълзяха ледени раци. Наистина звучеше ужасно. Продължаваше и продължаваше... Най-сетне чух приглушено подрънкване на хамути и скърцане на зле смазани колела. След това се разнесоха гласовете на разговарящи тихо хора.

Изскочихме от храста. Един от нашите откри фенера си.

— Проклет да съм! — възкликнах. — Това е съдържателят!

Мъжът се прегърби. Жената ни зяпна с ококорени очи. После скочи от каруцата и хукна.

— Хвани я, Мускус! И небесата да ти помагат, ако я изтървеш. Дърдавец, смъкни това копеле долу. Разноглед, откарай каруцата до къщата. Останалите ще минем напъряко!

Мъжът на име Скубльо не се съпротивляваше, тъй че пратих още хора да помогнат на Мускуса. Двамата с жената шумно се промъкваха през храстите. Тя тичаше към малка урва, където щеше сама да се вкара в задънена улица.

Заведохме Скубльо до старата къща. Щом се озова на светло, изгуби съвсем духа си и повехна още повече. Нищо не казваше. Повечето пленници все някак се противяха на ареста, пък ако ще и с отричане на причините. Скубльо имаше вид на човек, който смята, че най-лошото дори е закъсняло да се стовари на главата му.

— Сядай! — наредих и му посочих стол до масата, където играехме карти. Взех си друг, обърнах го и се настаних с лакти на облегалката и с опряна на дланите брадичка.

— Хванахме те, Скубльо! Да имаш нещо да кажеш?

Той просто съзерцаваше плота на масата — човек, изгубил всякаква надежда.

— Че има ли какво да се казва?

— О, мисля, че има страшно много! Със сигурност сме ти пъхнали врата в примката, но още си живичък. И като едното нищо може да отървеш въжетото.

Очите му се разшириха леко, после пак се изпразниха. Не ми повярва.

— Не съм Инквизитор, Скубльо!

Сега вече видях искрица живот в погледа му.

— Истината ти казвам. Следвах Вола, понеже той познаваше Патъка. Работата ми няма много общо с неговата. Вярваш или не, съвсем не ме е грижа за нападението над Катакомбите. Интересува ме

Черният замък, понеже той е ужасна заплаха за всички, но много повече ме интересуваш ти. Заради един човек на име Гарвана!

— Един от хората ти те нарече Знахаря. Гарвана беше ужасен до смърт от човек със същото име. Видял го в нощта, когато хората на Дука хванаха някои от приятелите му.

Така значи. Видял е нападението. Проклятие, а уж внимавам!

— Е, аз съм същия Знахар. И искам да знам всичко, което си научил за Гарвана и Глезанка. И всичко за всички други, които може да знаят по нещо!

По лицето му премина сянка на предизвикателна гордост.

— Сума хора те търсят, Скубльо! Вола не е единствен. Моята господарка също те търси, а това значи, че си имаш много по-сериозен проблем! Никак няма да ти хареса... А Тя ще те хване, ако не си изиграеш правилно картите!

По-скоро бих го дал на Вола. Той поне не се интересуваше от проблемите ни с Покорените. Само че не беше в града.

— Остава също и Аса. Искам да науча всичко, което не си ми казал за него! Коя е курвата?

Чувах жената да ругае в далечината — държеше се така, сякаш Мускуса и момчетата се опитват да я изнасят. Невъзможно, много ясно. Нямаше да им стигне кураж, след като веднъж се бяха издънили днес.

— Сервитьорката ми. Тя... — и цялата история се изля наведнъж.

Щом беше започнал, нямаше начин човек да го спре. Междувременно ми хрумна идея как да се измъкнем от притеснителната ситуация.

— Затворете му устата!

Един от хората ни затисна устата на Скубльо с ръка.

— Ето какво ще направим, господинчо! Приемам, че ти се иска да излезеш от това жив...

Той изчака.

— Хората, за които работя, ще знаят, че тази нощ е доставено тяло, и очакват да хвана онзи, който го е сторил. Така че трябва да им дам някого. Може да си ти, може да е момичето, може да сте и двамата. Знаеш някои неща, които не искам Покорената да открие. Един от начините да избегна усложненията е, като те предам умрял. Може и

наистина да го направя, ако се наложи! Другият вариант е ти да излъжеш заради мен. Нека кучката види, че си труп. Ясен ли съм?

Разтреперан, той отвърна:

— Така мисля!

— Искам да знам всичко.

— Момичето...

Вдигнах ръка и се заслушах. Шумът приближаваше.

— Тя няма да се върне от срещата си с Покорената. Няма причина да не те пуснем на свобода веднага щом приключим с разпита.

Не ми повярва. Беше извършил престъпления, които според него заслужаваха най-тежкото наказание. И той го очакваше.

— Ние сме Черният отряд, Скубльо. Хвойноград ще трябва да ни опознае — даже прекалено добре — и то съвсем скоро. Имай предвид, че държим на обещанията си. Но това не е най-важното за теб. Точно сега искаш да останеш жив и да се измъкнеш. Ще е най-добре да се престориш на умрял — и го изиграй по-добре от всички други представления, които си играл в живота си!

— Добре!

— Закарайте го до огнището и го обработете, че да изглежда все едно го е отнесъл яко!

Нашите хора знаеха какво да правят. Малко отъркаляха Скубльо насам-натам, без наистина да го нараняват. Разхвърлях едно-друго, за да изглежда, все едно е имало бой, и свърших тъкмо навреме.

Момичето влетя странешком през вратата, изстреляна от юмрука на Мускуса. Изглеждаше ужасно. Също и преследвача ѝ, а и онези, които пратих на помощ.

— Дива котка е, а?

Мускуса се опита да се ухили. От ъгълчето на устата му течеше кръв.

— Ами, и саката котка не е, Знахар! — и ритна момичето в свивките на коленете. — Какво стана с оня тип?

— Малко се поразбесня. Усмирих го с ножа си.

— Ясно!

Втренчихме се в момичето. Тя отвърна на погледа ни. Беше се укротила. През няколко секунди хвърляше поглед към Скубльо и всеки път изглеждаше все по-примирена.

— Хм, хм... Загазила си с двата крака, сладурче!

Тя ни изпя лъжлива история, каквато бих очаквал от Кестенявия. Не ѝ обърнахме внимание, вече знаехме каква е истината. Мускуса разчисти, после ѝ върза ръцете и краката. Настани я на един стол, но преди това се уверих, че няма да е с лице към Скубльо. Бедното копеле все пак трябваше да диша.

Седнах срещу момичето и започнах да я разпитвам. Според Кестенявия той ѝ беше разказал почти всичко. Искан да знам дали е научила за Гарвана подробност, която може да издаде нас или него.

Не успях да открия.

Страховит бурен порив връхлетя къщата. Разнесе се рев като от преминаващо торнадо и трясък на гръмотевица. Масло пръв го каза:

— Мамка му! Покорен!

Вратата се издъни навътре. Надигнах се, със свити на възел вътрешности и сърце, прескачащо в гърлото. Влезе Перото, с вид на някой, който тъкмо е минал през горяща сграда. От овъглените ѝ одежди се вдигаше дим.

— Какво е станало? — подпитах я.

— Замъкът. Минах прекалено близо и за малко да ме свалят от небето. Какво сте ми приготвили?

Разказах ѝ историята си набързо, без да пропусна, че доставчиците все пак са успели да вкарат един труп в замъка. Посочих Скубльо.

— Мъртъв, опитваше се да се съпротивлява при разпита. Но тази тук е здрава! — и погледнах момичето.

Перото се приближи до нея. Беше понесла наистина сериозен удар. Не чувствах аурата ѝ на велико могъщество — ледена и зловеща — каквато човек обикновено изпитва в присъствието на Покорен. А и тя не долови все още пулсиращия в Кестенявия Скубльо живот.

— Толкова млада... — и вдигна брадичката на момичето. — О, какви очи! Огън и стомана! Господарката страшно ще я хареса!

— Да продължаваме ли наблюдението? — попитах, приемайки, че тя ще отведе затворничката ни.

— Разбира се! Може да има и други! — Перото се обърна към мен. — И повече никой да не минава оттук! Границата е прекалено тясна. Шепота ще прости за последния, но следващият ти подписва смъртната присъда!

— Да, госпожо! Само че е много трудно да действаме, без да привлечем вниманието на местните! Не може просто да блокираме пътя и...

— Защо не?

Обясних ѝ. Беше изучавала Черния замък и познаваше добре местността.

— Прав си. За момента е така, но вашият Отряд скоро ще пристигне. Тогава няма да има нужда от секретност.

— Така е, госпожо!

Перото хвана момичето за ръката и каза простичко:

— Ела!

Останах изумен колко смирено нашата адска котка последва Покорената.

Излязох навън и проследих как износеният килим на Перото се издига и се понася към Дуретил. С излитането му се разнесе един-единствен отчаян писък.

Когато се обърнах да вляза в къщата, Скубльо стоеше на прага. Исках да го ударя заради номера му, но се овладях.

— Коя беше тази? — попита той. — *Тъ, какво беше?*

— Перото. Една от Покорените и една от началниците ми.

— Магьосница?

— От най-великите. Иди седни и да поговорим. Трябва да разбере точно колко знае това момиче за Гарвана и Глезанка!

Интензивният разпит ме убеди, че Лиза не е научила достатъчно, за да събуди подозренията на Шепота. Освен ако Покорената не свържеше името с човека, който беше помогнал да я заловим преди години.

Продължих да разбивам Скубльо чак до ранни зори. На практика сам ме молеше да разкаже и най-дребните мръсни подробности. Испитваше голяма нужда да си признае. През следващите дни, докато се промъквах из Патъка, той разкри всичко, което съм описал по-горе с него като главно действащо лице. Не съм срещал други хора, които толкова да са ме отвращавали. Вярно, имало е и по-гадни. Дори серийни убийци. И на по-ужасни злодеи сме попадали с дружината. Но самосъжалението и страхът на Скубльо го принизяваха под тези категории и до по-трогателно в същността си ниво. Бедният дръвник. Роден беше, за да го използват!

И все пак... В Кестенявия Скубльо се таеше поне една благородна искрица, чиито следи забелязвах във връзката му с неговата майка, Гарвана, Аса, Лиза, Нишадъра и Глезанка. Той решително не си го признаваше, макар да бе забелязал зародиша на добродетели в душата си. Имаше скрит стремеж към благотворителност и благородство. Именно постепенното разрастване на тази искра и евентуалното ѝ влияние върху Черния отряд е онова, което ме задължава да запиша всички по-ранни отвратителни подробности около този ужасен дребосък.

Сутринта след залавянето му отидохме до града с каруцата на Скубльо и му позволих да отвори „Желязната лилия“ както обикновено. После докарах Брестака и Гоблин за съвещание. Скубльо съвсем изгуби свят, когато откри, че се познаваме един друг. Само с чист късмет не го бяхме спипали по-рано. Бедният той! Разпитът така и не престана. Бедните ние! Не смогваше да ни каже всичко, от което се интересувахме.

— Какво ще стане с бащата на момичето? — попита Брестака.

— Ако има писмо, трябва да го вземем — отвърнах. — Не може да оставим някой да ни създава още проблеми. Гоблин, ти се погрижи за татенцето! Ако заподозре нещо, нека да получи сърдечен удар!

Гоблин кимна кисело. Попита Скубльо за адреса и излезе. Върна се след половин час.

— Голяма трагедия! Никакво писмо нямаше — тя е блъфирала. Но знаеше прекалено много и щеше да го издаде при разпит. Тази работа започва да ми омръзва. Ловът на Бунтовници беше по-чист — поне ти е ясно кой кой е и къде е твоето място.

— Най-добре е да се върна на хълма. Покорените може да научат, че съм слязъл долу... Брестак, непременно сложи човек да наглежда Скубльо!

— Добре. Лихваря отсега се пренася тук и когато този клоун ходи по нужда, ще му държи пишката! — Гоблин изглеждаше замислен и дистанциран. — Гарвана си купил кораб. Представете си само! Какво според вас смята да прави?

— Според мен е хукнал право към открито море — отвърнах. — Чух, че имало острови, доста надалеч. Възможно е и към друг континент да е тръгнал. Там човек може добре да се скрие...

Върнах се на хълма и си прахосвах времето цели два дни, като изключим моментите, в които се изплъзвах от наблюдение и отивах да измъквам каквото мога от Скубльо. Не стана и едно проклето събитие. Никой друг не се опита да прави „доставки“ в Черния замък. Предполагам, Скубльо е бил единственият глупак в бизнеса с тела.

От време на време поглеждах онези мрачни черни зъбци по крепостната стена и се чудех. Бяха посмели да нападнат Перото, значи някой горе знаеше, че Покорените означават проблеми. Колко време щеше да мине, преди да открият, че са ги завардили и да предприемат нещо, с което да раздвижат притока на прясно месо?

31. ХВОЙНОГРАД — ЗАВРЪЩАНЕТО

Два дни след залавянето му Скубльо още не беше на себе си. Всеки път, щом погледнеше през общата зала и видеше някое от онези копелета от Черния отряд, нервите му пак поддаваха. Живееше живот на заем. Не беше сигурен за какви свои цели ще го използват тези войници, но знаеше, че приключат ли с него, ще го изхвърлят на боклука. Някои от наблюдателите му и без друго го смятаха за боклук, пък и той самият не можеше да отрече, че мнението им е правилно.

Стоеше зад тезгяха и бършеше халби, когато през вратата влезе Аса. Скубльо изтърва съдината. Дребосъкът пресрещна погледа му за секунда, бързешком се промъкна в ъгъла на залата и тръгна към горния етаж. Съдържателят си пое дълбоко дъх и го последва. Когато стигна горната площадка, мъжът на име Лихваря беше само на крачка зад него. Движеше се тихо като самата смърт и вече стискаше в ръка готов за действие нож.

Скубльо влезе в стаята, която навремето заемаше Гарвана. Лихваря остана отвън.

— Какво, по дяволите, правиш тук, Аса? Инквизиторите те търсят за онова дело в Катакомбите. Самият Вол хукна да ви преследва на юг...

— Леко, Скубльо, знам! Дори ни догони. Работата стана мътна и кървава. Оставихме го доста понакълцан, но ще се оправи. И ще се върне да търси теб. Дойдох да те предупредя. Трябва да се махнеш от Хвойноград!

— О, не! — тихичко промърмори Скубльо. Беше поредното злобно захапване на съдбата. — Е, и без друго обмислях тази възможност! — не казваше нищо, което Лихваря не би отгатнал и сам. — Тук положението се вмириса. Започнах да търся купувач...

Не беше вярно, но още преди края на деня щеше да се заеме с тази задача.

По неизвестна причина завръщането на Аса му подейства добре. Може би просто имаше чувството, че разполага със съюзник, с някой, който споделя проблемите му.

По-голямата част от историята сама се изля от устата му. Лихваря явно нямаше нищо против и не се появи да го прекъсне. Аса се беше променил — не изглеждаше шокиран. Скубльо го попита защо.

— Ами прекарах доста време с Гарвана и той ми разказа истории, от които косата ще ти се накъдри. За дните, преди да дойде в Хвойноград.

— И как е той?

— Мъртъв.

— Мъртъв ли? — изуми се Скубльо.

— Какво? — сега вече Лихваря нахлу през вратата. — Какви ги приказваш, че Гарвана бил мъртъв?

Аса огледа войника от Черния отряд, прехвърли поглед върху съдържателя и пак се обърна към натрапника.

— Скубльо, мръсник такъв...

— Млъквай, Аса! — отрязва го Кестенявия. — Нямах и най-малка представа какво стана, докато те нямаше. Лихваря е приятел... поне донякъде.

— Лихваря, а? Като онзи от Черния отряд?

Веждите на войника подскочиха нагоре.

— Гарвана се е разприказвал?

— Имаше едно-друго за казване, за старите дни.

— Аха... Ясно, приятелче. Ами, аз съм. Та да се върнем на темата за умрелия Гарван.

Аса погледна към Скубльо, който му кимна.

— Разкажи ни!

— Добре! В действителност не знам какво точно е станало. След разправията с Вола побързахме да се махнем. Бягахме значи. Наемните му биячи ни хванаха неподготвени. Криехме се в някаква горичка извън града, когато Гарвана внезапно започна да пици и се засуети наоколо. Никакъв смисъл не виждам... — Аса поклати глава. Беше пребледнял и потен.

— Продължавай — подкани го меко Скубльо.

— Наистина не знам нищо повече!

— Как тъй? — озадачи се Лихваря.

— Ами не знам, не останах чак до края, а и не съм се връщал да видя^[1]...

Скубльо се намръщи.

Типично за Аса, какъвто го познаваше.

— Страхотен приятел си, друже! — обади се войникът. — Виж...

Съдържателят му махна да замълчи, а Аса забързано изръси:

— Скубльо, трябва да изчезнеш от Хвойноград и то веднага! Вола сигурно е пратил писмо с първия възможен кораб. Като нищо още днес може да пристигне и...

— Но...

— Там е много по-хубаво, отколкото предполагаме, Скубльо! Имаш ли пари, значи си добре. Не ги е грижа за Катакомбите. Смятат, че Попечителите ни си правят голяма шега с града ни. Точно така ни откри и Вола. Всички се надсмиваха над нападението ни! Имаше дори неколцина, които обсъждаха дали да не спретнат експедиция, за да разчистят всичко...

— А как са разбрали за Катакомбите, Аса? Само вие с Гарвана знаете!

На лицето на дребосъка се изписа виновно изражение.

— Аха. И аз това си мислех. Няма начин да не се изперчиш, нали?

Скубльо беше объркан и изплашен, така че си го изкарваше на Аса. Не знаеше какво да прави. Трябвало да се махне от Хвойноград, спор нямаше. Но как да се измъкне от стражевите си кучета? Особено когато знаеха, че ще опита някакъв номер?

— Има един кораб на кея Тулвар. Заминава за Порт Медовина утре сутринта, Скубльо. Казах на капитана да очаква двама пътници. Да му предам ли, че ще идем, а?

Лихваря блокира изхода и изръмжа:

— Да не сте помръднали и двамата! Някои от приятелите ми ще искат да си поговорят с вас!

— Скубльо, какво става? — В гласа на Аса прозвуча паника.

Кестениявия погледна към Лихваря и наемникът кимна. Не беше трудно да разкаже и остатъка от историята, но Аса изобщо не го разбра. Е, и самият той не схващаше всичко, най-вече защото

„бавачките“ му не споделяха с него и в цялостната картинка липсваха някои парчета.

Лихваря беше сам в „Лилията“. Скубльо предложи:

— Какво ще кажеш да повикам Гоблин?

Войникът се ухили:

— А какво ще кажеш просто да почакаме?

— Но...

— Все някой ще дойде. Ще чакаме. Да слезем долу. Ти! — и махна с ножа си към Аса. — Да не ти хрумнат интересни мисли, ей!

Скубльо се обади:

— Внимателно, Аса! Точно от тези хора се страхуваше Гарвана!

— О, ще внимавам. Чух достатъчно от него и...

— И това е много жалко! — допълни Лихваря. — На Знахаря и Брестака хич няма да им хареса. Надолу, господа! Скубльо, ти си върши работата!

— Все някой ще познае Аса — предупреди съдържателят.

— Ще рискуваме. Мърдайте!

Лихваря се отдръпна и пусна двамата пред себе си. Долу, в общата зала, настани дребосъка на най-тъмната маса, присъедини се него и започна да чисти ноктите си с ножа. Аса го зяпаше замаяно. *Вижда призраци*, помисли си Скубльо.

Сега би могъл да се измъкне, ако искаше да пожертва Аса. Дребосъкът беше нужен на похитителите му повече от него. Ако просто излезеше през кухнята, Лихваря нямаше да го последва...

Жената на братовчед му мина наблизко, балансирайки по един поднос на всяка ръка.

— Трябва да поговорим за малко, Нишадър... — проточи Скубльо и, когато тя се освободи, я попита: — Смяташ ли, че ще можете сами с децата да въртите заведението няколко седмици?

— Ами да, но защо? — Беше озадачена, но веднага стрелна с поглед масата в тъмния ъгъл.

— Ще се наложи да изчезна за малко. Ще се чувствам по-добре, ако знам, че семейството ми се занимава със заведението. Просто нямам доверие на Лиза...

— Още ли няма новини от нея?

— Не. Човек би си помислил, че ще се появи поне когато баща ѝ умря, нали?

— Може да се е покрила някъде и да не е научила още... — Нишадъра не беше особено убедена. Според Скубльо тя вероятно подозираше, че той има пръст в отсъствието на сервитьорката. Доста много хора от обкръжението му бяха изчезнали напоследък. Дори се боеше, че Нишадъра ще стигне до правилните изводи и ще реши, че той е замесен и в случая с Калкана.

— Носи се слух — подметна небрежно, — че била арестувана. Хвърляй по едно око и на мама. Добри хора се грижат за нея, но трябва да ги надзирава човек.

— Къде смяташ да ходиш, Кестеняв?

— Още не знам...

Страхуваше се да не го изпратят на пътешествие към Оградата с краката напред. Ако не натам, тогава със сигурност щеше да избяга в друга посока, далеч от всичко, станало тук. Далеч от тези безмилостни хора и техните още по-безмилостни работодатели. Трябваше да поговори с Аса за Покорените. Може би Гарвана му беше споменавал и за тях...

Искаше му се да остане за малко насаме с дребосъка и да обмислят как да се измъкнат и двамата. Но не с кораба от Тулвар. Аса го беше споменал, проклет да е. Някой друг кораб, който заминава на юг. Какво беше станало с хубавия нов плавателен съд на Гарвана? Ами с Глезанка?

Отиде до масата им и попита направо:

— Аса, какво стана с момичето?

Дребосъкът се изчерви и сведе поглед към скръстените си ръце.

— Не знам, Скубльо! Честно. Паникьосах се и просто хукнах към първия кораб, който заминаваше на север...

Кестенявия се отдалечи, клатейки отвратено глава. Да оставиш момичето самичко! В крайна сметка Аса не се беше променил чак толкова.

В кръчмата влезе наемникът на име Гоблин. Започна да се хили на дребосъка още преди Лихваря да се обади.

— Леле, леле! — възкликна. — Дали това е онзи, който си мисля, Лихва?

— Вярно си е. Самият абсолютно незаменим Аса, току-що завърнал се от сражението. И има доста истории за разказване!

Гоблин се настани срещу Аса и се ухили с голямата си жабешка уста.

— Като например?

— Ами например твърди, че Гарвана е мъртъв!

Усмивката на новодошлия угасна. За време, достатъчно да смигнеш, стана опасно сериозен. Накара дребосъка да разкаже историята си още веднъж, докато се взираше в халбата с вино. Когато най-сетне вдигна глава, беше направо сломен.

— Я най-добре да обсъдим това с Брестака и Знахаря. Добре свършена работа, Лихвар! Оттук го поемам аз. Хвърляй по едно око на приятелчето ни Скубльо!

Кестениявия изстена. Дълбоко в себе си се бе надявал, че и двамата ще тръгнат с Аса.

Беше взел решение — щеше да избяга при първа възможност. Щеше да тръгне на юг, да си смени името и със златните монети да си купи кръчма, и да се държи толкова предпазливо, че никой да не го открие, никога повече.

Междувременно Аса се опита да окаже някаква съпротива.

— За кои, по дяволите, се мислите, момчета? Ами ако никъде не ми се ходи?

Гоблин се усмихна гнусно и промърмори нещо под носа си. От халбата му изригна тъмнокафяв дим, осветен от кървава вътрешна светлина. Магьосникът се втренчи в Аса. Той пък се втренчи в халбата, притеснен.

Димът се сгъсти и оформи мъничък, подобен на глава, силует. Там, където трябваше да се намират очите, заблестяха искрици. Гоблин обясни:

— Малкото ми приятелче иска да поспориш с нас. Храни се с болка, пък не е яло от много време. В Хвойноград се налагаше да му съдържам юздите...

Очите на Аса се разширяваха все повече. Също и тези на Скубльо. Магия! Долови я в твартата, която наричаха Покорената, но тогава не се разстрои чак толкова. Ставаше далеч от него и не го засягаше лично. Вярно, нещо се случи с Лиза, но не точно пред очите му. А тук...

Беше дребна магия, разбира се. Някакъв изкусен номер. Но все пак — магия. И то в град, който е виждал това умение само вплетено в

бавния растеж на Черния замък. Тъмните изкуства не бяха на особена почит в Хвойноград.

— Добре — промърмори Аса с писклив и изтънял глас. — Добре де!

Трескаво се опитваше да избута стола си назад. Лихваря го подпря и не му позволи да се отдръпне.

Гоблин се ухили:

— Както виждам, Гарвана е споменал и за мен. Добре, значи ще се държиш прилично. Хайде, ела!

Лихваря освободи стола на Аса. Дребосъкът покорно последва магьосника. Скубльо се приближи крадешком и надникна в халбата на Гоблин. Нищичко. Намръщи се. Войникът срещу него се ухили.

— Сладък номер, а?

— Аха...

Кестенявия отнесе халбата до мивката. Когато Лихваря не гледаше, той я хвърли в боклука. Беше по-изплашен от всякога. Как човек се изплъзва от лапите на магьосник?

В ума му гъмжеше от истории, чути от южняшките моряци. Лоша работа, такива бяха магьосниците. Направо му се доплака.

[1] На няколко места в последствие се твърди, че Аса „е видял“ смъртта на Гарвана и е присъствал на нея. Не се изяснява дали това е фактологична грешка на автора или просто погрешно тълкувание на Черния отряд. — Б.пр. ↑

32.

ХВОЙНОГРАД — ПОСЕТИТЕЛИ

Гоблин ми докара мъжа на име Аса и настоя да изчакаме Брестака, преди да го разпитаме. Беше пратил да измъкнат сержанта от Дуретил, където той се опитваше да умилостиви Шепота. Тя пък се ядосваше от постоянния тормоз на Господарката и си го изкарваше на всеки, който ѝ паднеше.

Гоблин беше притеснен от новините. Не изигра обичайната си игричка — да ме кара да отгатвам какво става. Направо изсипа събраните сведения:

— Аса твърди, че двамата с Гарвана имали схватка с Вола. Гарвана е мъртъв, а той избягал. Глезанка е останала самичка там долу...

Дали това ме изправи на нокти? По-добре повярвайте. Бях готов да подложка дребосъка на разпит, още там, на място, но се овладях.

Брестака се позабави доста. И двамата с Гоблин ни бяха хванали дяволите, преди да се яви, а Аса направо си просеше сърдечен удар.

Чакането обаче си струваше, защото Брестака не дойде сам.

Първо се появи слаба, но кисела миризма, която сякаш идваше от огнището, където бях запалил малък огън. Просто за всеки случай, тъй де. Имаше и няколко железни пръта, готови за загряване, така че Аса да може да ги погледа до насита, да си помисли хубавичко и да се убеди, че е най-добре да не оставя нищо в тайна.

— Каква е тази миризма? — попита някой. — Знахар, да не си пуснал пак онзи котарак?

— Изритах го, след като ми опика ботушите — отвърнах.

— Да бе, как ли пък не. Може да е пикал и по дървата, преди да изчезне...

Миризмата се усили. Не беше точно отвратителна, просто някак дразнеща. Редувахме се да оглеждаме дървата за горене.

Тъкмо насред третото претърсване за източника на смрад, огънят привлече вниманието ми. За секунда мернах лице в пламъците.

Сърцето ми едва не спря. В течение на половин минута стоях паникьосан, без да забелязвам нищо друго, освен лицето. Обмислях всички ужасни неща, които можеха да се случат: Покорените да ни следят, Господарката да ни следи, през огъня да надничат онези твари от Черния замък, че дори и самия Властелин... После хладнокръвният наблюдател, скрит далеч в мътните блатата на съзнанието ми, ми подсказа факт, който не бях забелязал, защото нямах причина да го очаквам. Лицето в огъня имаше само едно око.

— Едноокия — изтърсих, без да мисля. — Малкото копеле е в Хвойноград!

Гоблин се обърна към мен, ококорен. Подуши въздуха. Знаменитата му усмивка за малко да му сцепи лицето.

— Прав си, Знахар! Абсолютно си прав! Тази смрад е от самия малък скункс! Трябваше да я разпозная веднага! — и погледна към огъня.

Лицето не се появи повече.

Гоблин промърмори под нос:

— Какво ли посрещане ще е най-подходящо?

— Смяташ, че Капитана го е пратил?

— Вероятно. Логично ще е да прати напред него или Мълчаливия.

— Направи ми една услуга, Гоблин! Не го приветствай по твоя начин!

Молбата ми не му хареса. Много време беше минало и не му се искаше да пропусне и най-малката възможност с гръм и трясъци да освежи връзката си с Едноокия.

— Гледай сега — обясних, — той е тук с тайна мисия. Не искаме Покорените да го усетят. Защо да им даваме нещо за подушване?

Лош избор на думи. Миризмата се усили дотолкова, че заплашваше да ни прогони от стаята.

— Аха — изръмжа Гоблин. — Щеше ми се Капитана да е пратил Мълчаливия. Толкова труд съм хвърлил в подготовка! Пригответил съм му най-голямата изненада в живота му!

— Ами изненадай го по-късно. А междуременно, защо не прочистиш въздуха? И защо не го хванеш за топките, като просто не му обръщаш внимание?

Дребният магьосник се позамисли и в очите му затанцуваха искрици.

— Вярно! — рече и разбрах, че преобразява предложението ми така, че да подхожда на извратеното му чувство за хумор.

Як юмручен удар се стовари по вратата. Стресна ме, макар че го очаквах. Един от нашите пусна Брестака. Едноокия влезе след него, ухилен като малка черна мангуста, която се кани да изяде змия. Не му обърнахме внимание, защото точно след него вървеше Капитана.

Капитана! Последния човек, когото очаквах да видя в Хвойноград преди пристигането на самия Отряд.

— Сър? — изхриптах. — Какво, по дяволите, правиш тук?

Той се помъкна към огъня и протегна ръце.

Краткотрайното лято на Хвойноград полека отминаваше, но не беше чак толкова студено. Той си беше мечкоподобен както винаги, макар че беше отслабнал и се беше състарил. Преходът се беше оказал наистина тежък.

— Щъркела! — изръмжа той.

Намръщих се и се спогледах с Брестака, който сви рамене и обясни:

— Пратих Щъркела със съобщение.

Капитана доизясни:

— Щъркела приказваше пълни глупости. Каква е тази история с Гарвана?

Разбира се — Гарвана! Той му беше най-близкият приятел, преди да дезертира. Започнах да схващам положението и посочих към Аса:

— Този тук е гъст с него от самото начало. Бил му е помощник. Казва, че Гарвана е мъртъв, лежи в... как се казваше онова място, Аса?

Дребосъкът зяпна Капитана и Едноокия и преглътна поне шест пъти, без да успее да каже и дума. Обясних на командира ни:

— Гарвана му е разказвал разни неща за нас, от които косата му побеляла!

— Я да чуем за какво става дума! — изръмжа Капитана, загледан изпитателно в Аса.

Тъй че пленникът ни разказа за трети път историята си, докато Гоблин стоеше нащрек, вслушан за някоя невярна думичка, пренебрегвайки Едноокия по най-майсторския начин, който някога съм виждал. Усилията му останаха неоценени.

Капитана напълно изхвърли Аса от съзнанието си, веднага щом чу историята му докрай. *Въпрос на стил*, помислих си. Сведенията трябваше да превратят, преди да ги извади за допълнителен оглед. Накара ме да преразкажа всичко, което съм преживял от пристигането в Хвойноград насам. Предположих, че вече е изсмукал историята от Брестака. Когато приключих, той отбеляза:

— Според мен излишно подозирате Покорените. Хромия беше с нас през цялото време и не се държеше така, все едно има нещо сериозно...

Вярно, че ако някой от Десетте, Които Били Покорени таеше нещо против нас, трябва да беше именно Хромия.

— При все това — възразих, — при Господарката и Прокълнатите отношенията са като скрити една в друга кутийки. Може да не са му казали нищо, понеже смятат, че не е в състояние да пази тайна...

— Може и така да е — призна Капитана. Размърда се, хвърляйки от време на време някой озадачен поглед към Аса. — Както и да е, нека не изправяме Шепота пред повече загадки, отколкото вече си има. Играйте й по свирката и се правете, че нямате никакви подозрения. Вършете си работата. Едноокия и момчетата му ще са наоколо, за да ви подкрепят.

Да бе, помислих си. Срещу Покорени?

— Ако Хромия е с Братството, тогава как сте се измъкнали? А ако знае, че липсвате, няма ли да стигне вестта и до Господарката, а?

— Не би трябвало да открие изчезването ни, от месеци не сме си говорили. Той се е затворил в себе си. Мисля, че е отегчен.

— А какво става в Могилните земи?

Имах твърдото намерение да узная всичко, случило се по време на дългото пътуване на Отряда. В Анализите не бях вписвал сведения, отнасящи се до мнозинството от другарите ми. Все още не беше дошло време да разровим подробностите обаче — просто търсех важните моменти.

— Така и не видяхме прословутите Могилни земи — обясни Капитана. — Хромия ни разказа само, че Пътешественика и Господарката там са развили внушителна дейност. Можем да очакваме голямо раздвижване веднага щом овладеем Хвойноград!

— Не сме правили никаква подготовка — обадох се. — Покорените вечно ни занимават с бъркотията около черния им замък...

— Грозно местенце, а? — той ни огледа. — Според мен сте щели да свършите доста повече работа, ако не сте се поддавали на параноята.

— Сър?

— Повечето от действията ви по прикриване на следата са безсмислени и са пълна загуба на време. Проблемът е на Гарвана, не ваш. И той го е разрешил по типичния за него начин, без ничия помощ... — Капитана погледна към Аса. — Всъщност, проблемът ми изглежда разрешен за вечни времена!

Не го бе имало тук и не беше усетил натрупващото се напрежение, но не изтъкнах тази причина. Вместо това попитах уморено:

— Гоблин, смяташ ли, че Аса ни каза цялата истина?

Магьосникът кимна.

— А ти, Едноок? Долови ли фалшиви нотки?

Дребният чернокож също отвърна с предпазливо отрицание.

— Аса! Гарвана би трябвало да си носи един вързоп ръкописи. Да ги е споменавал?

Аса поклати глава. Озадаченото му изражение ми се стори искрено.

— Имал ли е сандък или нещо такова, до което не е допускал никого?

Пленникът ни изглеждаше изненадан от посоката, която взимаше разпитът. Другарите ми — също. Единствено Мълчаливия знаеше за тези ръкописи, както и, може би, Шепота, която ги притежаваше навремето.

— Аса? Нещо, с което да се е отнасял необичайно?

В съзнанието на дребосъка най-сетне просветна.

— Имаше една кутия. Голяма колкото ковчег. Помня, че се помайтапих с нея. Той ми даде някакъв загадъчен отговор, че била билет за гроба за някого...

Ухилих се. Ръкописите все още съществуваха.

— И какво направи той с кутията?

— Не знам.

— Аса...

— Честно! Видях я само няколко пъти на кораба. Изобщо не съм се замислял за нея!

— Какво целиш по-точно, Знахар? — попита Капитана.

— Имам теория. Основава се само на това, което знам за Гарвана и Аса...

Всички се намръщиха.

— Като цяло, сведенията ни за Аса подсказват, че е човек, на когото Гарвана не би се доверил. Страхливец е. Не може да се разчита на него, пък и приказва твърде много. Но Гарвана го е взел със себе си. Повел го е на юг и го е направил част от екипа си. Защо? Може това да не ви притеснява, момчета, но смуцава мен!

— Не схващам! — призна Капитана.

— Ами да предположим, че Гарвана е искал да изчезне така, че хората да не си дават повече труд да го търсят? Опита веднъж, като дойде в Хвойноград. Но и ние пристигнахме тук. Търсим го, така си е мислил. Какво ще предприеме тогава? Какво ще кажете за достоверна смърт в подходящия момент и пред очите на свидетел? Хората не ходят на лов за мъртъвци.

Брестака ме прекъсна:

— Искаш да кажеш, че е изиграл собствената си смърт и е използвал Аса за свидетел, та никой да не отиде да проверява?

— Казвам само, че трябва да обмислим и тази възможност!

Капитана отвърна със замислено изхъмкване. Гоблин се обади:

— Но Аса го е видял да умира!

— Може и да е. А може и само така да си мисли!

Всички се обърнахме към пленника. Той се присви. Капитана заяви:

— Я го накарай да повтори още веднъж, Едноок. Стъпка по стъпка!

В течение на два часа магьосникът отново и отново прекарваше дребосъка през едно и също. Но не можа да забележи и една грешка.

Аса настояваше, че е видял как умира Гарвана, изядан отвътре от нещо змиеподобно. И колкото повече издишаше теорията ми, толкова по-сигурен бях, че е вярна.

— В случая се основавам на познанията си за Гарвана — настоях, когато всички се струпаха на главата ми. — Имаме „ковчега“, както и Глезанка. Той и неговия ужасно скъп кораб, който — за Бога!

— е построил специално за себе си. Оставил е следа, която тръгва оттук и го е знаел. Защо да плава стотици километри и да спре на кея, когато все някой ще дойде да го търси? Защо да оставя Скубльо зад гърба си — при това жив! — за да разказва, че е участвал в нападението над Катакомбите? Пък и забравете, че ще остави Глезанка да се скита сама. Нито за миг не си го помисляйте! Все някак ще се е застраховал срещу злощастна случайност. Знаете го! — Тези доводи започваха дори на мен да ми звучат странно. Бях в позицията на свещеник, който се опитва да налага религията си. — Но Аса твърди, че просто са я оставили да се мотае в някакво заведение. Гледайте сега, Гарвана е имал план. Обзалагам се, че ако отидете в Порт Медовина, ще научите, че Глезанка е изчезнала безследно. А ако намерите кораба, то кутията няма да е на борда...

— Какво толкова има в тази кутия? — поинтересува се Едноокия. Пренебрегнах въпроса му.

— Според мен ти се е разиграло въображението, Знахар! — заяви Капитана. — Но, от друга страна, Гарвана е достатъчно голям хитрец, та да скрои такъв номер. Веднага щом успея да те освободя от задачи, отиваш да провериш лично!

— Ако Гарвана е достатъчно умел, не мислиш ли, че и Покорените са достатъчно гадни, та да изпробват нещо срещу нас?

— Ще пресечем този мост, когато стигнем до него — и се обърна към Едноокия. — Искам вие с Гоблин да си спестите игричките. Ясен ли съм? Ако се разбеснеете прекомерно, Покорените може да заподозрат нещо. Знахар! Дръж се до този тук, Аса. Нали искаш да ти покаже къде е умрял Гарвана? Аз се връщам обратно в Отряда. Брестак! Ела да поядиш с мен част от пътя!

Така значи. Малък личен бизнес. Обзалагам се, че има нещо общо с подозренията ми за Покорените. След известно време човек толкова свиква с някои от познатите си, че буквално започва да им чете мислите.

33.

ХВОЙНОГРАД — СРЕЩАТА

След посещението на Капитана положението се промени. Момчетата станаха по-бдителни. Влиянието на Брестака нарасна, а моето намаля. Отрядът действаше по-безапелационно и никой не губеше време напразно. Всеки от нас бе готов да се задейства, щом му наредят.

Връзките се подобриха изключително, а времето за спане намаля болезнено. Никой от нас не изчезваше от полезрението на другите за повече от два часа. А Брестака намираще извинения за всички, освен за себе си, да се измъкват от Дуретил и да ходят на места, където Прокълнатите щяха да имат проблем да ги намерят. Аса ми стана повереник на склона на Черния замък.

Напрежението се покачваше. Чувствах се като пиле от ято, готово да се разпръсне веднага щом лисицата скочи сред него. Опитах се да обезкървя нервността си като попълвам Аналите. Бях ги занемарил ужасно и през повечето време просто нахвърлях бележки.

Когато напрежението ставаше прекалено голямо за мен, се качвах на хълма да гледам Черния замък.

Това беше рационално поемане на риск — като на дете, което се покатерва на клона на дърво, надвиснало над смъртоносен водопад. Колкото повече приближавах замъка, толкова повече той съсредоточаваше вниманието ми. На двеста метра оттам всички други проблеми изчезваха. Бях сигурен точно какво означава това: че сянката на Властелина надвисва над света. Разбрах чудесно как се е чувствала Господарката, когато е научила за евентуалното възраждане на съпруга си. Всяка моя емоция се оцветяваше с лек оттенък на отчаяние.

По определен начин Черният замък представляваше нещо повече от порта, през която може би ще излезе най-великото зло на света. Беше конкретизация на метафорични концепции — жив символ. Оказваше влияние, присъщо на великите катедрали. Досуц като катедрала, представляваше много повече от проста сграда.

Можех да се вирам в обсидиановите му стени и гротескните декорации, да си спомням историите на Скубльо и при все това нямаше начин да не се гмурна в дълбините на собствената си душа — така и не престанах да се самопретърсвам за поне капка благоприличие, останала скрита през по-голямата част от съзнателния ми живот. Замъкът беше, ако така предпочитате, морален жалон. Стига да имаш мозък и изобщо — някаква чувствителност.

От време на време ме съпровождаха Едноокия, Гоблин, Брестака или някой друг от момчетата. Никой от тях не си тръгна недокоснат. Стояха там с мен, говореха баналности за постройката или с важен вид приказваха за ролята ѝ в бъдещето на Отряда и през цялото време нещо в душите им се променяше.

Не вярвам в абсолютното зло. И на други места в Аналите съм развивал специфичните си виждания, които повлияват всяко мое наблюдение по време на изпълнението на длъжността ми на Хроникьор. Вярвам, че има *наша* и *тяхна* страна, като добрите и лошите се определят постфактум — от онези, които оцелеят. При хората често се случва различни неща да се възприемат като добри от една гледна точка и зловещи — от друга. По време на войната с Бунта, преди осем и половина години, служехме на страната, възприемана като „зловеща“ и „тъмна“. Но извращенията, дело на последователите на Бялата роза, които видяхме, бяха много повече от тези на Господарката. Злодеите от наша страна поне бяха в правото си. Светът знаеше какво е положението на Господарката. Именно Бунтът беше организацията, чиито идеали и етика не хармонираха с фактите и ставаха променливи като времето и гъвкави като змия.

Но се отклонявам от темата. Черният замък оказваше такова влияние. Караше те да обходиш всички околоръстни пътища и *cul-de-sac*^[1], и фалшивите пътеки, които си проправил по време на живота си. Караше те да направиш преоценка. Приискваше ти се да застанеш някъде, пък ако ще и откъм черната страна. Оставяше те недоволен от собствения ти податлив морал. Подозирам, че именно заради това Хвойноград беше решил да се преструва, че той не съществува. Замъкът беше крайност, изискваща крайно решение от свят с предпочитания към относителността.

Глезанка често присъстваше в мислите ми, когато стоях под тези черни, лъскави стени. Когато се качвах тук горе, тя се превръщаше в

антипод на замъка. Беше белият полюс и абсолютна противоположност на онова, което символизираше черната постройка. Откакто бях осъзнал коя е, не бях прекарвал особено много време в нейно присъствие, но ясно си спомням как и Глезанка ме поставяше пред морално изпитание. Чудех се как ли щеше да ми подейства сега, след като е имала нужното време да порасне. Ако съдим по думите на Скубльо, очевидно не е излъчвала по същия начин като Черния замък. Основният му интерес към нея е бил да я завлече на горния етаж. А и Гарвана не беше поел по пуритански коловози. Ако изобщо е тръгнал нанякъде, то беше навлязъл още по-дълбоко в мрака — пък ако ще и от най-висши мотиви.

Вероятно в това имаше някакво послание, наблюдение, от което да се правят изводи. Ето го значи Гарвана, който се държи с прагматичната аморалност на принц от Ада — всичко в името на това да спаси детето, което представлява най-голямата надежда на света за спасение от Господарката и Властелина.

О, прекрасно би било, ако светът и моралните му въпросителни бяха като някаква игра с ясно различими черни и бели фигури, твърди правила и липсваща и най-слаба отсянка на сиво.

Дори Аса и Скубльо успяваха да почувстват аурата на замъка, стига да ги качиш тук по дневно време и да ги накараш да постоят, втренчени в тези тягостни стени.

Особено Скубльо.

Той бе достигнал до положение, в което можеше да си позволи съвест и несигурност. Искам да кажа, беше се отървал от финансовите проблеми, преследвали го преди това и нямаше как да си изкопае нов гроб, докато го следим. Тъй че имаше възможност да се замисли за мястото, което заема, и време, за да се отвращава от себе си. Поне няколко пъти го бях качвал горе и гледах как се проявява тази негова дълбоко скрита искра на благородство, която в изключителни мъки го поваляше — поне вътрешно — на колене.

Не знам как го постигна Брестака. Може би караше без сън със седмици. Но когато Отрядът слезе от Уоландър, той вече бе подготвил окупационен план. Беше груб, много ясно, но по-добър, отколкото всички ние очаквахме.

Намирах се в Патъка, в „Желязната лилия“ на Скубльо, когато първите слухове се понесоха по брега на реката и предизвикаха едно от

най-масовите състояния на объркване, които бях виждал някога. Съседът на Кестенявия, продавачът на дърва, нахлу в „Лилията“ и обяви:

— Някаква армия излиза от прохода! Чужденци! Хиляди са! Твърди се...

За следващия един час поне дузина души донесоха същата новина. Всеки път армията се разрастваше и целта ѝ ставаше все по-загадъчна. Никой не знаеше какво иска Отрядът. Разнообразните разказвачи им приписваха различни мотиви — всеки според собствените си най-големи страхове. Малцина приближиха поне малко десетката.

Макар че братята ни бяха уморени след толкова продължителен поход, те бързо се разпръснаха из града. По-големите отряди се предвождаха от хората на Брестака. Шекера докара подкрепления и в Патъка. Както бяхме открили, най-лошите бордеи винаги са първото огнище на бунта. Имаше няколко яростни сблъсъка. Хванахме гражданите на Хвойноград неподготвени и без да имат представа за какво всъщност искат да се бият. Повечето просто идваха да погледат. Лично аз се върнах при отряда си. Точно по това време Покорените би трябвало да предприемат злите си дела. Ако изобщо планираха такива...

Не се стигна до сериозни сблъсъци. Както би следвало и да предположа, като знам, че хората от авангардния ни отряд водят новодошлите. Вярно, никой не влезе във връзка с мен тук, горе, в течение на още два дни. Дотогава умиротвориха града.

Всяка ключова точка беше в нашите ръце. Всяка обществена сграда, арсеналите, всяко съсредоточие на силите — дори щабът на Попечителите в Оградата. И животът си продължи както обикновено. Единствените дребни проблеми възникнаха, когато бунтовническите бежанци се опитаха да вдигнат въстание, съвсем точно обвинявайки Дука, че е докарал Господарката в Хвойноград.

Жителите на града обаче не се притесниха много-много.

Единствено в Патъка възникнаха проблеми. Брестака искаше да въдвори ред в бордея, а някои от местните обитатели не искаха и да чуят. Той използва отряда на Шекера, с който една по една разбиваше организациите на престъпните повелители. Не виждах необходимостта, но по-мъдрите глави се безпокояха, че бандите могат

да станат фокус на бъдеща съпротива. Всичко с подобен потенциал трябваше да бъде размазано незабавно. Мисля, че началниците ни таяха и някаква надежда с тази мярка да спечелят и популярност като освободители...

Три дни след пристигането на Братството Брестака доведе Лейтенанта в съборетината ми на склона на хълма.

— Как върви? — попитах.

Лейтенанта изглеждаше ужасно състарен, откакто го бях видял за последен път. Преходът на запад се беше оказал тежък.

— Градът е обезопасен — отвърна той. — Смордлива дупка, а?

— Такъв си е, като купчина повърнато. Какво се мъти?

Брестака обясни:

— Трябва да погледне мишената.

Вдигнах вежда.

Лейтенанта потвърди:

— Хромия е сигурен, че ще атакуваме това чудо. Не знам кога точно, но Капитана иска да го огледам!

— Забавни времена ни очакват! — промърморих. — Надали ще го завземем потайно...

Наметнах си палтото, защото на върха беше хладничко. Брестака и Едноокия се повлякоха с нас, когато поведох Лейтенанта нагоре. Той огледа изпитателно замъка, потънал дълбоко в размисъл. Накрая отбеляза:

— Не ми харесва. Ни най-малко!

И той усети ледената угнетеност на мястото.

— Разполагам с човек, който е влизал вътре — казах. — Но не оставяй Покорените да разберат, излъгахме ги, че отдавна е труп.

— И той какво може да ми каже?

— Не е много. Посещавал го е само нощем и е стигал до един проход зад портата.

— Хмм. Покорените също имат едно момиче в Дуретил, говорих с нея. Не можа да ми каже нищо. Влизала е само веднъж и е била прекалено уплашена, за да се оглежда.

— Още ли е жива?

— О, да. Нали това е тази, която сте хванали? Да, жива е. Заповеди на Господарката очевидно. Мръсна малка вещица. Хайде да пообиколим!

Под съпровода на постоянното мрънкане на Едноокия се изкачихме до далечния хребет, където местността беше най-неравна. Лейтенанта отбеляза очевидното:

— Няма начин да нападнем оттук, не и без помощта на Покорените.

— Доста помощ ще ни потрябва, все едно от коя посока ще тръгнем!

Той ме погледна въпросително. Обясних му за проблемите на Перото в нощта, когато заловихме Скубльо и прислужницата му.

— Оттогава насам повтаряло ли се е?

— Не. И преди не е имало такова нещо. Също и моят човек, който е влизал, никога не е виждал нещо необичайно. Но, проклетие, това чудо е свързано с Могилните земи и зад него стои Властелина. Знаеш, че това няма да бъде лесна работа. Те са наясно, че ги очакват неприятности.

Едноокия издаде писукащ звук. Лейтенантът изръмжа към него.

Магьосникът протегна ръка. Като един вдигнахме глави към стената, която се извисяваше на поне двадесетина метра от нас. Не видях нищо. Нито пък Лейтенанта.

— Какво има? — попита той сурово.

— Нещо ни гледаше. Доста гнусна твар.

— И аз го мернах — додаде Брестака. — Високо, кокалесто и жълтеникаво създание с очи като на змия.

Огледах по-внимателно стената.

— И как можа да го различиш оттук?

Той потрепери и сви рамене:

— Ей така, можах. И никак не ми хареса. Изглеждаше, сякаш иска да ме ухапе!

Повлякохме се през гъстите храсти и се катерехме по камънаците, хвърляйки по едно око към замъка и към склона под нас. Брестака промърмори:

— Гладен поглед. Такъв си беше!

Стигнахме хребета от запад на постройката. Лейтенанта поспря.

— Колко може да се приближи човек?

Свих рамене:

— Не ми стигна смелост да проверя!

Той пристъпи ту на едната, ту на другата посока, сякаш се опитваше да различи нещо.

— Я да докараме тук малко затворници и да открием каква е истината!

Смукнах една хрчка през зъбите си, преди да заявя:

— Няма да можеш да накараш никой от местните да доближи това място!

— Така ли мислиш? А как ти изглежда това в замяна на амнистия? Шекера е насъбрал половината злодеи от Патъка. Тръгнал е на истински кръстоносен поход срещу престъпността. Има ли три оплаквания за някого, прибира го.

— Звучи ми малко простовато — обясних. Обикаляхме, за да погледнем и откъм портата на замъка. С „простовато“ имах предвид „опростено“, а не „лесно“.

Лейтенанта се изкиска. Тежките месеци не бяха потушили странното му чувство за хумор.

— Простите умове реагират на прости отговори. Няколко месеца с реформите на Шекера и Дукът ще излезе герой!

Разбирах какво иска да каже. Хвойноград тънеше в беззаконие и беше управляван от най-яките по места. Имаше орди от Скубълвовци, които живееха в ужас и постоянно страдание. Намереше ли се човек да намали ужасите, щеше да спечели привързаността им. А развита по правилен начин, тази благодарност щеше да преживее и последващите ексцесии.

Чудех се обаче дали подкрепянето на слабите си струва. Или по-скоро дали като успешно ги заразяваме със смелост, не си създаваме сами неприятности занапред. Премахни всекидневното повсеместно насилие и те като нищо ще си изберат нов обект за омразата си... може да замислят насилие *върху теб*.

Бях го виждал и преди: дребните хора трябва да мразят, трябва да винят някого за собствените си недостатъци. Но този проблем можехме да разглеждаме и по-късно. В момента от нас се изискваше незабавно, пълно и изострено внимание. Портата на замъка се отвори, щом се изравнихме с нея. Към нас хукнаха половин дузина бесни твари. Заля ме летаргична мъгла и открих, че страхът ми се смалява още преди да е възникнал. Докато те изминаваха половината път към нас, вече ми се искаше само да легна.

Болка изпълни крайниците ми, главата ме цепеше, а стомахът ми бе стегнат от мъчителни спазми. Летаргията изчезна. Едноокия се кривеше в странни движения, танцуваше, врецеше като малко вълче, размахваше ръце като ранена птица... Голямата му, странна шапка полетя, повей на вятъра я понесе надолу по хълма и я заплете в храстите. Между сричките на заклинанието магьосникът изрева:

— Направете нещо, идиоти! Не мога да ги удържам вечно!

Дрън! Мечът на Брестака излетя от ножницата си. Същото стори и този на Лейтенанта. Аз не носех друго оръжие, освен дълъг кинжал. Извадих го и се присъединих към нападението. Създанията от замъка стояха вцепенени, а в обсидиановите им очи се четеше изненада. Лейтенанта ги достигна пръв, спря и замахна, стиснал меч здраво с две ръце. Ханджарът му силно напомняше меч на палач. Удар като този би отрязал шиите на трима души, но не успя да свали главата на жертвата му, макар че се заби дълбоко. И по трима ни плисна кръв.

Брестака опита с напад, аз също. Мечът му потъна на една педя в жертвата. Имах чувството, че съм забил кинжала си в меко дърво. Потъна в плътта на моята жертва не повече от един пръст. Вероятно дори не беше достатъчно дълбоко да засегне важен орган. Издърпах острието си и се поразрових в медицинските си познания за по-добра точка за убиване. Брестака ритна жертвата си в гърдите, за да освободи своето оръжие.

Лейтенанта имаше най-доброто острие и подход. Той отсече още един врат, докато ние се мотаехме наоколо. После Едноокия ги изпусна от контрол. Очите на създанията от замъка се съживиха. В тях гореше чиста, огнена омраза. Боях се, че незасегнатите две твари ще я излеят върху нас. Но Лейтенанта замахна яростно и те отстъпиха. Онова, което раних, се повлече след тях. Падна, преди да стигне до портата, но продължи да пълзи. Тя се затвори право в лицето му.

— Тъй значи — отбеляза Лейтенанта. — Ето тук неколцина, с които няма да ни се наложи да се срещаме по-късно. Моите комплименти, Еднооки!

Говореше доста спокойно, но гласът му беше на ръба на писъка, а ръцете му трепереха. Ако черният магьосник не беше дошъл с нас, сега тварите щяха да пируват с труповете ни.

— Мисля, че видях достатъчно за днес. Да се махаме!

Деветдесет процента от мен искаха да избягат колкото се може по-бързо. Останалите десет се придържаха към задълженията си.

— Нека вземем с нас и едно от тези копелета — изхриптях. Устата ми беше пресъхнала от страх.

— Че за какъв дявол? — поиска да знае Брестака.

— За да мога да го нарежа и да видя какво представлява.

— Ами добре! — Лейтенанта се приведе и сграбчи едното тяло под мишниците. То се загърчи вяло. Разтреперан, аз хванах обутите му крака и го вдигнах. Създанието се прегъна по средата.

— Мамка му — прокълна го Лейтенанта. Пусна неговия край и се присъедини към мен. — Ти дърпай този крак, аз ще дърпам другия!

Дръпнахме и тялото кривна встрани. Започнахме да се препираме кой какво трябва да върши.

— Вие, момчета, ще спрете ли да се дърлите? — изръмжа Едноокия.

Посочи със сбръчкания си черен пръст. Погледнах през рамо. Тварите се бяха накачулили по бойниците. Определено се усещаше повишение в силата на ужаса, излъчван от замъка.

— Става нещо! — възкликнах и се понесох надолу по склона, без да пускам тялото.

Лейтенанта тръгна с мен. Нашият товар доста се поблъска в камъните и храстите.

Бам! Нещо удари склона — като тупване на гигантски крак. Чувствах се като хлебарка, бягаща от човек, който мрази вредителите и си е обул подкованите с налчета ботуши. Последва още едно тупване и по-силно сътресение.

— О, мамка му! — промърмори Брестака. Подмина ме, размахвайки равномерно ръце. Едноокия се движеше точно зад него, приведен ниско и постепенно печелеше преднина. И двамата не ни предложиха помощ.

Трето тупване, последвано от четвърто, на равни интервали във времето, всяко по-близо от предишното. Последното изби парченца камък и над нас се посипа дъжд от сухи клонки и листа.

На петдесетина метра по-надолу по склона Едноокия спря, обърна се и направи един от магическите си номера. Във вдигнатите му ръце избухна топка бледосин огън, която с рев се стрелна нагоре по хълма и ме подмина на няма и една педя. С Лейтенанта притичахме

покрай магьосника, а петата гигантска стъпка посипа гърбовете ни с късчета камък и клонки. Едноокия нададе див вой и побягна отново. Извреця:

— Това беше най-добрият ми удар! По-добре хвърлете този клоун и да изчезваме!

После се отдръпна встрани като заек, бягащ от хрътки.

Долината над Пристанището се изпълни с бясно свистене. Над южния склон се стрелнаха две точици, които се носеха толкова бързо, че окото не можеше да ги проследи. Преминаха над нас с кух, басов рев и изтрещяха като божиите барабани зад гърба ни. Не бях сигурен, но ми се стори, че точиците са свързани.

Появи се още една двойка, която се въртеше около общия си център. Тези разгледах по-добре. Да, бяха свързани. Ревяха. Бумтяха. Погледнах през рамо, фасадата на Черния замък беше изчезнала зад стена от цвят, сякаш заляна с боя, която постепенно се оттече като от стъклена повърхност, към която не можеше да полепне.

— Покорените се заловиха да ни защитават! — задъхан, отбеляза Лейтенанта.

Очите му бяха разширени, но стискаше решително под мишница своята част от общия ни товар. Дрехата на проклетата твар непрекъснато се закачаше. Паникьосани, бясно я задърпахме от един бодлив храст. Продължавах да поглеждам назад, очаквайки нещо да дойде и да ни размаже по целия склон.

Пристигнаха още две топки и пръснаха боя. Не нанесоха очевидни щети, но държаха замъка ангажиран. Освободихме плячката си и продължихме нататък.

Появи се друга двойка точки, която падна отвисоко. Посочих:

— Перото и Шепота!

Покорените се понесоха към замъка, предшествани от пронизителен писък. Огън заля крепостната стена. Обсидианът сякаш се топеше и се стичаше като восък, придавайки на и без друго гротескната украса още по-странни форми. Покорените се отдръпнаха, набраха височина и се приближиха за втори удар. Междувременно още една двойка точки изпищя над долината на Порта и боядиса прозрачните стени. Сигурно представлението щеше да е далеч по-живописно за мен, ако не бях толкова зает да бягам по-далеч.

Склонът потръпна под поредната крачка на невидимия гигант. Под нас се появи кръг с диаметър пет метра и почти два дълбок. Полетяха пръчки и камъни. Пропусна ни с няма и пет метра. Ударът направо ни повали. Редица от подобни следи минаваше по склона над нас.

Колкото и да беше силен ударът, не можеше да се сравнява с предишните.

Перото и Шепота отново се снижиха, а фасадата на Черния замък за пореден път започна да се топи, потече и смени формата си. След това буря удари въздуха. *Тряс-бум!* И двете Покорени изчезнаха в облаци дим. Измъкнаха се, борейки се да овладеят килимчетата си. И двете пушеха, досущ като Перото през нощта, когато заловихме Скубльо. Стремяха се да наберат височина.

Замъкът насочи цялото си внимание към тях. Ние с Лейтенанта успяхме да избягаме.

[1] Глуха, задънена улица. — Б.пр. ↑

34. ХВОЙНОГРАД — БЯГСТВОТО

„Лилията“ потрепери няколко пъти.

Скубльо редеше халбите и се чудеше кои от клиентите му са от Черния отряд. Разтърсването го притесни. После над главите им се разнесе свистене, което постепенно отслабна, докато изчезваше в северна посока. Секунда по-късно земята отново потрепери, достатъчно силно да се раздрънчат съдовете. Той се втурна на улицата. Мъничка, коварна част от него продължи да следи клиентите, като се опитваше да определи кой следи *него*. Шансът му за бягство намаля значително след пристигането на Отряда — вече не знаеше кой кой е, а те всички го познаваха.

Изскочи на улицата точно когато откъм Оградата се разнесе повторно свистене. Погледна натам, накъдето сочеха протегнатите ръце на зяпачите. Свързани с въже двойка топки профучаха на север. Секунда по-късно целият Хвойноград се освети от разноцветно сияние.

— Черния замък! — викаха хората. — Удариха Черния замък!

Скубльо ясно го виждаше от мястото си, фасадата му беше изчезнала зад цветна завеса. Сърцето му се стегна от ужас. Не разбираше защо, нали беше в безопасност тук, долу. Или?...

Беше ли? Велики магьосници подкрепяха Отряда. Не биха оставили замъка да стори нищо... Могъщ удар с чук вдигна облак отломки по северния склон. Кестенявия не виждаше какво точно става, но предположи, че замъкът нанася удар по някого. Вероятно по онзи Знахар, който беше там и държеше постройката изолирана. Може би замъкът се опитваше да отвори пътя?

Ревът на тълпата незабавно насочи вниманието му към двете точки, които падаха от синевата. Огън обгърна замъка. Обсидианът промени формата си, гърчеше се, после отново се върна в нормалното си състояние. Летящите нападатели се заряха и се обърнаха. Още чифт топки прелетяха наблизко, очевидно хвърляни от Дуретил. И

ездачите на килимчета отново се снижиха. Скубльо знаеше кои са те и какво става, и остана ужасен. Около него Патъка, хванат неподготвен, направо полудя.

Той успя да запази достатъчно здрав разум, за да обмисли собственото си положение. Тук-там членовете на Черния отряд тичаха към бойните си постове. Сформираха се дружини. Бързаха. Двойки войници заемаха места, очевидно предвидени отпреди, когато беше вероятно възникването на бунтове и мародерства. Скубльо никъде не забелязваше човек, когото да припознае като някой от бавачките си.

Върна се обратно в „Лилията“, качи се на горния етаж, влетя в стаята си и порови в тайника. Напълни джобовете си със злато и сребро, поколеба се за амулета, но накрая го окачи на врата си и го пхна под дрехите. Огледа за последно стаята, не видя друго, което би искал да вземе със себе си, и забърза обратно надолу. В общата зала нямаше никой друг, освен Нишадъра, която стоеше на вратата и гледаше зрелището на северния склон. Досега не я беше усещал толкова близка и спокойна.

— Нишадър...

— Кестеняв! Време ли е?

— Да. Оставям двадесет ливи в кутията. Ще се справиш добре, стига войниците да продължат да идват тук.

— Това там горе ли става?

— Натам е прицелено. Вероятно ще стане и още по-лошо. Те са тук, за да разрушат замъка. Ако успеят...

— А ти къде отиваш?

— Не знам — и наистина, съвсем честно, нямаше представа, — но и не бих ти казал, ако знаех. Те ще научат от теб!

— Кога ще се върнеш?

— Може би никога. Със сигурност не и преди те да се изтеглят!

Съмняваше се обаче Отрядът да го стори. Или, ако се махнеха, щеше да ги смени някой друг. Господарката не му се струваше хищник, който току-тъй се отказва от плячката си. Целуна Нишадъра по бузата.

— Внимавай! И не лишавай от нищо себе си или децата. Ако Лиза се появи, кажи й, че е уволнена. Ако цъфне Калкана, предай му, че му прощавам!

Скубльо тръгна към задната врата. Светкавиците и глъчката на склона продължаваха. Веднъж се разнесе вой, който летеше към

Дуретил, но се взриви някъде над Оградата. Кестенявия сведе глава, вдигна яката си и забърза по задните улички към брега.

Само два пъти срещна патрули. И в двата не участваха хора, които го познаваха. Първите не му обърнаха внимание. Ефрейторът начело на втория му каза да си разкара задника от улицата и продължи нататък.

От Пристанищната улица Скубльо отново мерна Черния замък, насечен от мачтите и такелажата на безбройните кораби. Като че ли битката постепенно отслабваше. От крепостта се издигаше гъст, черен дим — мазна колона, наклонена на няколко градуса, струеше над триста метра височина и се разтваряше в тъмен облак. На склона под замъка се виждаха искрици и гъмжило, досущ като рояк бързаци занакъде мравки. Той предположи, че Отрядът тича да влезе в битка.

На пристанището кипеше трескав труд. Каналът беше задръстен от поне дузина кораба, които искаха да излязат. Всеки втори чуждестранен съд се приготвяше за отплаване, а самата река изглеждаше странно бурна и развълнувана.

Скубльо изпробва три кораба, преди да открие такъв, на който парите да говорят достатъчно силно, че да бъдат чути. Плати десет ливи на разбойнически преследвач и си намери място, откъдето да не го видят от брега. При все това, докато екипажът откачаше въжетата, мъжът на име Лихваря пристигна бежешком на кея заедно с ескадрон войници, които още отдалеч се разкрещяха на собственика на кораба да задържи отплаването.

Собственикът ги възнагради с неприличен жест, спомена им едно-две места, където да идат, й пусна кораба надолу по течението. Имаше твърде малко теглачи за многобройните отплаващи съдове.

За неподчинението си шкиперът получи стрела в гърлото. Изумените моряци и офицери стояха смразени и със зинали усти. Стрелите полетяха над борда и убиха повече от дузина души, включително помощник-капитана и кормчията. Скубльо се сгуши в тайника си, обладан от страх, по-дълбок от всеки, изпитван досега.

И преди знаеше, че хората от Отряда са корави мъже, които не си играят. Но досега не беше осъзнавал точно колко корави са и колко настоятелни могат да бъдат. На тяхно място хората на Дука просто щяха да вдигнат отчаяно ръце и да се отдалечат с проклетия на уста. Нямаше да изпотрепят и мухите около кея...

Стрелите продължаваха да се сипят, макар и по-нарядко, докато корабът не излезе от обсега им.

Едва тогава Скубльо надникна навън и проследи как градът полека се смалява. О, бавно отплуваше назад... За негова изненада никой от моряците не му се сърдеше. Вярно, изглеждаха ядосани, но не бяха направили връзката между нападението и прибрания в последния момент пътник.

В безопасност съм, помисли си Кестенявия, ободрен. Това усещане продължи, докато не се запита накъде са тръгнали и какво ще прави, щом веднъж се добере дотам.

Един моряк се провикна:

— Сър, те са тръгнали след нас с лодка!

Сърцето на Скубльо пропадна направо в петите му. Огледа се и видя да потегля малко корабче, което се опитваше да вдигне платна. На палубата се суетяха мъже в униформите на Черния отряд, раздаваха удари и подканваха моряците.

Той се скри отново. След сполетялото тези мъже клане нямаше съмнение, че екипажът ще го предаде, вместо повече да страда. Ако осъзнаеха, че именно него иска Лихваря.

Как беше надушил следата му този негодник?

С магия. Естествено — нямаше друг начин.

Дали това означаваше, че могат да го открият навсякъде?

35.

ХВОЙНОГРАД — ЛОШИ ВЕСТИ

Бъркотията бе свършила. Беше драматична проява, но не чак толкова впечатляваща, колкото други, чийто наблюдател съм бил: Битката за Стълбата на Сълзите, боевете около Чара... Това беше просто живописно представление, по-разтърсващо за жителите на Хвойноград, отколкото за нас или за обитателите на Черния замък. Те не ни навредиха, а и загубите им възлизаха на общо трима от техните, с които се бихме пред портите. Огънят отвътре не нанесе истински щети. Или поне така ни съобщиха Покорените.

Мрачна, Шепота приземи килимчето си пред щаба ни и се намъкна вътре с окаян вид и смазана от умора, но инак невредима.

— Какво го предизвика? — попита тя.

Лейтенанта ѝ обясни.

— Те започват да се страхуват — заключи Покорената. — Може би дори са отчаяни. Дали са се опитвали да ви изплашат, или да ви хванат в плен?

— Определено да ни хванат — заявих. — Удариха ни с нещо като заклинание за унес, преди да излязат да ни приберат...

Едноокия ме подкрепи с кимване.

— Защо не успяха да ви победят?

— Едноокия разруши заклинанието. Обърна го срещу тях, така че убихме трима.

— А! Нищо чудно, че бяха разстроени. И донесохте един от тях с вас, така ли?

— Мислех си, че ще ги разберем по-добре, ако разрежа един и видя как е направен.

Шепота извърши едно от умствените си бягства, свързвайки се с господарката на всички нас. Отърси се от транса.

— Добра идея. Но ние с Перото ще правим разрезите. Къде е трупът? Ще го занеса в Дуретил.

Посочих към тялото. Беше точно пред нея. Тя накара двамина от нашите да го занесат до килима ѝ. Промърморих:

— Вече не ни се вярва и червеи за риба да наловим!

Шепота ме чу, но не направи коментар. Щом натоварихме тялото, тя каза на Лейтенанта:

— Започнете незабавно подготовката за обсада! Вдигнете насип, Хромия ще ви помага. Твърде вероятно е тварите на Властелина да се опитат да пробият или да вземат пленници, или и двете. Не им позволявайте. Дузина заловени биха им стигнали да отворят пътя и ще се озовете лице в лице с Властелина. А той няма да бъде мил с вас!

— Няма майтап! — Лейтенанта е по-корав и от най-коравите момчета, когато това го устройва. В подобни мигове дори Господарката не може да разклати нервите му. — Защо не излиташ, а? Върши си своята работа и ме остави да се погрижа за моята!

Забележките му не улучиха подходящия момент, но му беше писнало от Покорените като цяло. Беше прекарал три месеца в поход заедно с Хромия, а той си беше въобразил, че им е командир, и здравата беше досадил и на Лейтенанта, и на Капитана. А може би това беше източникът на търкания между Отряда и Покорените? Капитана също си има граници на издръжливост, макар че е много по-дипломатичен от Лейтенанта. Просто пренебрегва заповедите, които не го устройват.

Излязох да погледам как обсаждат Черния замък. От Патъка пристигна цял поток работници, праметнали лопати през рамо и с грейнал в очите ужас. Нашите хора оставиха инструментите си и се заеха с надзираване и охранителна дейност. От време на време Черният замък се разбълбукваше, правейки вял опит да се намеси — като вулкан, който си мърмори под носа, след като е изразходвал енергията си. Местните от време на време се разбягваха и се налагаше да ги събират.

Изгубихме доста от доброто отношение, спечелено преди това.

Засраменият, но ядосан Лихвар дойде да ме търси. Мрачното му изражение се подчертаваше от следобедното слънце. Изтеглих се встрани и отидох да го посрещна.

— Каква е лошата новина?

— Проклетият Скубльо! Опита да се измъкне по време на бъркотията.

— Бъркотия ли?

— Градът полудя, когато Покорените започнаха да нападат замъка, а ние изгубихме следата на кръчмаря. По времето, когато Гоблин го откри, вече се беше качил на кораб, пътуващ за Порт Медовина. Опитах се да ги спра да не отплават, но не се подчиниха. Наредих да стрелят по тях, после грабнах лодка и ги последвах, но не успях да ги догоня...

След като наругах Лихваря и потиснах желанието си да го удуша, седнах да помисля.

— А какъв е неговият проблем, Лихва? От какво се боеше той?

— От всичко, Знахар, дори от собствената си сянка. Предполагам, преценил е, че се каним да го убием. Гоблин твърди, че имало и още нещо, но знаеш колко обича той усложнените неща!

— Като например?

— Ами, казва, че горкият бил искал да скъса напълно със стария Скубльо. Страхът от нас бил мотивацията, която му трябвала, за да се размърда...

— Да скъса напълно ли?

— Нали разбираш — да избяга от вината за всичко, което е извършил. А също и от преследванията на Инквизиторите. Вола знае, че той е участвал в нападението над Катакомбите, ще скочи отгоре му веднага щом се прибере тук.

Загледах се надолу към потъналия в сенки залив. Корабите продължаваха да напускат Хвойноград и пристанището изглеждаше оголено. Ако чужденците бягаха със същото темпо, щяхме да станем много непопулярни. Речното пристанище силно зависеше от търговията.

— Ти намери Брестака и му кажи. Добави, че според мен трябва да тръгнеш след Скубльо. Намери Кеглата и онези момчета и ги върни. Провери за Глезанка и Вола, след като тъй и тъй си се захванал...

Лихваря имаше вид на обречен човек, но не възрази. Вече бе събрал няколко издънки в сметката си. Раздялата от другарите беше евтина цена за изкуплението им.

— Добре — каза и побърза да изчезне.

А аз се върнах към настоящото занятие.

Проблемът с реда сам се разреши, след като войниците строиха местните в работни бригади. Хвърчеше пръст. Първо хубав дълбок

ров, за да не могат съществата от замъка да се измъкват лесно-лесно, после палисада зад него...

Един от Покорените обикаляше във въздуха на голяма височина и следеше замъка.

От града започнаха да пристигат каруци, които носеха греди и баластра. Там долу други работни отряди разрушаваха сгради за материал. Макар че това бяха постройки, неподходящи за обитаване и отдавна надхвърлили времето за събаряне, в тях живееха хора, които нямаше да ни заобичат, задето разграждахме домовете им.

Едноокия и един сержант на име Треперливия поведоха голям работнически отряд към замъка откъм най-непроходимата част на склона, където започнаха да копаят шахта, предназначена да събори част от стената на постройката. Не сториха нищо да скрият целта си — нямаше и особен смисъл. Тварите, с които се сблъскахме, имаха силата да разпорят с нож всякакви преструвки.

Действителното отваряне на цепнатина в стената щеше да е трудна работа. Вероятно щеше да отнеме седмици, дори при помощта на Едноокия. На копачите щеше да им се наложи да прокопаят тунела през доста метри твърд камък.

Проектът беше един от няколкото подвеждащи хода, които започна Лейтенанта, макар че както планираше обсадата, лъжата от предишния ден на следващия можеше да стане основна цел на бойните действия. При условие че разчиташе на бездънната човешка сила на Хвойноград, можеше да изпробва всякакви варианти.

Усещах известна гордост, гледайки как се оформя обсадата. Прекарах много време с Отряда. Но никога не бяхме подемали толкова амбициозен проект, просто досега не разполагахме с нужните средства. Обикалях наоколо, докато открих Лейтенанта.

— Какъв е планът всъщност? — полюбопитствах.

Никой нищо не ми казваше.

— Просто да ги приковем, та да не могат да се измъкнат. После Покорените ще им наскачат като бълхи!

Изсумтях. Простичко и елементарно. Очаквах обаче положението да се усложни. Тварите вътре щяха да се бият. Подозирах, че Властелинът лежи неспокоен и замисля контраатака. Сигурно е ужасно да си жив погребан, неспособен да сториш нищо, освен да копнееш и да се надяваш на свои подчинени извън прекия ти контрол.

Такова безсилие би ме съсипало за броени часове. Казах на Лейтенанта за бягството на Скубльо. Той не се развълнува особено. За него Кестенявия не беше от съществено значение. Той не знаеше за Гарвана и Глезанка.

Според него Гарвана беше дезертър и момичето — негова лагерна последователка. Нищо специално. Искях обаче да научи за Скубльо, за да го спомене пред Капитана. Той може би щеше да поиска да предприеме и по-незабавни действия от тези, които предложих на Брестака.

Останах известно време при Лейтенанта — той наблюдаваше работните отряди, а аз следях върволицата каруци, които се катереха по хълма. С тях би трябвало да карат вечерята.

— Наистина ужасно ми писна от сухоежбина! — промърморих.

— Ще ти кажа какво да направиш, Знахар! Трябва да се ожениш и да се установиш някъде!

— Да бе! — отвърнах, по-саркастично, отколкото исках. — Веднага след теб.

— Не, сериозно! Точно това може да е подходящото място. Установи си практика, обслужвай богатите. Например — семейството на Дука. После, когато приятелката ти се добере дотук, повдигни въпроса и всичко е готово...

В душата ми се забиха кинжали от лед и се завъртяха в раните. Изхриптах:

— Приятелка ли?!

Той се ухили:

— Ами да! Никой ли не ти каза? Тя идва за главното представление. Смята лично да го ръководи. Ще бъде големият ти шанс!

Моят голям шанс, а? Но за какво?

Много ясно, че говореше за Господарката. Бяха минали години, но момчетата още ми се надсмиваха за няколкото романтични есета, които написах, преди да Я срещна лично. Нашите винаги се подиграват с хората — все с неща, за които знаят, че ще им заседнат в гърлото. Просто част от играта. И част от братството...

Обзалагам се, че кучият му син е кътал новината, откакто за пръв път я е чул, очаквайки мига, в който да ме изненада. Господарката идва в Хвойноград...

Обмислих възможността наистина да дезертирам, докато още има един-два отплаващи кораба.

36.

ХВОЙНОГРАД — ФОЙЕРВЕРКИ

Замъкът приспа вниманието ни. Остави ни да мислим, че можем да му затворим входа без възражения от негова страна. В продължение на два дни работните отряди ровеха северния склон, дълбаеха хубав дълбок ров и ни снабдяваха с голяма част от нужния материал, докато подготвяха широк вход към голям тунел. След това тварите в замъка ни показаха колко са недоволни.

Беше малко хаотично и наистина страшничко и, като си го припомням, ми се струва, че май началото бе далеч по-невинно, а едва по-късно свадата прерасна в люта битка.

Нощта беше безлунна, но работните бригади се трудеха на светлината на огньовете, факли и фенери. Лейтенанта беше вдигнал дървени кули на всеки сто метра — поне там, където бяха завършени ровът и палисадата, а до тях стояха малки балисти, които щяхме да качваме върху кулите. Загуба на време, така си мислех.

Какво може да стори обикновеното обсадно оборудване срещу подчинените на Властелина? Но Лейтенанта все пак бе нашият специалист по обсадите. Беше твърдо решен да направи всичко както трябва и по учебник, ако ще и да не използваме балистите в последствие. Непременно обаче трябваше да ги имаме подръка.

По-зорките членове на Отряда стояха в почти завършените вече кули и се опитваха да надникнат в замъка. Един от тях забеляза движение при портите. Вместо да вдигне тревога, той прати съобщение. Лейтенанта се качи при него. Реши, че някой е излязъл от замъка и се е промъкнал покрай Едноокия. Нареди да бият барабаните, да надуют тръбите и във въздуха се вдигнаха огнени стрели.

Именно сигналът за тревога ме събуди. Втурнах се да видя какво става, но известно време нямаше нищо за гледане. На далечния склон Едноокия и Треперливия се опитваха да удържат положението. Работниците им се паникьосаха. Мнозина бяха убити или осакатени в опита си да побегнат по обраслия, каменист и стръмен склон.

Малцинството имаше достатъчно здрав разум да си остане на мястото. Тварите от замъка искаха да нанесат бърз удар и да заловят някои от работниците на Едноокия, да ги вкарат вътре и с тяхна помощ да довършат каквито там ритуали бяха нужни за пренасянето на Властелина. Но щом веднъж ги разкриха, стратегията им се промени. Хората в кулите се развикаха, че излизат още. Лейтенанта нареди да усилят огъня. Имаше няколко малки trebuшета, които хвърляха топки горящи храсталаци в областта, близо до портата. Прати да намерят и Гоблин и Мълчаливия, като прецени, че те могат да сторят повече, от това да осигуряват необходимото осветление.

Гоблин се намираще долу в Патъка. Щеше да му трябва поне час, за да реагира. Нямах представа къде би могъл да е в момента Мълчаливия. Не го бях виждал, макар че от седмица беше в Хвойноград. Лейтенанта нареди да запалят сигнални огньовете, за да предупредим за неприятностите си и наблюдателите на стените на Дуретил.

Покорените най-сетне дойдоха да видят какво става. Всъщност дойде Хромия. Първата му работа беше да вземе цял наръч копия, да им направи някаква магия и да ги метне отвисоко върху земята. Те се превърнаха в колони от синкава светлина, издигащи се между рова и замъка.

На склон отзад Едноокия осигуряваше собствено осветление, като въртеше виолетови паяжини и пускаше краищата им по вятъра. Те бързо издадоха приближаването на половин дузина силуети в черно. Литнаха стрели и копия.

Поне няколко от тварите пострадаха, преди да ни се противопоставят. Блесна ярка светлина, която постепенно избледня до обкръжаващо всеки от тях сияние. Нападнаха.

Върху стените на замъка се появиха и други силуети. Хвърляха надолу по склона някакви предмети с размера на човешка глава, които се носеха към изкопите отзад. Едноокия направи нещо, за да промени курса им. Само една му се изплъзна. След нея остана следа от изпаднали в безсъзнание войници и работници.

Съществата от замъка очевидно бяха планирали всички възможни развития, но не и присъствието на чернокожия. Бяха способни да затруднят максимално Хромия, но срещу нашия магьосник изглеждаха безсилни. Той заслони хората си и ги накара да

се бият лице в лице, когато тварите ги приближиха. Повечето от подчинените му паднаха, но победиха нападателите си.

Тварите от замъка вече се готвеха за сражение срещу рова и стената, точно срещу мястото, където стоях и наблюдавах. Помня, че бях по-скоро озадачен, отколкото уплашен.

Колко ли живееха вътре? Скубльо беше останал с впечатлението, че замъкът е практически ненаселен. Да, но двадесет и пет от тях, подкрепени с магия, направиха рова и палисадата почти безполезни. Излязоха през портите, а в същото време през стената на замъка прескочи нещо огромно и подобно на пикочен мехур. Удари земята, отскочи два пъти и се стовари върху рова и палисадата, като запълни едното и събори другото. Нападателите се втурнаха към пробива. Колко бързо се движеха тези твари!

Хромия връхлетя от нощта. Свръхскоростното му спускане предизвика свистене и сияеше дори по-ярко, докато падаше. Блясъкът се люспеше от него на снежинки с размера на кленови семенца, които пърхаха, въртяха се и се рееха към земята, като се впираха във всичко, до което се докоснеха. Четирима или петима нападатели паднаха. Лейтенанта стовари масивна контраатака, довърши неколцина от ранените и после се наложи да отстъпи. Няколко от тварите влачеха падналите войници към замъка. Пристигнаха и други.

Тъй като не съм от смелчаците, предпочетох бързо да се оттегля встрани по склона. Това се оказа разумен ход.

Във въздуха с пукот се появи ярко сияние, което отвори процеп към нищото. Оттам лъхна невероятен хлад. Склонът замръзна толкова дълбоко и бързо, че самият въздух се превърна в лед. Към засегнатата област със свистене се понесе бурен въздушен поток — и също замръзна. Студът залови повечето от тварите от замъка, като ги обгърна в скреж. Случайно копие удари един от тях. Съществуването се разчупи и се разпадна на прах и малки късчета. Нашите започнаха да хвърлят каквото имат подръка, разрушавайки и останалите.

Процепът се затвори след няколко секунди. Относителната топлина на нощта приглуши ужасния студ. Вдигна се мъгла, която за няколко минути забули терена. Когато облаците се разсеяха, не открихме нито следа от жертвите на вледеняването.

Междувременно три недокоснати твари се затичаха надолу по пътя към Хвойноград. Брестака и цял отряд се втурнаха в преследване.

Над тях Хромия се издигна високо и рязко се спусна, за да удари крепостта, от която излезе още една група от гнусните създания.

Те награбиха колкото тела можаха да докопат и забързаха назад. Покорения уравни спускането си и ги удари. Половината паднаха. Останалите вкараха вътре поне дузина мъртъвци.

Чифт от онези летящи топки със свистене дохвърча от Дуретил и се блъсна в стената на замъка, като го заля с щит от цветове. Още едно килимче се спусна зад Хромия. От него падна нещо, което тупна в Черния замък. Последва толкова ярка светкавица, че заслепи хората на километри наоколо. В този момент гледах встрани, но дори при това положение ми трябваша петнадесетина секунди, преди зрението ми да се възстанови достатъчно, за да видя горящия замък.

Не ставаше дума за призрачния огън, който бяхме видели преди. Това приличаше по-скоро на пожар, който действително поглъщаше материала, от който е израснала крепостта. Отвътре се носеха странни писъци, от които ме побиха тръпки, по-ледени и от процепа към нищото. Изразяваха не болка, а гняв. По стената отново се наредиха твари, този път размахваха нещо като бичове с девет езика, тъй наречените „деветопашати котки“, само че с тях усмиряваха пламъците. Там, където бяха горели огънове, стената изглеждаше видимо смалена.

Стабилен поток от сдвоени топки се понесе над долината. Не видях да са допринесли с нещо, но бях сигурен, че си имат определена цел.

Трети килим се спусна, докато Хромия и другият Покорен се издигаха. Този влачеше облак прах. Където паднеше, имаше същия ефект като семенцата на Хромия, само че по-общ. Изложените на влиянието му твари се разпищяха в агония. Няколко според мен се стопиха, а другите дружно напуснаха стените. Действието продължи в същия дух известно време, като Черният замък очевидно понасяше сериозни щети. При все това бяха успели да вкарат телата и подозирах, че това означава и сериозни неприятности.

По време на полесражението Аса избяга. Изобщо не го усетих, нито пък някой друг от останалите. Минаха часове, преди Лихваря да го забележи да влиза в „Желязната лилия“. За нещастие, бил твърде далеч по улицата, а в „Лилията“ бизнесът вървеше в пълна пара при все късния час — много хора бяха дошли да погледат спектакъла на

северния хребет. Така че Лихваря изгубил Аса в тълпата. Подозирах, че дребосъкът е говорил със зълвата на Скубльо и е научил, че и той е успял да избяга. Така и не стигнах до разпита на Нишадъра.

Междувременно Лейтенанта започваше да овладява положението.

Беше успял да изнесе пострадалите от пробива в огражденията. Премести балистите в позиция, удобна за стрелба при следващ опит за нападение. Накара да изкопаят ями и прати работници отзад да попълнят загубите на Едноокия.

Покорените продължаваха да обстрелват замъка, макар и с по-умерено темпо. Вече бяха нанесли най-добрите си удари.

От време на време откъм Дуретил изсвистяваше поредната двойка топки. По-късно разбрах, че Мълчаливия ги е хвърлял, след като Покорените го научили.

Най-страшното като че ли беше зад нас. Като изключим трите избягали твари, които Брестака преследваше, бяхме овладели пробива. Хромия се отклони, за да се присъедини към преследването. Шепота се върна в Дуретил да презареди набора си от мръсни номера, а Перото патрулираше над замъка, като периодично се спускаше, щом обитателите му излизаха да се борят с последните огнища на пожара. Беше настъпило относително спокойствие.

Никой обаче не почиваше. В замъка бяха вкарани тела и всички се чудехме дали не са събрали достатъчно, за да прекарат Властелина дотук.

Но обитателите на крепостта бяха замислили друго.

На стената се появи група твари, която нагласяше сочещо към склона устройство. Перото се спусна.

Бам! Около нея се закълби осветен отвътре дим. Клатушкайки се, тя излетя от него. *Бам!* И *Бам!* отново... И още три пъти. След последния изстрел тя вече не можа да овладее килима. Гореше като комета, която се издигаше нагоре, отклони се надалеч, настрани и надолу към града. Когато се удари в земята, изтреця мощна експлозия. След броени секунди по крайбрежието пламна ужасен пожар. Огънят спокойно се разпростря през гъсто застроения квартал.

Шепота излетя от Дуретил и след минути вече удряше по Черния замък с отровния разтопяващ прах и с огъня, който изгаряше самото

вещество на крепостта. Резките завой и стрелкането ѝ издаваха колко е разгневена от свалянето на Перото.

Междувременно Хромия изостави преследването на бегълците и отиде да помага за гасенето на пожара в Патъка. С помощта му го овладяха за часове. Без него вероятно щеше да изгори целият квартал.

Брестака успя да залови двама от бегълците. Третият изчезна безследно. Когато възобновиха лова му с помощта на Покорените, не намериха и следа от него.

Шепота продължи с атаките, докато не изтощи напълно ресурсите си. Това стана доста след изгрев. Крепостта приличаше по-скоро на гигантска буца шлака, отколкото на замък, но не беше победена. Едноокия, когато дойде да търси още инструменти, ми каза, че вътре имало голямо раздвижване.

37.

ХВОЙНОГРАД — ЗАТИШИЕ ПРЕД БУРЯ

Успях да дремна два часа. Лейтенанта позволи на половината войници и работници същото удоволствие, а след тях — и на останалите. Когато се събудих, не открих особени промени, като изключим, че Капитана беше изпратил Джебчията да вдигне полеви лазарет. Досега помощникът ми се навърташе долу в Патъка, като се опитваше да спечели приятели с безплатни медицински грижи.

Надникнах в лазарета, открих само шепа пациенти, убедих се, че положението е под контрол, и се отправих да навеся обсадното строителство.

Лейтенанта бе възстановил пробива в палисадата и рова. Беше разширил и двете, като очевидно възнамеряваше да заобиколи целия замък при все трудния терен по северния склон. Строяха се нови, потезки стрелкови оръжия.

Нашият местен предводител явно не се доверяваше само на помощта на Покорените за смаляването на крепостта. Не им вярваше, че ще сторят необходимото. Докато съм дремел, бяха пристигнали отряди от затворниците на Шекера. Но въпреки това Лейтенанта не позволи на цивилните да си тръгнат. Накара ги да събират пръст, докато си хареса място за строеж на рампа. Предложих му:

— По-добре поспи малко!

— Трябва да насочвам стадото! — отвърна той.

Виждаше златната си възможност — талантът му бе останал неизползван с години, а отдавна копнееше за подобна мащабна задача. Подозирам, че смяташе Покорените за дребна пречка, при все изумителното естество на Черния замък.

— Твое си е представлението! — съгласих се. — Но няма да има голяма полза от теб, ако нанесат ответен удар, а ти си прекалено изтощен да мислиш както трябва!

Всъщност едва говорехме и направо губехме смисъла на словата си. Умората разкъсваше мислите ни и ни правеше раздражителни.

Нито разсъжденията, нито действията или речта ни се движеха логично или праволинейно. Той кимна любезно:

— Прав си! — и огледа склона. — Според мен всичко върви добре. Ще ида до лазарета! Прати някой да ме вдигне, ако се случи нещо.

Болничната палатка беше най-близкото място, заслоняващо слънцето. Денят — ведър, ясен и свеж — обещавахе да е извънредно топъл за сезона. Предвкусах го. Беше ми омръзнало да треперя от студ.

— Дадено!

Изглеждаше прав, че всичко върви като по часовник. Обикновено става така, щом веднъж хората разберат какво се иска от тях. От гледната точка на Хромия, който отново пое въздушния патрул, склонът сигурно приличаше на разровен мравуняк. Шестстотин войници от Отряда надзираваха усилията на десет пъти по толкова хора от града. По пътя нагоре минаваше такова движение, че напълно го разруши.

При все нощната битка и липсата на сън, както открих, хората ни бяха в отлично настроение. Прекарали дълго време в поход, без да правят друго, бяха натрупали голям запас от енергия. Сега тя се изливаше. Работеха с готовност, която заразяваше и местните. На тях очевидно им харесваше да участват в дейност, която изисква обединените усилия на хиляди. Някои от по-здравомислещите твърдяха, че Хвойноград не бил полагал сериозен труд от поколения. Един дори предположи, че именно затова градът е тръгнал към упадък. Вярваше, че Черният отряд и нападението му върху зловеция замък ще се окажат страхотно лекарство за чезнещия обществен дух.

Мнозинството обаче не споделяше неговото мнение. Затворниците на Шекера например ужасно се дразнеха, че ги използват като черноработници. Те представляваха сериозен потенциал за неприятности.

Казвали са ми, че винаги гледам към черната утроба на утрешния ден. Възможно е, но по този начин е по-малко вероятно да останеш разочарован.

Онова, което очаквах, не се случи в продължение на дни. Сякаш тварите от замъка поне временно се бяха отказали от съживяването на

Властелина. Понамалихме леко темпото и спряхме да работим така, сякаш всичко трябваше да е готово преди зазоряване.

Лейтенанта завърши огражденията, включително и по задния склон, като заобиколи около изкопите на Едноокия. След това разби предната стена и започна да строи рампата си. Не използваше много мантлети, тъй като беше замислил строежа така, че да осигури самостоятелна защита. Рампата се издигаше стръмно в единия край, където имаше стъпала, построени от камъни от разрушените сгради. Работните отряди долу в града сега събаряха къщите, съсипани от пожара, последвал падането на Перото. Имаше дори повече материал, отколкото можеше да бъде използван за обсадата. Отрядът на Шекера отделяше по-доброкачествените отпадъци, за да ги използва за строежа на нови сгради на разчистените участъци.

Рампата щеше да се издига над височината на крепостната стена с поне няколко метра, след което да се спусне към нея. Работата вървеше по-бързо, отколкото очаквах. Също и проектът на Едноокия, който намери комбинация от заклинания, размекващи камъка достатъчно, за да бъде копан с лекота. Скоро подкопа основите на самия замък и там попадна на материал, който напомняше обсидиан. Не можа да продължи нататък, тъй че започна да се разпростира встрани.

Лично Капитана дойде на проверка. Чудех се с какво ли се занимава и внимателно го подпитах. Отвърна ми озадачаващо:

— Търся начини да държа хората заети.

Помота се наоколо, на пръв поглед безцелно. Току правеше по някой рязък завой и отиваше да оглежда нещо тривиално от моя гледна точка. Неведнъж ни оставяше да крачим в съвсем друга посока като пълни глупаци.

— Проклетата Шепот ме превръща във военен губернатор! — сподели той малко по-късно.

Окашлях се.

— Какво има, Знахар?

— Аз съм Хроникьор, нали не си забравил? Все пак трябва да опиша всичко това по някакъв начин...

Той се намръщи и огледа подозрително варел с вода, заделен встрани за животните. Водата представляваше сериозен проблем.

Трябваше да влачим големи количества в допълнение към малкото, което хващаме по време на нередовните валежи.

— Тя ме кара да ръководя града. Върша всичко, което би трябвало да правят Дука и местните големци... — скрита един камък и не каза нищо повече, преди той да спре да се търкаля. — Предполагам, че се справям. В града няма човек, който да не работи. Не им плащат нищо, освен храната, но все пак се трудят. Дори накарах хората да внасят проекти, които искат да бъдат завършени, докато тъй и тъй караме всички да се хванат на работа. Попечителите ме подлудяват. Не мога да им обясня, че цялото им разчистване може да се окаже безполезно... — в този му израз долових нещо странно. Подчертаваше усещането, което вече изпитвах — потиснат е от всичко случващо се.

— И защо така?

Той се огледа. Около нас нямаше местни, които да ни подслушват.

— Просто предчувствие. В Дуретил не се говори за това, но мисля, че Господарката смята да плякосо Катакомбите...

— На местните няма да им хареса!

— Знам. Ти също. Даже Шепота и Хромия го знаят. Но не ние издаваме заповедите. Говори се, че Господарката била останала без пари.

През всичките години, докато бяхме на служба при Нея, никога не останахме без заплата. Господарката се заплащаше с голяма точност. Войниците си получаваха надниците, все едно дали са наемници или редовна армия. Подозирам, че различните отряди можеха да понесат известно отлагане. Почти е традиция от време на време командирите да прецакват подчинените си.

Пък и повечето от нас не се интересуваха от пари. Проявявахме евтини и ограничени вкусове. Предполагам обаче, че настроенията щяха да се променят, ако ни се наложеше да работим безплатно...

— Твърде много хора са на въоръжение, на твърде много граници — обясни Капитана. — Империята се разширява твърде бързо, вече години наред. Държавата просто не може да понесе усилието, а и разкопките в Могилните земи подяждат резервите ѝ. Пък и *това* продължава все още... Ако Тя победи Властелина, нещата със сигурност ще се променят...

— Дали не направихме грешка, а?

— Много грешки сме направили. За коя по-точно ми говориш?

— За идването на север — пресичането на Морето на страданията.

— Да, грешка е. От години съм го осъзнал.

— И?

— И няма как да се измъкнем, още не. Някой ден, може би, когато заповедите ни върнат обратно в Градовете на скъпоценните камъни или някъде, откъдето можем да напуснем империята и въпреки това да се намираме в цивилизовани земи... — в гласа му долавях почти бездънен копнеж. — Колкото повече време изкарвам на север, толкова по-малко ми се иска да завърша дните си тук, Знахар! Впиши и това в Аналите си.

Бях го разговорил — рядък случай. Просто изсумтях, надявайки се той да продължи да запълва тишината. Така и стана.

— Ние сме на страната на мрака, Знахар. Не е без значение за нас, макар че би трябвало да е. Логично. Ние сме Черният отряд — не сме нито добри, нито лоши, просто войници с мечове за продаване. Но се уморих работата ни все да клони към злия край. Ако наистина започне грабеж, смятам да се оттегля. Гарвана постъпи правилно там, в Чара. Просто се изнесе, докато можеше...

Осмелих се да изкажа пред него мисъл, която от години таях дълбоко в себе си. Мисъл, която досега не бях приемал насериозно, защото знаех какви последствия ще има.

— С това няма да спечелим нищо, Капитане! Остава ни също и възможността да сменим страната!

— А? — Той се отърси от омаята, в която бе изпаднал и сякаш ме забеляза за пръв път. — Не се дръж като глупак, Знахар! Това е глупава игричка. Господарката премазва всеки, който се изправи срещу нея! — и завъртя тока си в земята. — Като буболечка.

— Така си е...

Идеята е глупава — и то по множество, причини, но не на последно място и защото другата страна не може да ни плаща. Пък и бездруго не си представях как ставаме Бунтовници. По-голямата част от тях бяха идиоти, глупаци или амбициозни типове, които се надяваха да се сдобият с парче от собствеността на Господарката. Глезанка беше забележително изключение, но тя е по-скоро символ, отколкото съставна част — и при това таен символ.

— Минаха осем години от появата на кометата в небесата — отбеляза Капитана. — Знаеш легендите. Тя няма да падне, докато Великата комета не се върне тук. Искате ли ти се да преживееш двадесет и девет години в бягство от Покорените? Не, Знахар! При все, че сърцата ни са с Бялата роза, не можем да постъпим по такъв начин. Това е самоубийство. Измъкването от империята е единственият възможен изход.

— Тя ще тръгне след нас!

— Защо? Защо просто да не остане доволна от онова, което е получила от Отряда през тези десет години? Не представляваме заплаха за нея!

Представлявахме. Бяхме огромна заплаха, дори само защото знаехме за превъплъщението на Бялата роза. И аз бях сигурен, че, напуснем ли веднъж империята, или Мълчаливия, или аз ще издадем тайната. Разбира се, Господарката не подозираше, че ние знаем...

— Нашият разговор е просто преливане от пусто в празно — заяви Капитана. — Предпочитам да не говоря за това!

— Както желаете! Кажете ми какво ще правим тук.

— Господарката идва довечера. Шепота рече, че ще започнем нападение веднага щом предзнаменованията се изпълнят.

Погледнах към Черния замък.

— Не — промърмори той. — Няма да е лесно. Може да е дори невъзможно, при все помощта на Господарката...

— Ако Тя пита за мен, кажете й, че съм умрял! Излъжи я нещо — помолих.

Това ми спечели усмивка.

— Но, Знахар, Тя ти е...

— Гарвана — изръмжах. — Знам за него нещо, които могат да доведат до смъртта на всички ни. Мълчаливия също. Махни го от Дуретил, преди Тя да е пристигнала. Нито един от двамата ни не бива да застава срещу Окото!

— Аз също, ако става въпрос. Защото знам, че ти знаеш нещо... Ще трябва да рискуваме, Знахар!

— Така е. Затова по-добре не й събуждай подозренията.

— Предполагам, че отдавна те е забравила, Знахар! Ти си просто още един войник!

38. ХВОЙНОГРАД — БУРЯТА

Господарката не ме беше забравила. Никак даже. Малко след полунощ мрачният Брестак ме подбра със себе си.

— Дошла е Шепота и търси теб, Знахар!

Не бях сторил нищо, че да предизвикам гнева ѝ — вече седмици наред.

— Искат те горе, в Дуретил. Тя те вика. Шепота е тук, за да те отведе!

Виждали ли сте възрастен мъж да припада? Аз не бях, но се намирах на косъм от припадъка. Сигурно бях и на косъм от сърдечния удар. Кръвното ми налягане трябва да е скочило до небесата. В течение на две минути ми се виеше свят и бях неспособен да мисля. Сърцето ми биеше бясно, вътрешностите ме боляха от страх. Знаех, че Тя ще ме завлече на сеанс с Окото, което вижда всички тайни, погребани в съзнанието на човека. И все пак не можех да сторя нищо, за да го избегна. Беше твърде късно за бягство. Прииска ми се да съм на борда на кораба за Порт Медовина заедно с Лихваря.

Досуц като осъден на смърт, тръгнал към бесилото, се качих на килима на Шепота, настаних се зад нея и потънах в мислите си, докато се издигахме и се носехме през студената нощ към Дуретил.

Когато подминахме Пристанището, Шепота ми подвикна:

— Сигурно си Й направил голямо впечатление навремето, лечителю! Ти беше първият човек, когото Тя потърси, щом се озова тук.

Имах достатъчно здрав разум, че да попитам:

— Защо?

— Подозирам, че иска да продължиш със записването на историята Й. Досуц както по време на битката в Чар.

Стреснат, вдигнах поглед от сключените си ръце. Откъде беше узнала Шепота? Винаги съм си мислил, че Покорените и Господарката са силно отчуждени.

Казаното от нея беше истина. По време на битката в Чар Господарката ме водеше навсякъде със себе си, за да бъдат записани събитията от деня точно както са станали. И не изискваше някакво специално отношение — всъщност, настояваше да отразявам всичко, както го виждам. От време на време ми се струваше, че подушвам защо: Тя очаква да Я свалят някой ден и — станеше ли така — историците да Я погребат под лъжи. Искаше да разполага с неутрални записки. Не се бях сецал за това от години. Ето още една от любопитните аномалии, които бях забелязал у Нея — не Я беше грижа какво мислят хората, но се боеше, че записките ще бъдат изкривени така, че да устройват някой краен победител.

Заедно с това у мен се зароди слаба надежда. Може би наистина просто искаше да вода записки. Може би щях да мина през изпитанието... Стига да проявях необходимата повратливост да избягвам Окото.

Капитана ни посрещна още с кацането на северната стена на Дуретил. Един поглед към килимчетата ми подсказа, че всички Покорени са тук. Дори и Пътешественика, а смятах, че ще остане в Могилните земи. Сигурно имаше определени планове за отмъщение. В крайна сметка Перото му беше съпруга.

Втори поглед ми подсказа, че Капитана мълчаливо ми се извинява за положението и че има неща, които би искал да ми каже, но не смее. Подкрепих го с леко свиване на раменете, като се надявах да се видим по-късно. Но не стана както исках — от стената Шепота ме заведе право при Господарката.

Не се беше променила от последния път, когато я видях. Всички ние бяхме остарели, но тя си оставаше завинаги на двадесет години — величествена красавица с великолепно гарвановочерна коса и очи, в които човек би могъл да потъне и да се удави. Както винаги, обгръщаше я мъчително за погледа... или може би за паметта... сияние, което пречеше да бъде описана физически. Подробно описание и без друго би се оказало безполезно, тъй като в действителност не виждах *истинската* Господарка. Преди четири века тя навярно бе приемала съвсем друг външен вид, а подозирах, че и в действителност изглежда различно от онова, което виждах.

Тя се изправи и дойде да ме приветства с протегнатата ръка. Не можех да откъсна погледа си от нея. Тя ме възнагради с леко

подигравателна усмивка, която си спомнях твърде добре — сякаш споделяхме тайна. Леко докоснах ръката Й и останах изумен, че кожата Й е топла. Докато бях далеч от нея и населяваше мислите ми само като далечен страховит враг, като земетресение, си я представях само като студена, мъртва и смъртоносна. По-скоро като убийствено зомби, отколкото като живо, дишащо и евентуално уязвимо същество.

Тя се усмихна отново и ме покани да седна. Така и сторих, чувствайки се не на място сред компаньони, които бяха едни от най-ужасните кошмари на този свят. А и самият Властелин присъстваше поне духом, като студена сянка.

Не бях тук, за да участвам в разговора — поне това стана ясно. Капитана и Лейтенанта говореха от името на Отряда. Дукът и Попечителя Харгадон също присъстваха, но гласът им почти не се чу, както и моят. Покорените водеха разговора, като разпитваха Капитана и Лейтенанта. Веднъж се обърнаха и към мен — и то Капитана, който искаше да знае готов ли съм да лекувам пострадали от битките.

Доколкото разбирах, срещата ни имаше само една цел. Нападението беше насрочено за призори, на по-следващия ден. Щеше да продължи, докато Черният замък бъде разрушен или изгубим способността си да го нападаме.

— Това чудо е пробойна в дъното на кораба на империята — заяви Господарката. — Трябва да бъде запушена, иначе всички ще потънем!

Тя не искаше и да чуе възраженията на Дука или Харгадон. И двамата вече съжаляваха, че са призовали за помощта й. Дукът сега беше безвластен в собственото си владение, а и спътникът му не бе в по-изгодна позиция. Попечителят подозираше, че напълно ще го изместят от длъжността му, веднага щом заплахата от замъка изчезне. Малцина от Отряда и никой от Покорените не се стремяха да прикрият отвращението си от странната религия на Хвойноград. Аз, тъй като прекарах доста време сред народа, можех да потвърдя, че простолудието също я приема насериозно, защото я налагат Инквизиторите, Попечителите и неколцина фанатици.

Надявах се Тя да позабави неизбежните промени поне дотолкова, че Отрядът да потегли в друга посока, преди да са започнали. Ако се забъркаш с религията на хората, все едно бъркаш с голи ръце в огъня. Дори да става дума за народ, който вярва насила. Религията е нещо,

което рано се запечатва в съзнанието и никога не изчезва напълно. Дори заложеното в нея да преминава далеч отвъд границите на здравия разум.

Утрото на по-следващия ден. Тотална война. Цялостно усилие да се изтрие Черният замък от лицето на земята. Всички сили на Господарката, Покорените, Отряда и Хвойноград щяха да бъдат хвърлени за тази цел, все едно колко време ще отнеме постигането ѝ.

Утрото на по-следващия ден... Но в крайна сметка не стигнахме до изпълнение на плана. Никой не беше споменал на Властелина, че от него се очаква да бездейства.

Той нанесе първия си удар шест часа преди насроченото ни за нападение време. Повечето наши войници и всички цивилни спяха. Патрулираше само Пътешественика, най-слабият сред помощниците на Господарката. Започна се с мехурестото нещо, което прескочи стената и запълни отвора, останал в рампата на Лейтенанта. Поне стотина създания изпълзяха от замъка и я прекосиха.

Пътешественика стоеше нащрек. Беше усетил нещо странно в черната постройка и следеше за неприятности. Спусна се бързо и посипа нападателите с пращеца, който стапяше.

Бам! Бам-бам-бам! Замъкът го удари, както беше ударил и мъртвата му жена. Той се залюля на зиг-заг из въздуха и избегна най-лошото. Макар и отслабени, атаките се стоварваха върху него и целият димящ, той падна с напълно съсипания си килим.

Точно тези гърмежи ме събудиха. Събудиха и целия лагер. Стрелбата по Пътешественика съвпадна със сигналите за тревога и ги заглуши напълно.

Изхвърчах от лазарета и видях тварите от замъка да се спускат по стъпалата на рампата. Пътешественика беше спрял само неколцина от тях. Обгръщаше ги онзи защитен блясък, с който Едноокия се беше срещал веднъж. Разпръснаха се, като тичаха през буря от снаряди, хвърляни от нашите постови. Паднаха още неколцина, но не бяха много. Започнаха да гасят светлините — предполагам, защото очите им са по-добре пригодени към мрака от нашите.

Навсякъде тичаха хора и навличаха пътем дрехите си, докато бързаха към враговете или пък бягаха от тях. Работниците се паникьосаха и сериозно затрудниха реакцията на Отряда. Мнозина бяха убити от нашите, вбесени, че им се пречкат.

Лейтенанта нахлу през хаоса, раздавайки заповеди. Първо подкара батареите си от тежки оръжия, снабди ги със стрелци и ги прицели в стълбите. Прати навсякъде куриери с нареждане всички балисти, катапулти, мангонели и требушети^[1] да бъдат придвижени в позиции за обстрелване рампата. Това ме озадачи само докато първата твар се насочи обратно към замъка с по един труп под всяка мишница. Удари буря от снаряди, разкъса телата на парчета, смаза него самото на каша и едва не го погребя.

Лейтенанта нареди требушетите да хвърлят варели с масло, които се разбиваха в стъпалата и се запалваха от последвалите ги горящи топки. Продължи да обстрелва с масло и огън. Тварите от замъка се страхуваха да минат през пламъците.

Толкова по въпроса, че смятах за ненужно нареденото от Лейтенанта строителство на бойни машини.

Този човек си знаеше работата. Добър беше. Подготовката му и бързата реакция бяха по-ценни от всичко, направено от Господарката или Покорените през тази нощ. Той удържа фронта в критичните минути.

Започна луда битка в мига, когато тварите осъзнаха, че са били отрязани. Атакуваха бързо в опит да достигнат машините. Лейтенанта даде знак на подофицерите си и вкара в действие наличните бойни сили. Налагаше се. Всяка от тези твари, подкрепяна от защитното си сияние, струваше колкото двама наши войници.

Тук-там по някой от куражлиите хвойноградци грабваше паднало оръжие и се втурваше в битката. Повечето платиха тежка цена, но саможертвата им помогна да удържим врага далеч от машините.

За всички беше очевидно, че ако съществата избягат с много тела, каузата ни е изгубена и скоро ще се озовем лице в лице със самия им господар.

Сдвоените топки заструиха над Дуретил и оплискаха мрака с ужасяващи цветове. После Покорените се спуснаха от нощта. Хромия и Шепота запратиха по едно яйце, което захрани огъня, топящ материала на замъка. Хромия отрази няколко атаки от замъка, завъртя се стремително и приземи килима си близо до лазарета ми, където вече гъмжеше от пациенти. Наложил се да се оттегля и да върша работата, за

която ми плащаха. Държах обаче отворени чергилата на палатките, за да наблюдавам битката.

Хромия изостави въздушния си кон и тръгна пешком нагоре, въоръжен с дълъг, черен меч, който сияеше зловещо на светлината от горящата крепост. Излъчваше сияние, донякъде напомнящо защитния ореол на тварите от замъка. Но неговото изглеждаше много по-силно, както ни демонстрира, докато си проправяше път през хаоса и ги нападна. Оръжията им не можеха да го докоснат. Вряза се през противниците, сякаш бяха направени от мас. Съществата вече бяха изклали поне петстотин души. По-голямата част от жертвите бяха работници, но Отрядът също бе платил ужасна дан. А и бумтенето на заклинанието им продължи, дори след като Хромия пое фронта. Той можеше да се бие само с по една твар наведнъж и нашите се бореха да задържат врага зает, докато Покореният ги достигне.

Противниците ни отвърнаха с опит да обградят Хромия и дори постигнаха известен успех — петнайсетина-двайсет се стовариха върху него и го приковаха с тежестта на телата си. Лейтенанта временно прехвърли огъня на машините и обсипа тази струпалата се купчина, докато тя не се раздели и Покореният не стъпи отново на крака. След като планът им се провали, група твари се скупчиха и се опитаха да пробият на запад.

Не знам дали планираха да избягат от полесражението или смятаха да заобиколят и да нападнат откъм тила. Дузината, които преминаха, налетяха на Шепота и на истински порой от топящия прах. Наред с всяка твар той^[2] избиваше и по половин дузина работници, но поне спря нападението. Единствено петима от създанията го преживяха. Те пък незабавно се озоваха пред портала към нищото, който издишаше ледения дъх на безкрайността. Ни един не оцеля.

Шепота, междувременно, се мъчеше да набере височина. В небето я преследваше гръмотевична канонада. Тя беше по-добър летец от Перото, но така и не успя да се спаси от ударите. Спусна се тежко и се приземи далеч от крепостта. В самия замък тварите бяха наизлезли с бичове и се мъчеха да гасят огньовете, подпалени от Шепота и Хромия. Голяма част от веществото на постройката беше стопено и тя бе добила доста смешен вид. Нямаше и следа от предишното ѝ мрачно, зловещо благородство. Сега представляваше голяма, тъмна и лъскава буца. Изглеждаше невероятно тварите в нея да са оцелели, но оттам

боят продължаваше! Няколко от тях излязоха на рампата и предприеха нещо, което изби черни парцали от пожара на Лейтенанта. Всички твари от склона се затичаха към крепостта, като никоя не забрави да грабне поне по едно тяло.

Ледената врата отново се отвори, дъхът ѝ лъхна върху стълбите. Огньовете угаснаха незабавно. Няколко твари загинаха, превърнати на прах от снарядите на Лейтенанта. Противниците вътре опитаха тактика, от която силно се боях, още от падането на Перото. Те обърнаха гърмящото си заклинание към склона. Ако не беше същото чудо, преследвало групата ни преди няколко дни, то беше негов първи братовчед. Не се вдигаха толкова светкавици и дим, но по склона се появиха големи дупки, по дъното на много от които остана кървава каша.

Всичко ставаше толкова бързо, тъй драматично, че на никого не му остана време да се замисли. Не се съмнявам, че дори Отрядът щеше да побегне, ако акцията беше продължила достатъчно дълго, за да ни остави време за размисъл. В объркването си нашите хора имаха възможност единствено да изпълняват ролите, за които са се подготвяли от пристигането си в Хвойноград. Твърдо защитаваха позициите си и — твърде често — умираха.

Хромия се щуреше по склона като малоумно пиле, сечейки и преследвайки тварите, които не бяха загинали по стълбите. Доста от тях бяха обградени от побеснели войници. Някои загинаха от ударите на собствените си другари, тъй като струпванията представляваха съблазнителни мишени за гърмящото заклинание. На стените се появиха тълпи, сглобяващи устройства, подобни на онова, което бяха опитали да използват и преди. Този път нямаше Покорен, който да се спусне от небесата и да прекъсне заниманията им.

Не и докато глупакът Пътешественика не изтича покрай лазарета с ужасно измърлян вид и открадна килима на Хромия.

Бях останал с впечатление, че един Покорен не може да използва летящото средство на друг. Очевидно съм се заблуждавал. Пътешественика вдигна чудото във въздуха и отново го насочи към замъка, като ръсеше прах и хвърли едно огнено яйце. Замъкът отново го свали и, при все врявата, чух Хромия да вие и да го ругае за постъпката му.

Виждали ли сте някога как дете чертае права линия? Не прилича много на права. Нещо треперливо като детска ръчица очерта лъкатушеща линия от Дуретил към Черния замък. Тя сияеше в нощта като невероятен гърчещ се конец с неопределим цвят, ярък като слънце. Върхът ѝ хвърляше искри по обсидиановия материал, сякаш се биеха кремък и огниво. Сблъсъкът беше десет хиляди пъти по-силен и пораждаше яростен блясък, твърде ослепителен, за да гледаш право в него. Целият склон се окъпа в зловеща синкава светлина.

Оставих встрани инструментите си и излязох, за да видя по-добре. Дълбоко в себе си бях убеден, че Господарката стои в другия край на тази криволица и за пръв път е влязла в битката. Тя беше най-великата, най-могъщата и ако изобщо можеше да се победи замъкът, то именно тя бе магьосникът, който ще го постигне.

И Лейтенанта сигурно се беше захласнал. За няколко секунди огньовете му намаляха. Половин дузина твари се заизкачваха към крепостта по телата, всеки помъкнал по два-три трупа. Отвътре се надигна вълна от техни събрата и пресрещна Хромия, впуснал се в бясно преследване. По мое предположение, успяха да вкарат дванадесет мъртъвци, а сред тях може и да имаше все още живи.

От замъка, където се бе докоснала чертата на Господарката, полетяха парчета, всяко сияещо със същата ярка светлина. Тънки пурпурни пукнатини се появиха в чернотата и бавно се разпростряха. Тварите, сглобяващи устройствата, се оттеглиха и ги замениха други, които се опитваха да смекчат последствията от нападението на Господарката. Но нямаха късмет. Неколцина бяха покосени от снаряди, пратени от батареите на Лейтенанта.

Хромия стигна горната площадка на стълбите и спря там, очертан от сиянието на все още горящия участък от замъка, с вдигнат високо меч. Гигантско джудже, ако простите за противоречието. Дребен на ръст, в този миг той изглеждаше огромен. Изрева:

— Следвайте ме! — и хукна надолу по рампата.

За мое безкрайно изумление хората го последваха. Стотици. Видях Брестака и останките от отряда му да се втурват напред с рев, да пресичат моста и да изчезват в крепостта. Дори някои от покуражлиите от града решиха да се присъединят.

Напоследък част от историята на Кестенявия Скубльо бе излязла на бял свят, без да се споменават имена. Сериозно се наблюдаше на

богатството, спечелено от героите ѝ. Очевидно историята бе пусната в оборот именно за този миг, когато беше нужен потоп от бойци, за да покорят замъка. В последвалите минути мечтите за богатство изпратиха мнозина мъже от Патъка по онези стъпала...

От другия край на черната постройка Шепота стигна до лагера на Едноокия. Той и неговите хора стояха в готовност, но все още не се бяха включвали в сражението. Миньорската му операция беше прекратена, след като стана ясно, че няма как да се заобиколи или подкопае материалът на замъка.

Шепота донесе едно от онези огнени яйца и го долепи до обсидиана, оголен от разкопките на Едноокия. Задейства го и го остави да прояжда коремчето на крепостта.

Това, както научих в последствие, е било планирано отдавна. Тя беше изпълнила няколко акробатични номера, за да долети с увредения си килим до Едноокия и да постигне целта си.

Видях мъжете да се изсипват в замъка, а стените му — оголени и начупени от Господарката, видях огньовете да горят неовладяемо и реших, че битката е наша и всичко приключва. С изключение на последващото клане. Върнах се в лазарета и възобнових рязането и шиенето. Навестявах всеки един ранен и просто клатех глава над мъжете, за които нищо не можех да сторя. Щеше ми се Едноокия да не е от другата страна на хребета. Винаги ми е бил верен помощник — и ми липсваше. Макар че не искам да принизявам уменията на Джебчията, той не притежаваше таланта на чернокожия. Често идваха хора, на които не можех да помогна, но малко магия би ги спасила.

Свистене и вой ми подсказаха, че след последната си катастрофа Пътешественика се е върнал и отново се стоварва върху враговете. Недалеч зад него идеха и онези части от Отряда, които бяха позиционирани в Патъка. Лейтенанта пресрещна Шекера и го възпря да не хукне по рампата. Вместо това обгради периметъра и събра работниците, които все още се намираха наблизко. Започваше постепенно да налага ред в сражението.

Бумтящото оръжие, обстрелвало през цялото време, сега постепенно заглъхна. Лейтенанта шумно проклинаше, че не са останали килимчета, от които да хвърлят огнени яйца.

Но имаше едно — на Господарката. И бях сигурен, че Тя знае какво е положението. Само че така и не изостави „въжето“ си от

бляскава светлина. Сигурно според нея то беше по-важно.

Долу, в мината, огънат си проправи път през темелите на замъка. Отворът бавно се разширяваше. Едноокия каза, че ръка за ръка с онези пламъци вървяла малко топлина. Веднага щом Шепота сметна, че е възможно, поведе отряда си в крепостта.

Едноокия спомена, че искал да отиде с тях, но имал някакво лошо предчувствие. Така че гледал как тълпата нахлува — работници и войници рамо до рамо, а после се разходил до нашата половина. Присъедини се към мен в лазарета и докато работеше, ми разказа какво се случва там отзад. Малко след пристигането му задната страна на замъка се срути. Почвата потрепери. Надолу по склона се разнесе протяжен рев. Много драматично, но с твърде слаб резултат. Тварите от замъка изобщо не бяха победени.

Падаха и участъци от предната стена, начупени от непрестанната атака на Господарката.

Продължаваха да пристигат членове на Отряда, съпроводени от ужасените формации на Дука и дори от някои Попечители, мобилизирани за атаката. Лейтенанта ги подреждаше сред хората си. Не позволи на друг да влезе в замъка.

Отвътре долитаха причудливи светлини и огньовете, носеха се вой и шумове, и ужасни, отвратителни миризми. Не знаех какво се случва там, а вероятно изобщо няма да науча. Доколкото разбрах, почти никой не се беше завърнал.

Започна странно — едва недоловимо стенание, сякаш глъхнещо в нечие гърло. Накара ме да се разтреперя още преди да стигне до съзнанието ми. Набираше бавно височина, а силата му растеше доста по-бързо. Скоро разтресе целия хребет. Носеше се отвсякъде едновременно. След малко сякаш се появи и смисъл в него, звучеше като безкрайно забавена реч. Можех да доловя ритъм — като думи, разтегнати във времето.

Само една фраза. Една-единствена. Властелинът. Той идваше насам!

За секунда си помислих, че дори разбирам думите: „Ардат, кучко такава!“, но после страхът отми впечатлението ми. В болницата се появи Гоблин, огледа ни и с облекчение откри, че Едноокия е вече тук. Не каза нищо, а и не ми остави възможност да го попитам какво е правил досега. Изчезна в нощта и ни махна за довиждане.

След няколко минути с мрачно изражение се появи и Мълчаливия, моят съучастник в болезненото познание, когото не бях виждал повече от година и ми беше липсвал по време на посещението ми в Дуретил. Изглеждаше по-висок, по-слаб и по-блед от когато и да било. Кимна и заговори бързо на езика на глухите.

„Има един кораб на брега, с червен флаг. Върви там незабавно!“

— Какво?

„Върви незабавно на кораба с червения флаг. Спри само да кажеш на останалите от стария Отряд. Такива са заповедите на Капитана. Не се допуска неподчинение!“

— Еднооки...

— Схванах, Знахар! — изръмжа той. — Какво, по дяволите... хей, Мълчалив?

Мълчаливия допълни със знаци:

„Ще има голям проблем с Покорените. Корабът заминава за Порт Медовина, за да отсечем опасните нишки. Онези, които знаят твърде много, трябва да изчезнат. Хайде! Просто събираме старите братя и се махаме!“

Не бяха останали кой знае колко стари братя. Ние, с Едноокия, забързахме, като казвахме на когото срещнем. Петнадесет минути покъсно цяла тълпа се насочи към моста на Пристанищната река, всички до един озадачени. Продължих да се обръщам назад. Брестака беше в замъка. Брестака — най-добрият ми приятел. Брестака, който можеше да е покорен от Покорените...

[1] Различни по размер обсадни оръжия, повечето — на платформи с колела. Представяват съответно тласкащо рамо с чаша за изстрелване на камъни и запалителни снаряди, гигантски арбалет и разновидности на тези системи. — Б.пр. ↑

[2] В повествованието се говори за Шепота и в мъжки, и в женски род. — Б.р. ↑

39. В БЯГСТВО

На борда, както беше наредено, се явиха деветдесет и шест човека. Дузина не бяха от онези, за които важеше заповедта, но не можеше да ги отпратим, нали? Липсваха поне стотина братя от старите дни, преди пресичането на Морето на страданията. Някои загинаха по склоновете. Други бяха вътре в замъка. Трети просто не успяхме да открием. Но никой от липсващите не бе сред хората с опасни познания, като изключим Брестака и Капитана.

Аз бях на кораба. Също и тримата магьосници. Лейтенанта беше тук, по-озадачен от всички останали. Шекера, Мускуса, Хагоп... списъкът продължава и продължава. Всички бяха там.

Но не и Брестака, както и нашият старец — и последва опасност от бунт, когато Мълчаливия предаде заповед да тръгваме без тях.

„Такива са нарежданията“ — беше всичко, което можеше да ни каже, и то с пръстовата реч. Мнозина от нашите не я знаеха, макар че я използвахме от години. Беше наследство, оставено от Глезанка на Отряда, полезна връзка по време на преследване или на бойното поле.

В мига, когато корабът вдигна котва, Мълчаливия извади запечатан плик, белязан със знака на Капитана. Събра присъстващите офицери в кабината на собственика. Нареди ми да прочета писмото на глас. И тъй, прочетох следното:

„Беше прав за Покорените, Знахар! Те ни подозират и възнамеряват да навредят на Отряда. Няма да мога да се присъединя към вас, тъй като отсъствието ми ще ги направи подозрителни. Не губете време! Не очаквам да ви остава много, преди да открият, че сте дезертирали. Както двамата с Гоблин вече знаете, никой не може да се скрие от Окоето на Господарката.

Не знам дали в боя се крият особени надежди. Те ще ви преследват. От мен ще измъкнат доста сведения, освен ако не успея бързо да избягам от Дуретил. Знам достатъчно, че да ги пусна по следата...”

Лейтенанта ме прекъсна:

— Какво, по дяволите, става тук?

Знаеше, че някои от нас споделят тайни, с които той не е запознат.

— Мисля, че минахме етапа, на който си играехме игрички и пазехме тайни едни от други!

Погледнах към Мълчаливия и се съгласих:

— Мисля, че трябва да кажем на всички, за да има шанс познанието да не загине.

Магьосникът кимна в отговор.

— Лейтенант, Глезанка е Бялата роза.

— Какво? Но...

— Истина е. Ние, с Мълчаливия, знаем още от битката в Чар. Гарвана пръв се сети, затова и дезертира. Искаше да я отведе колкото се може по-далеч от Господарката. Знаеш колко я обичаше. Мисля, че и още неколцина други са се досетили...

Съобщението ни не предизвика голямо недоумение. Само Лейтенанта беше изненадан — останалите подозираха отдавна. Писмото на Капитана не казваше кой знае колко повече: мили думи за сбогом, предложение да изберем Лейтенанта на негово място... и накрая няколко слова лично за мен:

„Обстоятелствата очевидно диктуват промяна на курса ни към предложението, което ти даде, Знахар! Освен ако не успееш да надбягаш Покорените обратно на Юг...”

Направо чувах сардоничен кикот да върви в комплект с коментара. Едноокия искаше да знае какво е станало с ковчежето с парите на Отряда. Преди много, много години, докато бяхме на служба при Господарката, се добрахме до цяло съкровище в монети и

скъпоценни камъни. То пътуваше с нас през цялото време, и през лошите дни, и през добрите — последната ни, тайна застраховка за краен случай.

Мълчаливия ни обясни, че е останало в Дуретил със стареца. Нямаше начин да го измъкнат оттам.

Едва сега Едноокия се пречупи и заплака. Сандъчето означаваше за него повече от всички превратности на съдбата, донесени ни от миналото, настоящето или бъдещето.

Гоблин се нахвърли върху него. Разхвърчаха се искри. Лейтенанта тъкмо се канеше да се намеси, когато някой надникна през вратата:

— Вие, момчета, най-добре се качете на палубата и погледнете!

Изчезна, преди да научим какво точно е имал предвид.

Забързахме нагоре към главната палуба.

Корабът вече се намираше на близо пет километра от Пристанището, яхнал вълните и течението. Но сиянието от Черния замък осветяваше и нас, и Хвойноград ярко като в облачен ден.

Замъкът представляваше основа на фонтан от огън, който се издигаше на километри в небесата. В пламъците се гърчеше гигантски силует. Устните му мърдаха. Бавни, разтегнати слова отекваха над реката.

— Ардат! Кучка такава!

Прав бях тогава. Ръката на силуета се вдигна бавно, полека, и посочи към Дуретил.

— Вече са събрали достатъчно тела вътре — изписука Гоблин. — Дъртото копеле преминава!

Нашите гледаха в захлас. Аз също, способен да си мисля само, че имахме късмет да избягаме навреме. В момента не изпитвах нищо към онези, които бяхме изоставили. Мислех само за собствената си кожа.

— Там! — обади се тихо някой. — Погледнете натам!

Топка светлина се образува на стената на Дуретил. Бързо се издуваше и сияеше в безброй цветове. Беше великолепна, като гигантска луна от многоцветно стъкло, която бавно се въртеше. Нарасна до поне двеста метра в диаметър, отлепи се от Дуретил и се понесе към Черния замък. Силуетът там посегна и сграбчи топката, но не беше способен да ѝ навреди.

Изкикотих се.

— Какво му е толкова забавното, да му се невиди? — поиска да знае Лейтенанта.

— Просто си помислих как ли се чувстват хората в Хвойноград, като гледат това чудо. Никога не са виждали магия...

Топката от цветно стъкло се въртеше и въртеше. За миг мернах една от страните ѝ, която досега не бях видял. Там имаше едно лице — на Господарката. Онези огромни стъклени очи се взираха право в мен. Болеше. Без да мисля, изтърсих:

— Аз не съм те предал! Ти ме предаде!

Кълна се в Боговете, имаше някаква форма на връзка. Нещо в погледа ѝ ми подсказа, че е чула и обвинението Я е наранило. После лицето се търкули встрани и повече не Я видях.

Топката се понесе към фонтана от огън. Там изчезна. Стори ми се, че долових удължения, забавен глас да изрича:

— Пипнах те, Ардат!

— Там! Вижте там! — обади се зоркият наблюдател и се обърнахме към Дуретил. Горے, на стената, откъдето Господарката бе поела към своя съпруг, се беше появила нова светлина. За известно време не можах да различа какво точно става. Тя идваше в наша посока, люлееше се, издигаше се и пропадаше.

„Това е килимчето на Господарката — даде знак Мълчаливия. — И преди съм го виждал!“

— Но кой?...

Не беше останал никой, способен да лети с килим. Покорените бяха приковани в Черния замък. Чудото се задвижи по-бързо, като увеличи и честотата на издигането и пропадането. Идваше към нас все по-стремително и по-стремително, като падаше все по-ниско и по-ниско.

— Някой, който не знае какво прави... — предположи Едноокия. — Някой, който ще загине, ако...

То се спусна право към нас, вече на не повече от петнадесетина метра над водата. Корабът бе започнал полека да се обръща, за да заобиколи последните ивици суша и да излезе в открито море. Казах:

— Може да е пратено да ни улучи като торпедо. Да ни спре да не се измъкнем...

— Не — отвърна Едноокия. — Килимчетата са твърде ценни! Твърде трудно се създават и поддържат. Пък и това на Господарката е

единственото оцеляло. Разрушете го и дори на нея ще ѝ се наложи да се прибира пеша!

Килимчето се снижи на десет метра, като се въртеше бързо. Изпреварваше го ясно доловимо свистене. Сигурно летеше с над триста километра в час!

После ни достигна, вряза се през такелажа, повали една мачта и се стовари във водата на около километър пред нас. Вдигна се гейзер от пръски. Килимчето се плъзна като хвърлена жабка, отново се удари, отново отскочи и се разби право в една скала. Силите на заклинанията, които го крепяха, избухнаха във виолетово сияние.

Никой от членовете на Отряда не пророни и дума. Докато килимчето се промъкваше през такелажа, съзряхме кой стои на него.

Капитана.

Какви ли ги вършеше той? Опитваше се да се присъедини към нас? Вероятно. Подозирам, че се е качил на стената, за да обезопаси килимчето и то да не може да се използва за преследването ни. Сигурно е планирал после да скочи от твърдината, за да избегне последващия разпит. А може би достатъчно често е виждал килимчето в действие и се е съблазнил от идеята сам да го използва...

Няма значение. Беше успял. Килимчето нямаше да послужи за преследването ни. Нито пък той щеше да застане пред Окото.

Но не постигна личната си цел. Загина тук, на Север.

Полетът и смъртта му приковаха вниманието ни, докато корабът бавно напредваше по канала и Хвойноград и северният хребет изчезваха от поглед. Огънят над Черния замък продължаваше да гори и зловещите му пламъци замъгляваха звездите, но полека-лека избледняваше. Прииждащата зора убиваше сиянието му. А когато над света се разнесе зловещ писък, предвестник на нечия загуба, бяхме неспособни да определим кой е спечелил. Стигнахме морето и завихме на юг, а моряците още ругаеха, докато заменяха скъсания от Капитана такелаж. Ние от Отряда останахме смълчани, пръснати по палубата и всеки насаме с мислите си. Едва тогава започнах да се безпокоя за другарите, които бяхме оставили зад гърба си.

Проведохме продължителна, траеща два дни служба. Скърбяхме за всички изоставени, но особено много — за Капитана. Всеки от оцелелите се постара да го възхвали. Той беше главата на семейството ни, патриарх, баща на всички ни.

40.

ПОРТ МЕДОВИНА — В ТЪРСЕНЕ НА ПЪТЯ

Хубавото време и попътните ветрове ни отнесоха до Порт Медовина за броени дни. Капитанът на кораба беше доволен. Предварително му платихме добре за затрудненията, но все пак предпочиташе да се отърве от нас по най-бързия начин — не бяхме от най-добрите пътници. Едноокия се ужасяваше от моретата. Превръщаше се в страховита жертва на морската болест и настояваше всички други да са уплашени и болни като него. Те с Гоблин така и не спряха да се дърлят, макар че Лейтенанта заплаши да хвърли и двама им на акулите. Самият той беше в толкова вкиснато настроение, че никой не го взимаше насериозно.

Според желанията на Капитана избрахме Лейтенанта за наш командир и Шекера стана негов помощник. Този пост трябваше да получи Брестака... Не наричахме Лейтенанта „Капитан“. Това ни изглеждаше глупаво като се има предвид, че отрядът ни толкова се е смалил. Не стигахме да съставим и сваятна улична банда.

Последният от Свободните отряди на Катовар. Четири века братство и традиции, сведени до тази мизерна останка — сбирщина бегълци. Беше безсмислено и не изглеждаше справедливо. Великите подвизи на предхождащите ни братя заслужаваха нещо по-добро от наследниците си. Бяхме загубили сандъчето с парите, но Аналите, по един или друг начин, намериха пътя си към кораба. Предполагам, че Мълчаливия ги е донесъл — за него те бяха почти толкова важни, колкото и за мен. В нощта преди да влезем в залива на Порт Медовина, четох на войниците от Книгата на Злочестин, който описал историята на Отряда след боевете в Пека в Норсел, когато сме били разбити и почти съсипани. Битката преживели само сто и четирима, но Отрядът се възстановил. Само че нашите не бяха готови за това. Раните им бяха твърде свежи. Отказах се на средата на прочита.

Свежест. Порт Медовина беше освежителен. Истински град, не безцветен айсберг като Хвойноград. Напуснахме кораба кажи-речи голи и боси, като изключим оръжията ни и малкото пари, които бяхме носили в Хвойноград. Хората ни гледаха страхливо, пък и от наша страна имаше известни колебания. Не бяхме достатъчно силни да изиграем представление, ако местният Принц решише да се възпротиви на присъствието ни. Тримата магьосници бяха най-голямото ни съкровище. Лейтенанта и Шекера таяха надежди да ги използват за някой номер, който да докара нужните средства, за да продължим. Можеше да се качим на друг кораб и евентуално да се завърнем в земите по южния бряг на Морето на страданията, които познавахме. За това обаче трябваше да извършим и сухопътно пътешествие, минаващо поне отчасти през области, принадлежащи на Господарката. Според мен по-разумно щеше да е да продължим надолу по брега, да объркаме следата си и да се присъединим към някой владетел, поне докато армиите на Господарката ни приближат. Все някой ден щяха да дойдат, нали?

Господарката. Продължавам да мисля за нея. Твърде невероятно ми се струва армиите ѝ да са положили клетва пред Властелина. Открихме и Лихваря, и Кеглата само броени часове след слизането ни на брега. Лихваря беше пристигнал едва два дни преди нас, тъй като срещнал лошо време и бурен вятър. Лейтенанта незабавно подгони Кеглата.

— Къде, по дяволите беше, момче? — Изглеждаше сигурен, че нашият брат е превърнал задачата си в продължителна почивка. Просто си беше такъв човек. — Трябваше да се върнеш, когато...

— Не можах, сър. Ние сме свидетели по обвинение за убийство и не мога да напускам града, докато не мине делото.

— За убийство ли?

— Естествено. Гарвана е мъртъв. Лихвата каза, че вече знаете. Е, устройхме го така, че онзи Вол да поеме вината. Само трябва да се навъртаме наоколо и ще го обесим.

— А той къде е? — попитах.

— В затвора.

Лейтенанта го наруга едно хубавичко, като проклинаше и беснееше, докато минавачите нервно оглеждаха двамата яки мъжаги, които се обиждаха един друг на най-разнообразни чужди езици.

Предложих:

— Трябва да се махнем от улицата. По-добре да не изпъкваме излишно. Имаме си достатъчно проблеми и без да привличаме вниманието. Лейтенант, ако не си против, бих искал да си поприказвам с Кеглата. Може би нашите момчета ще измислят подходящо място да се покрием! Кегла, идваш с мен! Вие също! — посочих тримата магьосници.

— Къде отиваме? — попита Кеглата.

— Ти избираш, но да е някъде, където ще можем да поговорим сериозно!

— Добре! — Той ни поведе, като наложи бързо темпо — искаше да остави повече разстояние между себе си и Лейтенанта. Пътьом ме разпитваше: — Наистина ли е вярно? Какво стана там, в града? Капитана е мъртъв и прочие, така ли?...

— Абсолютната проклета истина.

Той поклати глава, изумен от представата, че Отрядът е бил победен. Накрая попита:

— Какво искаш да знаеш, Знахар?

— Всичко, което си научил, откакто си тук. Особено за Гарвана, но също и за един тип на име Аса... Пък и за ханджията.

— Скубльо ли? Онзи ден го видях или поне така ми се стори. Познах го чак след това. Беше облечен различно. Да-да, Лихвата ми каза, че са се измъкнали — той и онзи, Аса. Него поне знам къде да го търся. Скубльо обаче... Е, ако наистина ви трябва, ще се наложи да почнете издирванията оттам, където го срещнах.

— Той видя ли те?

Въпросът ми изненада Кеглата. Очевидно дори не се бе сетил за подобна възможност. В повечето случаи не проявяваше блестящ ум.

— Не мисля...

Влязохме в кръчма, любима на чуждестранните моряци. Клиентите бяха многоезична сбирщина и парцаливи почти като нас. Говореха към дузина езици. Настанихме се на една маса и използвахме речта на Градовете на скъпоценните камъни. Кеглата не говореше добре, но разбираше. Съмнявах се дали някой друг можеше да проследи разговора ни.

— За Гарвана — подех. — Това е главната тема на днешната ни среща, Кегла!

Той ни разказа история, съответстваща доста на тази на Аса, но с някои пропуски, каквито могат да се очакват от човек, който не е бил очевиден.

— Все още ли смяташ, че това е номер? — любопитства Едноокия.

— О, да. Просто предчувствие, но съм сигурен. Може би, когато идем да огледаме мястото, ще си променя мнението. Има ли начин да се установи, момчета, дали той е в града?

Те сбраха глави и стигнаха до отрицателен отговор.

— Не и без да разполагаме с нещо, което му е принадлежало, като за начало — обясни Гоблин. — А нямаме такава вещ.

— Кегла! А Глезанка? Ами корабът на Гарвана?

— А?

— Какво е станало с Глезанка след предполагаемата смърт на Гарвана? Какво е станало и с кораба му?

— Не знам нищо за момичето, но корабът е вързан долу на кея.

Спогледахме се. Заявих:

— Трябва да посетим този кораб, дори да се наложи да си проправяме път с бой към борда. Ръкописите, за които ви споменах. Трябва да ги намерим. Аса не успя да ни осветли кой знае колко по въпроса, а те са единственото, което може да разкара Господарката от следата ни.

— Ако е победила Господарката — допълни Едноокия. — Няма да са от голяма полза, ако Властелинът се е измъкнал!

— Хич и не си го помисляй! — Нямах логична причина, но сам се бях убедил, че Господарката е спечелила. Най-вече чрез положително мислене, поне така смятам. — Кегла, ще посетим онзи кораб още тази вечер. Та какво се е случило с Глезанка?

— Нали ти обясних?! Не знам.

— Идеята беше да я следиш!

— Да, ама тя по някакъв начин изчезна.

— Изчезнала ли? Как по-точно?

— Не как, Знахар — поправи ме Едноокия в отговор на яростните знаци на Мълчаливия. — Засега е без значение как. Въпросът е кога.

— Добре. Кога е станало това, Кегла?

— Не знам. Никой не я е виждал от нощта, в която умря Гарвана.

— Бинго! — обади се с тих, изумен гласец Гоблин. — Проклети да са прочитате ти, Знахар, инстинктът ти беше верен!

— Какво? — попита Кеглата.

— Няма начин тя да изчезне преди това, освен ако не е знаела, че ще се случи нещо.

— Кегла — продължих аз, — претърси ли мястото, където бяха отседнали? Отвътре, имам предвид!

— Аха. Но някой беше влизал там преди мен.

— Какво?!

— Беше прочистено. Попитах съдържателя, но той твърди, че не са се изнасяли. Били платили за още един месец. Така че — според мен — някой е знаел, че са пречукали Гарвана, и е решил да разчисти стаята. Предположих, че е бил Аса. Той изчезна веднага след събитието.

— И какво направи тогава?

— Как какво? Прецених, че вие, момчета, няма да искате Вола обратно в Хвойноград, тъй че му уредих обвинение в убийството на Гарвана. Освен нас имаше и достатъчно свидетели, които са ги видели да се бият. Достатъчно дори да убедят съда, че е истина това, което твърдим ние.

— Направи ли опит да проследиш Глезанка?

Кеглата нямаше какво да ни каже. Втренчи се в ръцете си. Ние си обменихме раздражени погледи и Гоблин промърмори:

— Казах на Брестака, че е безумие да го праща!

И според мен беше така. За броени минути открихме поне няколко неясни въпроса, които нашето момче беше пропуснало да си зададе.

— А защо по-точно се притесняваш чак толкова, Знахар? — поиска да знае Кеглата. — Тъй де, на мен лично това ми се струва голяма глупост!

— Виж, Кегла! Харесва ли ти или не, когато Покорените ни нападнаха, ние сменихме страната. Сега сме Белоризковци независимо дали го искаме или не. Те ще ни подгонят. Единственото, което поддържа Бунта, е Бялата роза. Така ли е?

— Ако изобщо има такава.

— О, има. Глезанка е Бялата роза.

— Хайде, стига, Знахар! Тя е глухоняма!

Едноокия отбеляза:

— Да, но и заземява магиите.

— Какво?

— Около нея магиите не действат. Забелязахме го съвсем ясно в Чар. И ако се развива по правилата на вида си, заземяването ще се подобрява с израстването ѝ.

Припомних си, че долових някои странности у Глезанка по време на битката за Чар, но тогава не им обърнах внимание.

— За какво точно става дума?

— Нали ти обясних. Има хора заземители. Вместо да притежават талант за магия, при тях е обратното — когато са наблизко, магията не действа. И, като се замислиш, това е единственият начин Бялата роза да бъде от полза. Как може глухо и тъпо дете да се превърне в предизвикателство за Господарката или Властелина на тяхна собствена почва? Обзалагам се, че истинската Бяла Роза не е била...

Не знаех. В историческите източници не се разказваше нищо по въпроса за силите ѝ или забележителното им отсъствие.

— Това прави намирането ѝ още по-важно!

Едноокия кимна.

Кеглата изглеждаше озадачен. Лесно е да го озадачи човек, прецених. Така че обясних:

— Ако магиите се обезсилват около нея, трябва да я намерим и да се придържаме наблизко. Тогава Покорените няма да могат да ни наранят.

Едноокия додаде:

— Не забравяй, че те си имат цели армии, които да насъскат по нас!

— Ако ни искат чак толкова много... О, майко!

— Какво?

— Брестака. Ако не са го убили, той знае достатъчно, за да прати по следата ни цялата империя. Ще ни преследват не толкова заради нас, колкото заради това, че ще ги наведем на дирята на Глезанка...

— И какво ще правим?

— Защо всички мен гледате?

— Ти си човекът, който разбира какво става, Знахар!

— О, добре, ами, мисля че... Първо трябва да открием какво се е случило с Гарвана и Глезанка — най-вече с нея. И трябва отново да се

доберем до Скубльо и Аса, в случай, че знаят нещо полезно. Трябва да действаме бързо и да се махнем от града, преди Господарката да тръгне по петите ни и без да разстройваме местните. Най-добре да поприказваме с Лейтенанта. Първо ще струпаме всичко на масата, а после ще решим какво точно да предприемем.

41. ПОРТ МЕДОВИНА — КОРАБЪТ

Нашият кораб очевидно беше последният, напуснал Хвойноград. Продължавахме да чакаме някой следващ, който да донесе новини, но друг не пристигна. Екипажът на нашия също не ни направи услуга — не преставаше да разпространява нелепости из целия град. Бяхме буквално затрупани от местните любопитковци, от хора, загрижени за роднините си в Хвойноград и от градските управници, притеснени, че групата ни закоравели бежанци може да им докара неприятности. Шекера и Лейтенанта се оправяха с това. Борбата за оцеляване погълна останалите от нас.

Заедно с тримата магьосници, Мускуса, Кеглата и Лихваря, се промъкнахме през тъмния бряг на Порт Медовина късно след полунощ. Трябваше да се пазим от въоръжените полицейски патрули. Избягвахме ги с помощта на магьосниците. Гоблин се оказа особено полезен — притежаваше заклинание, способно да приспива.

— Ето го — прошепна Кеглата, като посочи кораба на Гарвана.

По-рано същия ден се бях опитал да открия как се плащат таксите за кейовото място, но нямах късмет.

Корабът беше прекрасен, голям и с чисто нов вид, който мракът не можеше да прикрие напълно. На борда горяха само обичайните фенери — на кърмата, на носа, на левия и десния борд, както и един, окачен в началото на трапа, където стоеше на вахта самотен, отегчен моряк.

— Едноок?

Магьосникът поклати глава:

— Не мога да определя!

Спогледах се с останалите. Нито Мълчаливия, нито Гоблин бяха забелязали нещо интересно.

— Добре, Гоблин! Свърши си работата! Това ще е тестът за присъствието ѝ, нали?

Той кимна. Ако Глезанка се намираше на борда, заклинанието му нямаше да засегне вахтения.

Сега, когато всички бяха възприели подозренията ми, че Гарвана е жив, аз започнах да ги подлагам на съмнение. Не виждах смисъл още да не е изчезнал със скъпия си кораб колкото се може по-надалеч, вероятно към островите.

Тези острови ме интригуваха. Смятах, че бихме могли да завземем кораба и да потеглим натам. Трябваше ни обаче човек, който да познава пътя. Островите се намираха доста далеч и нямаше установени търговски маршрути. Не можеше да се стигне дотам без външна помощ.

— Добре — промърмори Гоблин. — Вече спинка!

Морякът на квартердека се беше прегърбил на най-близкия попаднал му стол. Беше скръстил ръце на перилото, облегал чело върху тях.

— Няма я Глезанка... — промърморих.

— Няма я.

— А да има още някой наоколо?

— Не.

— Да вървим тогава. Прикривайте се, движете се бързо, знаете си работата.

Прекосихме кея и се покатерихме по трапа. Морякът се размърда, но Гоблин го докосна и той отново падна като труп. Магьосникът бързо обиколи от носа до кърмата, като по ред провери всички вахтени. Върна се с кимване.

— Долу има още осем човека, спят като бебета. Погрижих се за тях. Вървете напред!

Започнахме с най-голямата каюта, като приехме, че е на собственика на кораба. Така и се оказа. Намираше се на кърмата, където обикновено е мястото на тези каюти, и беше разделена на отделни помещения. Открих в едно от тях вещи, които говореха, че е било обитавано от Глезанка. В половината на Гарвана открихме мръсни дрехи, хвърлени преди известно време. Имаше достатъчно прах да ни подсказва, че никой не е посещавал каютата от седмици.

Не открихме документите, които търсех.

Намерихме обаче пари, и то доста значителна сума. Беше хитроумно скрита, но Едноокия имаше непогрешим усет за такива

неща.

Появи се, понесъл сандъче, което преливаше от сребро.

— Не смятам, че на Гарвана ще му трябва, ако е умрял — заяви Едноокия. — А ако не е, ами добре, защото старите му дружки са в нужда!

Монетите бяха странни. След като ги огледах, разпознах какво не им е наред — бяха същите като онези, получени от Скубльо от Черния замък.

— Надушвам тези работи — казах на Едноокия. — От Черния замък идват. Провери дали има нещо нередно в тях!

— Нъц. Хубави са си като истински — той се изкиска.

Изхъмках недоволно. Не страдах от скрупули по отношение на парите. А и Гарвана ги беше спечелил по нечестен начин, така че можехме да ги вземем с чиста съвест. Парите нямат нужда от доказателства, както казваха в Хвойноград.

— Я се съберете насам! Имам идея! — и отстъпих към задния люк, откъдето през стъкленото прозорче можех да наблюдавам кея.

Момчетата се струпаха около мен и ковчежето.

— Какво си намислил? — попита пръв Гоблин.

— Защо да се задоволяваме с парите? Защо не вземем целия проклет кораб? Ако Гарвана е мъртъв, или дори се преструва на такъв как ще ни възрази? Спокойно можем да го направим свой щаб.

На Гоблин идеята му хареса, следователно Едноокия се обяви против нея. Най-вече защото корабите са подозрително близо до водата.

— Ами екипажът? — попита той. — Ами началникът на пристанището и хората му? Моментално ще ни хвърлят в лапите на закона!

— Може би, но според мен ще се справим с тази заплаха. Нанасяме се и заключваме екипажа, така че да няма кой да се оплаче. Няма ли сигнал, тогава защо да се интересува началникът на пристанището?

— Целият екипаж не е тук, някои са в града.

— Ще ги прибираме по реда на завръщането им. По дяволите, човече, сещаш ли се за по-добър начин да сме готови да тръгнем бързо? А и какво по-добро място да дочакаме появата на Гарвана?

Едноокия се отказа да спори. Като цяло е лентяй, освен това в околото му забелязвах искри, които ми подсказваха, че мисли поне ход преди мен.

— Най-добре да го обсъдим с Лейтенанта — заяви. — Той познава корабите!

Гоблин пък познаваше добре Едноокия.

— Хич не гледай мен, ако смяташ да ставаш пират! Преживял съм всички приключения, които съм искал! Само ми се ще да се прибера вкъщи!

Те започнаха да спорят — и то на висок глас, така че се наложи да им затворя устите.

— Нека се притесняваме най-вече за следващите няколко дни — изръмжах. — За това какво ще правим после, може да мислим и по-късно. Гледайте сега. Тук имаме дрехи, които са принадлежали на Гарвана и Глезанка. Можете ли да ги намерите вече?

Те събраха глави. След известен размисъл Гоблин обяви:

— Според Мълчаливия — да. Проблемът е, че се налага да го прави като куче. Тръгва по следата и я следва навсякъде, където е ходил Гарвана, чак до мястото, където е умрял. Или пък, ако не е — дотам, до където се намира в момента.

— Но това... По дяволите. Той се е подвизавал тук няколко месеца!

— Хората прекарват доста време на едно място, Знахар. Мълчаливия ще прескочи тази част!

— При все това ми се струва бавно.

— Но е единственото, което ще ни заведе до плячката, освен ако тя не дойде сама при нас. А може би не е в състояние.

— Добре, добре! Ами корабът?

— Да питаме Лейтенанта. Да проверим и дали ще открием проклетите ти документи!

Не намерихме ръкописите. Едноокия не успя да забележи и никакви тайници. Ако исках да проследя документите, трябваше да започна с екипажа. Някой все още е помогнал на Гарвана да ги свали.

Напуснахме кораба. Гоблин и Лихваря набелязаха удобно място, откъдето можеха да го наблюдават. Мълчаливия и Мускуса поеха по следата на Гарвана. Останалите се прибрахме и събудихме Лейтенанта. Той реши, че завземането на кораба е добра идея.

Никога не е харесвал особено Гарвана. Мисля, че не само практичността го мотивираше.

42.

ПОРТ МЕДОВИНА — БЕЖАНЕЦЪТ

Слуховете и невероятните истории се разпространяваха бързо из Порт Медовина. Скубльо чу за кораба от Хвойноград броени часове след пристигането му. Остана изумен. Черният отряд да избяга? Разбит от господарите си? Какво, по дяволите, ставаше нагоре по брега?

Майка му. Нишадъра. Приятелите му. Какво се беше случило с тях? Ако и половината слухове бяха истина, Хвойноград бе изравнен със земята. Битката за Черния замък беше погълнала града...

Отчаяно му се искаше да намери човек, когото да попита за своите хора. Пребори се с това желание — трябваше да забрави родните си земи. Като знаеше какви са Знахаря и приятелчетата му, тази история можеше да се окаже просто номер, с който да го извадят на светло. В течение на цял един ден остана скрит в наетата си квартира, обсъждайки положението сам със себе си, докато не се убеди, че не бива да предприема нищо. Ако Отрядът бягаше, вероятно щеше да замине отново. И то скоро. Довчерашните му господари щяха да го търсят.

А дали Покорените търсеха и него? Не, с Кестенявия те нямаха сметки за уреждане. Не се интересуваха от престъпленията му. Само Попечителите... Почуди се за Вола, който гниеше в затвора, обвинен за убийството на Гарвана. Не разбираше тази история, но бе прекалено притеснен, за да хукне да я проучва. Отговорът беше без значение в уравнението за оцеляването на Кестенявия Скубльо.

След деня в изолация той реши да възобнови обичайното си търсене на работно място. Интересуваше се от партньорски дял в кръчма. Изглеждаше му най-добре да се придържа към занаят, който познава както трябва.

Задължително се нуждаеше от почтено заведение, за да не го вкарва във финансови затруднения като „Лилията“ Всеки път щом си спомнеше за нея, страдаше от пристъп на носталгия и копнеж да се завърне у дома. И от бездънна самота. Беше изкарал целия си живот

като самотник, но никога — съвсем сам. За него изгнанието беше изпълнено с болка.

Вървеше по тясна, тъмна уличка. Джапаше из калта, оставена от нощния дъжд, когато нещо, зърнато с ъгълчето на окото, накара ледени гуцери да плъзнат по гърба му. Спря и се обърна толкова рязко, че събори на земята друг минувач. Докато му помагаше да стане и му се извиняваше старателно, надникна в сенките на задната уличка.

— Най-вероятно съвестта ми играе номера — промърмори, след като се раздели с минувача си.

Но знаеше, че не е истина. Беше ги видял и чу името си, изречено тихичко... Приблужи се до цепнатината, зееща между две от сградите. Те не го чакаха...

Подмина карето и се изсмя нервно, опитвайки се сам да се убеди, че в крайна сметка това е било игра на въображението. Какво, по дяволите, биха търсили тварите от замъка в Порт Медовина? Та нали ги бяха изстребили... Но момчетата от Отряда, бегълци като него, не знаеха със сигурност какво се е случило, нали? Бяха отплавали, преди схватката да приключи. Просто се надяваха началниците им да са спечелили, понеже другата страна беше по-лоша и от тяхната.

Не, държеше се глупаво. Как може тази твар да се добере дотук? Никой капитан нямаше да продаде билет на такова нещо. Скастри се: Скубльо, сам си тровиш нервите за нищо! — й влезе в кръчма на име „Рубинения бокал“, въртяна от мъж на име Селкърк. Хазяинът на Скубльо му беше препоръчал и заведението, й съдържателя.

Преговорите помежду им се оказаха ползотворни. Кестенявия се съгласи да дойде и следващия следобед. Пийнаха по бира с вероятния си партньор. Предложението му изглеждаше печелившо. Селкърк се беше задоволил с наученото за него и сега се опитваше да му представи кръчмата си в по-добра светлина.

— Нощният оборот ще се подобри, след като ужасът отmine.

— Какъв ужас?

— Да, да, неколцина изчезнаха в последно време! Петимашестима души само миналата седмица, все след здрач. Не са от онези, дето обикновено ги прибират бандитите. Тъй че хората си стоят по домовете. Нямаме обичайната нощна клиентела...

Скубльо почувства околният въздух внезапно да изстива. Стоеше вцепенен като дъска, с празни очи, а старите страхове се гонеха в

душата му като побеснели змии. Неволно вдигна пръсти към амулета, скрит под ризата му.

— Хей, Кестеняв, какво ти става?

— Точно така се започна и в Хвойноград — отвърна, без дори да се усеща, че говори на глас. — Само че с един-единствен мъртвец. Обаче този път ги искат живи. Ако успеят да ги докопат. Трябва да вървя!

— Скубльо? Какво, по дяволите, не е наред?

Той веднага се отърси от унеса си.

— О, извинявай, Селкърк! Да, споразумяхме се, но има нещо, което трябва да свърша преди това. Нещо, което трябва да проверя!

— Какво?

— Няма общо с теб, с нас — ние се разбрахме. Ще си донеса нещата още утре и можем да се заемем със законовото уреждане на сделката. Просто в момента имам друга работа!

Той излезе от кръчмата на бегом, несигурен какво трябва да направи или откъде да започне. Дори не беше убеден, че предположението му е разумно. Но знаеше, че случилото се в Хвойноград ще се повтори и в Порт Медовина. При това доста по-бързо, ако тварите сами събираха трупове. Докосна отново амулета си.

Каква ли точно защита му даваше? Притежаваше ли сила или беше просто обещание?! Забърза към стаята си и околните се отнесоха търпеливо към въпросите му, понеже не беше местен. Попита за Гарвана. В града доста се говореше за убийството му. Още повече, че бяха обвинили онзи чуждестранен полицаи и то — собствените му хора. Но никой не знаеше подробности. Никой не беше видял смъртта на Гарвана, като изключим Аса. А той бе в Хвойноград и най-вероятно — мъртъв.

Черният отряд сигурно не искаше очевидец със свидетелства срещу тях.

Кестенявия потисна импулса си да се свърже с оцелелите. Нищо чудно да го разкарат от пътя си.

Така че сам трябваше да се оправя.

Мястото, където Гарвана умря, му се струваше подходящо за начало. Кой знаеше къде е точно? Аса, само че не му беше подръка. Кой друг? Вола например?

Вътрешностите му се свиха. Вола символизираше всичко, от което се страхуваше у дома. Дори затворен тук, продължаваше да е определен вид символ. Дали можеше да се срещне с него? И дали той щеше да склони да поговорят?

Намирането на Вола не се оказа проблем. Затворът нямаше накъде да мърда. Но намирането на кураж да се срещне с него даже зад решетките, бе друг въпрос. Само че над града беше надвиснала сянка.

Мъчението изнерви Скубльо. Разяждаше го вина. Взе участие в деяния, след които сам не можеше да се понася. Извърши престъпления, от които нямаше как да се отрече. Но все пак имаше нещо...

— Ти си глупак, Кестеняв! — каза си. — Не се притеснявай за това. Порт Медовина може сам да се погрижи за себе си! Просто се премести в друг град!

Но подтик, по-силен от страха, го убеждаваше, че не може да избяга. И не само от вината — твартата от Черния замък се беше появила в Порт Медовина. Двама души, които имаха работа със замъка, също бяха дошли тук. Нямаше как да е съвпадение. Да речем, че се премести. Какво щеше да спре тварите от поредната им поява, където и да иде? Беше сключил сделка с дявола. Дълбоко в себе си знаеше, че мрежата, в която се е омотал, трябва да бъде разплитана нишка по нишка.

Натика дълбоко в потайните ъгли на съзнанието си всекидневния, плашлив Скубльо и изведе на преден план онзи, който беше тичал по покривите с Крейг и накрая уби мъчителя си.

Не си спомняше с каква точно лъжлива история мина покрай опекуните, но все пак си проправи път към Вола.

Инквизиторът не беше изгубил духа си. Приблужи се до решетките с пяна на уста, ругатни и обещания да прати Скубльо на извънредно неприятна смърт.

Кестенявия се възпротиви:

— Въобще няма да накажеш никого, освен може би хлебарките тук! Млъквай и ме изслушай. Забрави кой си и си спомни къде си. Аз съм единствената ти надежда да излезеш оттук!

Скубльо остана изумен. Дали щеше да прояви и половината твърдост, ако не бяха разделящите ги решетки?

Лицето на Вола застина.

— Хайде, давай, говори!

— Не знам колко си чул в затвора, вероятно нищо. Така че ще ти преразкажа набързо. След като ти напусна Хвойноград, се появили и останалите от Черния отряд. Превзеха града. Дойде и тяхната Господарка, и кой ли не още. Нападнаха Черния замък. По време на боя част от момчетата от Отряда се качили на кораб и избягали от господарите си преди те да им се нахвърлят. Не знам защо.

Вола оценително се взря в него.

— Вярно ли е?

— Поне от онова, което съм чул по улиците.

— Точно копелетата от Черния отряд ме вкараха тук по лъжливо обвинение. Аз само се бих с Гарвана. По дяволите, та той за малко да ме убие!

— Вече е мъртвец! — Скубльо му описа видното от Аса. — Имам чувството, че знам какво и как го е убило. Искам само да разбера къде точно е станало и да се уверя. Каж ми и аз ще се погрижа да се отървеш!

— Знам само приблизително. Знам къде го догоних и накъде тръгнаха с Аса, след като се измъкнаха. Това би трябвало да те заведе доста близо. Защо искаш да знаеш?

— Мисля, че тварите от замъка са посадили нещо в Гарвана. Нещо като семе. Мисля, че затова умря — като човека, който е донесъл оригиналното семе в Хвойноград.

Вола се намръщи.

— Хм, да — съгласи се Скубльо, — знам, че звучи странно. Но чуй това: онзи ден видях една от тварите близо до мястото, където съм отседнал. Гледаше ме. Чакай! Знам как изглеждат те, срещал съм се с тях. Започнали са да изчезват и хора. Не особено много, че да се породи паника. Но достатъчно, за да уплаши хората.

Вола се оттегли в дъното на килията си, седна на пода и облегна гръб на стената. Мълча повече от минута. Скубльо чакаше, притеснен.

— И какъв ти е интересът, кръчмарю?

— Искам да си платя дълга. Вол, Черният отряд ме държа затворник известно време. Научих много за онзи замък. Потвратителен е, отколкото някой си е представял. Това е един вид портал, през който на бял свят се опитва да излезе твар на име Властелина. Допринесох за разрастването на това нещо. Помогнах му

да стигне мига, когато привлече вниманието на Черния отряд и магическите му приятели. Ако Хвойноград е бил разрушен, и аз нося вина за това. Сега същата съдба заплашва Порт Медовина. Мога да направя нещо, за да го спра, стига да успея да намеря новия Черен замък...

Вола се захили сподавено, после премина в кикот.

— Тогава гний тук! — извика Скубльо и се накани да си тръгне.

— Чакай! — обади се Инквизиторът и потисна веселието си. — Съжалявам, но звучи доста нелепо! Ти да си толкова праведен! Така де, вярвам ти, че имаш такова намерение. Добре, Кестеняв Скубльо. Можеш да опиташ! И ако ме изведеш оттук, може да не те завлека обратно в Хвойноград.

— Няма Хвойноград, в който да ме завличаш, Вол! Според слуховете Господарката била решила да плячкоса Катакомбите, след като приключи с Черния замък. Знаеш какво означава това. Всички ще се вдигнат на бунт!

Доброто настроение на Вола изчезна.

— Върви право по Посоления път до двадесет и четвъртия километричен камък. Завий по първия черен път, до едно изсъхнало дъбово дърво. По него върви поне десетина километра. Подмини фермите. Местността е дива, по-добре тръгни въоръжен.

— Въоръжен ли? — Скубльо се ухили с широка, самоподигравателна усмивка. — Кестенявия никога не събра достатъчно кураж, за да се научи да ползва оръжия. Благодаря!

— Не ме забравяй, Скубльо. Делото ми е първата седмица следващия месец!

— Добре.

Когато стигна до мястото на приблизително десет километра от Посоления път, Скубльо слезе и поведе мулето за юздата. Измина още към километър. Пътят не беше дори коловоз, а животинска пътека, която криволичеше между неравни земи, гъсто обрасли с дървета. Не видя следи, подсказващи, че оттук изобщо са минавали хора. Странно. Какво ли бяха търсили наоколо Гарвана и Аса? Не се сещаше за смислена причина. Аса се кълнеше, че бягали от Вола. Ако е било така, то защо не са продължили направо по Посоления път?

Нервите му се изопнаха. Докосна амулета си. Ножът беше скрит в ръкава му. Беше си развързал кесията и купи две добри къси оръжия — едно за колана и едно за ръкава.

Но те не подобриха самоувереността му.

Пътеката зави надолу по склона, насочи се към някакъв ручей, следва го няколкостотин метра и се вля в огромна поляна. Скубльо за малко да стъпи на нея. Беше си гражданче, никога не бе навлизал в земи, по-диви от Оградата.

Вътрешно усещане за опасност го спря на ръба на „ливадата“. Той коленичи, раздели тревата и тихичко изруга, когато мулето го побутна с нос.

Правилно беше предположил.

Под тревата се криеше зелениясалата тиня на пресъхнало блато и недалеч от ръба се намираще голяма черна буца. Ако се съди по видимата част, сигурно вече беше с размера на къща. Скубльо се втренчи в лицата, застинали в писъци на ужас и агония.

Идеално място за него — тук, на сред блатото. Ако растеше с това бързо темпо, щеше да бъде завършен, преди изобщо някой да го открие — освен по случайност. А случайният откривател просто би *потънал* в него.

Сърцето на Скубльо се разтупка. Не искаше нищо друго, освен да се втурне на бегот в Порт Медовина и на висок глас да оповести по улиците каква опасност дебне града. Видя предостатъчно. Узна онова, което бе дошъл да научи. Време беше да се маха, но вместо това тръгна бавно напред. Пусна юздите на мулето, но то го последва, привлечено от високата трева.

Кестениявия предпазливо се приближи до черната буца, стъпка по стъпка. Засъхналата тиня поддаваше и жвакаше под обувките му, но не го засмука. Не се случи нищо. Той обиколи „замъка“.

Формата на... постройката... вече се очертаваше. Щеше да е абсолютно еднаква с крепостта, надвиснала над Хвойноград, с изключение на начина, по който основата ѝ се сливаше със земята. Портата щеше да гледа на юг. Към ниска дупка водеше добре утъпкана пътека. Допълнително потвърждение за съмненията му.

Откъде ли бяха дошли тварите? Дали просто скитаха по света, прикрити на ръба на нощта, видими само за онези, които търгуват с тях?

Като се връщаше към страната, от която дойде, той се спъна в нещо.

Кости. Човешки кости. Скелет с липсващи глава, ръце и част от гръдния кош. Все още облечен в парцалите, които стотици пъти бе виждал на гърба на Гарвана. Скубльо коленичи.

— Гарван... Мразех те! Но и те обичах. Ти беше най-ужасният злодей, когото някога съм познавал. И най-добрият приятел, какъвто някога съм имал. Накара ме да започна да мисля като мъж!

Сълзи изпълниха очите на доскорошния кръчмар.

Прерови детските си спомени и най-сетне откри молитва за прехода на мъртвите. Поде я без никаква представа как се изпълнява мелодията.

Тревата прошумоля само веднъж, почти недоловимо. Нечия ръка стисна рамото му. И зловец глас го повика:

— Кестеняв Скубльо!

Скубльо изпищя и посегна към ножа на кръста си.

43.

ПОРТ МЕДОВИНА — ГОРЕЩА СЛЕДА

Не спях добре след посещението на кораба на Гарвана. Нощта беше изпълнена със сънища. Или по-скоро с кошмари. С ужаси, които не посмях да спомена след събуждането си. И другите си имаха предостатъчно проблеми и страхове.

Тя ме навести в съня ми, както не бе правила от времето на мрачното ни отстъпление, когато Бунтът приближаваше към Чар — преди много години. Тя дойде — златен блясък, който може би изобщо не беше сън. Стори ми се, че присъства в стаята, която делях с още петима от нашите и озаряваше тях и помещението, докато лежах с разтуптяно сърце, и гледах в невяра. Другите не реагираха. Така и не разбрах дали съм си въобразил цялото представление. Точно по същия начин протичаха посещенията ѝ и преди това.

— Защо ме изостави, лечителю? Нима не се отнасях добре с теб?
Озадачен и объркан, аз изхриптах:

— Трябваше да избираме между бягството и смъртта. Не бихме избягали, ако имахме шанс. Служихме ти вярно, преминахме през рискове и ужаси, по-страховити от всичко, преживяно от Отряда ни досега. За теб вървахме и до края на земята, без да се оплакваме. А когато дойдохме в Хвойноград и загубихме половината си сила, щурмувайки Черния замък, научихме, че ще ни възнаградят за това с разрушението ни...

Прелестно лице се образува в златния облак. То бе озарено от печал.

— Шепота го планира така. Шепота и Перото. По техни собствени причини. Но едната е мъртва, а на другата се скарах. Пък и не бих позволила подобно престъпление. Вие бяхте моите избрани *инструменти*. Не бих допуснала интригите на Покорените да ви навредят. Върнете се!

— Твърде късно е, Господарке! Заровете са хвърлени. Твърде много добри мъже загинаха — сърцевината на Отряда. Остаряхме.

Единственото, което желаем, е да се върнем на Юг, да почиваме под топлото слънце и да забравим.

— Върнете се! Остава още много работа. Вие сте *моите* избрани инструменти! Ще ви възнаградя така, както никой войник не е бил възнаграждаван!

Не долових и следа от измама. Но какво значение имаше това? Тя беше древна. Беше съумяла да излъже дори съпруга си, а той е далеч по-трудна хапка от мен.

— Твърде късно е, Господарке!

— Върни се, лечителю! Поне ти, ако не другите! Нуждая се от твоето изкуство!

Не знам защо казах онова, което направих след това. Не беше най-умното, ако Тя изпитваше поне лека благосклонност към нас и поне отчасти се колебаеше да тръгне по петите ни.

— Ще сторим само още едно нещо за теб — заявих. — Понеже сме уморени и остарели, и искаме да приключим с войната. Няма да се изправим срещу теб, ако и ти не се изправяш срещу нас!

От сиянието бликна тъга.

— Съжалявам. Наистина съжалявам. Бяхте сред любимците ми. Еднодневка, която ме интригуваше. Не, лечителю, невъзможно е! Не може да останете неутрални. Не сте могли и преди. Трябва да сте с мен или срещу мен. Няма средно положение!

След тези думи златното сияние избледня и аз потънах в дълбок сън — ако изобщо съм се будил. Събудих се отпочинал, но притеснен. В началото дори не си спомнях посещението Й. После то се върна обратно в съзнанието ми. Облякох се набързо и изтичах при Лейтенанта.

— Лейтенант, трябва да се раздвижим по-бързичко! Тя е спечелила и ще тръгне да ни преследва!

Той ме погледна стреснато. Разказах му за нощното видение. Прие го малко недоверчиво, докато не му споменах, че същото се е случвало и преди. По време на тежкото отстъпление и серията битки, които бяха довели основните сили на Бунта пред портите на Чар. Не му се искаше да ми повярва, но не посмя да ми противоречи.

— Тогава върви и намери Аса — нареди ми той. — Шекер, местим се на кораба довечера. Знахар, ти кажи на момчетата.

Потегляме след четири дни, все едно дали сте успели да намерите Гарвана или не.

Изломотих някакво възражение. Най-важното беше да намерим Глезанка. Тя бе единствената ни надежда. Попитах:

— А защо четири дни?

— Толкова ни трябваша, за да стигнем от Хвойноград дотук, с попътен вятър и благоприятно течение. Ако Господарката е тръгнала, когато си ѝ отказал, не може да пристигне по-бързо. Така че ви отпускам само толкова време, а после излизаме в морето. Ако трябва, ще си пробиваме път с бой!

— Добре!

Това не ми хареса, но той беше човекът, който взимаше решенията. Бяхме го избрали с тази цел.

— Хагоп, намери Кеглата. Тръгваме да търсим Аса!

Хагоп се разбърза, сякаш му гори под опашката. Докара Кеглата за броени минути — той мрънкаше, че не бил закусвал още, нито пък си е получил осемте часа сън.

— Млъквай, Кегла! Под пара сме! — обясних му, макар че не беше нужно. — Взимай някоя студена мръвка и ще хапваш по пътя. Трябва да намерим Аса!

С Хагоп, Кеглата и Едноокия тръгнахме по улиците. Както винаги, привличахме вниманието на сутрешните търговци не само защото идвахме от Хвойноград, но и защото Едноокия е куриоз. Тук, в Порт Медовина, никога не са виждали чернокожи. Повечето местни дори не са чували за такъв цвят на кожата.

Кеглата ни преведе на километър-два по криволичещите улички.

— Предполагам, че се е окопал на същото място, както и преди. Познава го. Пък и не е най-умният човек, тъй че няма да се сети да го смени, само защото ние сме дошли в града. Вероятно планира да се крие, докато не си тръгнем. Със сигурност е предположил, че няма да останем тук за вечни времена.

Разсъжденията му ми се сториха логични. Така и се оказа. Той разпита неколцина, които го бяха срещали по време на предишните му обиколки и бързо откри, че Аса наистина се крие някъде тук. Никой не знаеше къде точно.

— Ей сегичка ще се погрижим за това! — заяви Едноокия.

Настани се на прага на една къща и изпълни няколко евтини магически номера, които бяха само дим в очите на публиката. Това привлече вниманието на най-близките хлапета. Улиците на Порт Медовина гъмжат от дечица през цялото време.

— Да се махаме — казах на останалите. Сигурно изглеждахме подозрителни в очите на малчуганите. Преместихме се нагоре по улицата и оставихме Едноокия да събере зрителите си.

Той осигури на хлапетата първокласно забавление. Разбира се! И след петнадесет минути се присъедини към нас с антураж от улични дрипльовци.

— Намерих го — заяви. — Приятелчетата ми ще ни покажат къде е!

Понякога ме изумява. Бях готов да се обзаложа, че мрази деца. Така де, когато изобщо говори за тях — примерно веднъж годишно — ги споменава в контекст, че са по-вкусни печени или варени.

Аса се беше покрил в типичен бордей, каквито ги има навсякъде по света. Истински капан за плъхове, който щеше да пламне при първа искра. Предполагам, че внезапното забогатяване не е променило навиците му. За разлика от стария Скубльо, който полудяваше, щом му попаднеха пари за харчене.

Имаше само един изход — входът, откъдето влязохме. Децата ни последваха. Това не ми хареса, но какво можех да направя?

Нахлухме в стаята, която Аса наричаше свой дом. Той лежеше на един нар в ъгъла. Още някакъв мъж, лъхац на вино, беше проснат наблизко в локва повърнато. Свит на топка, дребосъкът хъркаше.

— Време е да ставаш, сладурче! — разтърсих го лекичко.

Той се вкочани под ръката ми. Очите му се отвориха стреснато. Заля го ужас. Натиснах го надолу, когато се опита да скочи.

— Пак те хванах! — заявих. Той се бореше за въздух, толкова уплашен, че не успя да издаде и звук. — По-кратко, Аса! Никой няма да те нарани! Просто искаме да ни покажеш къде е умрял Гарвана! — и дръпнах ръката си.

Той бавно се претъркули, гледаше ни като оградена от кучета котка.

— Вие, момчета, винаги с това почвате — че просто искате нещо...

— Бъди по-любезен, Аса! Не сме дошли да играем грубо! Но ако се наложи, така ще стане... Разполагаме с четири дни, преди Господарката да се добере дотук. Трябва да намерим Глезанка — и ти ще ни помогнеш. Какво ще правиш после, си е твоя лична работа!

Едноокия изсумтя тихичко. Явно виждаше Аса с прерязано гърло. Преценил беше, че дребосъкът не заслужава друго.

— Ами просто тръгвате по Посоления път. Завивате наляво по първия черен път след двайсет и четвъртия километричен камък. Продължавате на изток, докато стигнете. На примерно дузина километра е. Пътят се превръща в пътека, но това да не ви притеснява. Просто продължавайте напред и ще стигнете! — Той затвори очи, претъркули се на другата страна и се престори на заспал.

Посочих Хагоп и Кеглата:

— Вдигнете го!

— Хей! — изпищя Аса. — Нали ви казах! Какво още искате?

— Искам да дойдеш с нас. За всеки случай.

— Какъв по-точно?

— За в случай, че лъжеш и искам бързичко да те докопам.

Едноокия добави:

— Не вярваме, че Гарвана е умрял!

— Видях го!

— Видял си нечия смърт — възразих. — Не мисля, че е бил Гарвана. Да вървим!

Сграбчихме го за ръцете. Казах на Хагоп да се погрижи за намирането на коне и провизии. Пратих Кеглата да съобщи на Лейтенанта, че няма да се върнем до утре. Хагоп извади шепа сребро от сандъка на Гарвана и очите на Аса се разшириха лекичко. Разпозна монетите, ако не и прекия им източник.

— Вие, момчета, не може да се отнасяте така с мен — заяви. — С нищо не сте по-добри! Излезем ли на улицата, само трябва да се развикам и...

— И ще ти се прииска да не си го правил! — довърши мисълта му Едноокия. Изпълни сложен жест и около пръстите му засия бледа виолетова паяжина, която се сплете в нещо подобно на змия, плъзгаща се безкрай по ръцете му. — Този приятел тук може да се вмъкне в ухото ти и да ти изяде очите изотзад. Не си в състояние да викаш

достатъчно силно или достатъчно бързо, че да ме спреш да не го насъскам!

Аса преглътна и бързо утихна.

— От теб искаме само да ни покажеш мястото — заявих. — Бързо, че нямаме много време.

Той се предаде. Очакваше от нас най-лошото, разбира се. Беше прекарал прекалено дълго в компанията на далеч по-лоши от нас злодеи.

Хагоп се върна с конете след половин час. На Кеглата му отне още толкова да се присъедини към групата. Понеже си е такъв, какъвто е — мотаеше се. Когато се появи, Едноокия го огледа така, че той пребледня и посегна към меча си.

— Да се размърдаме! — изръмжах.

Не ми харесваше как Отрядът налита сам на себе си като ранено животно, което си прегризва крайника. Наложих бързо темпо с надеждата всички да бъдат прекалено уморени и твърде заети, че да се карат.

Насоките на Аса се оказаха правилни и лесни за следване. Бях доволен и когато той го разбра, помоли за разрешение да обърне назад.

— Защо ти се иска да стоиш далеч от това място? Какво толкова те е уплашило?

Наложих се да приложим малко натиск, а Едноокия да сплете отново виолетовата си змия, за да отворим устата на Ара.

— Върнах се веднага, щом се прибрах от Хвойноград. Понеже вие, момчета, не ми повярвахте за Гарвана. Мислех си, че може да сте прави и той да ме е измамил някак си. Та исках да видя възможно ли е да го е сторил. И...

— И?

Той ни огледа внимателно, като преценяваше в какво настроение сме.

— Там има още едно такова нещо. Нямах го, когато той умря. Но сега го има.

— *Нещо* ли? — попитах. — Какво по-точно?

— Като Черния замък. Има едно точно там, където е умрял. Право в средата на поляната.

— Хубав номер! — изръмжа Едноокия. — Опита се да ни навреш в копието на замъка, а? Смятам да го резна този тук, Знахар!

— Не, няма да го пипаш. Остави го на мира!

През следващите няколко километра разпитах Аса щателно. Не ми каза нищо, което да е важно.

Хагоп яздеше отпред като превъзходен разузнавач. Вдигна ръка. Приблжих се към него и той ми посочи леки вдлъбнатини по пътеката.

— Следваме някого и не сме изостанали много! — Скочи от седлото, побутна вдлъбнатините с пръчка и, приклепнал, измина няколко крачки. — Язди голямо животно. Муле или впрегатен кон.

— Аса!

Дребосъкът изписка сепнато.

— Какво има пред нас? Накъде е тръгнал този тип?

— Няма нищо, нищичко! Поне доколкото знам. Може да е ловец. Те продават доста плячка на пазара...

— Може и да е...

— Да бе! — обади се Едноокия саркастично. Играеше си с виолетовата си змия.

— А какво ще кажеш да ни заглушиш малко, Едноок? Не! Имам предвид така, че никой да не чуе приближаването ни. Аса, колко остава още?

— Няколко километра, тъй или иначе. Момчета, защо не ме пуснете да си ходя? Все още мога да се добера до града преди смрачаване!

— Не, не. Отиваш там, където и ние! — Погледнах към Едноокия. Правеше това, което го бях помолил. Щяхме да се чуваме само един друг, когато говорим. Това беше всичко. — На седлото, Хагоп! Човекът е самичък!

— Да, но кой е той, Знахар? Ами ако е някоя от онези ужасни твари? Тъй де, ако в онова чудо в Хвойноград имаше цял батальон, който идваше от нищото, защо и тук да си нямат такива?

Аса издаде звуци, които подсказваха, че и на него са му хрумнали сходни мисли. Което обясни защо толкова настоява да се върне в града.

— Видя ли нещо, когато беше там, Аса?

— Не. Но видях къде тревата е утъпкана, сякаш някой идва и си тръгва...

— Когато стигнем, бъди нащрек, Едноок! Не искам никакви изненади!

Двадесет минути по-късно Аса се обади:

— Почти пристигнахме! На около двеста метра по течението на потока е! Може ли да остана тук?

— Престани да задаваш глупави въпроси! — Погледнах към Хагоп, който посочи към следата. Онзи тип все още се движеше пред нас. — Слизайте от конете. И стига сте приказвали. Оттук нататък ще използваме езика на знаците. Ти, Аса, не си отваряй устата, каквото ще да става. Разбра ли?

Слязохме от седлата, извадихме оръжията си и тръгнахме напред, прикривани от заклинанието на Едноокия. С Хагоп първи стигнахме до поляната. Ухилих се, магнах на Едноокия да се приближи и посочих с ръка. Той също се ухили.

Изчаках няколко минути — да настъпи подходящият момент — пристъпих напред, заставах точно зад гърба на мъжа и го хванах за рамото.

— Кестеняв Скубльо!

Той изпищя, помъчи се да извади нож и същевременно се опита да побегне. Кеглата и Хагоп му отрязаха пътя и го върнаха при нас. Вече бях коленичил там, където стоеше той преди това и оглеждах купчината кости.

44.

ПОРТ МЕДОВИНА — СЕЧИЩЕТО

Погледнах към Скубльо. Имаше вид на човек, изгубил всякаква надежда.

— Хванахме те по-бързо, отколкото очакваше, а?

Той задърдори. Почти нищо не разбрах от приказките му. Опитваше се да говори за няколко неща наведнъж. Гарвана. Черния замък. Шанса му да започне нов живот. Разни такива.

— Успокой се и млъкни, Скубльо! На твоя страна сме!

Обясних му какво е положението, като наблегнах, че разполагаме с четири дни да намерим Глезанка. Стори му се трудно да повярва, че момичето, което беше работило в „Желязната лилия“, може да се окаже Бялата роза на Бунтовниците. Не спорих с него, просто му изложих фактите.

— Четири дни, Скубльо! После Господарката и Покорените ще дойдат. И ти гарантирам, че тя ще търси и теб. О, да! Досега трябва да са открили, че смъртта ти е фалшива. Вероятно са разпитали достатъчно хора, за да осъзнаят какво точно става. Борим се за живота си, Скубльо! — Погледнах към голямата черна буца и казах, без да се обръщам конкретно към някого. — И това чудо няма да ни помогне ни най-малко! — И пак погледнах костите. — Хагоп, виж какво може да извлечеш от този скелет. Едноок, вие с Аса проверете какво точно е видял той. Минете през случката — буквално. Кегла, ти ще играеш Гарвана. Скубльо, ти ела с мен!

Бях извънредно доволен. И Аса, и Скубльо правеха каквото им се казва. Съдържателят, макар и потресен от завръщането ни в живота му, явно не намираще смисъл да се паникьосва. Гледах го, докато Хагоп претърсваше земята сантиметър по сантиметър. Като че ли Скубльо беше пораснал, бе открил в себе си семе, което нямаше шанс да покълне в стерилната почва на Хвойноград. Прошепна:

— Виж, Знахар! Не знам нищо за това, че Господарката идва и трябва да намерите Глезанка. И не ме е грижа — Посочи черната буца.

— А с това какво ще правите?

— Хубав въпрос!

Не беше нужно да му се обяснява. А означаваше, че Властелина не е претърпял окончателно поражение в Хвойноград. Още преди това беше направил залога си. Тук имаше втори растящ портал — и се развиваше с притеснителна скорост. Аса беше прав да се бои от тварите от замъка. Властелинът знаеше, че трябва да побърза — макар да се съмнявах, че е очаквал да го открият толкова скоро.

— Няма кой знае какво за правене, когато се замислиш по-сериозно — отбелязах.

— Трябва да предприемете нещо! Виж, знам! Имал съм си работа с тези твари. Това, което сториха с мен и Гарвана, и Хвойноград... По дяволите, Знахар, не може да оставиш същото да се повтори!

— Не казвам, че не искам да предприема нещо. Казвам, че *няма* какво. Нали не би поискал от човек с джобно ножче да насече гората и да построи град? Той просто не разполага с нужните инструменти!

— А кой ги има?

— Господарката.

— Тогава...

— И моята жертвоготовност си има граници, приятел. Нямам намерение да умра заради Порт Медовина. Нямам намерение да жертвам и Отряда си заради хора, които дори не познавам. Може би имаме морален дълг, но не го смятам за чак толкова голям!

Той изсумтя. Разбираше ме, но не го *приемаше*. Останах изненадан. Без да казва кой знае какво, усещах, че е тръгнал на кръстоносен поход. Страхотен злодей, който се опитва да си купи опрощение. Не го обвинявах ни най-малко, но не би постигнал успех без Отряда и мен.

Гледах как Едноокия и Аса прекарват Кеглата през всичко, което Гарвана беше правил в деня на смъртта си. От мястото си не виждах недостатъци в разказа на Аса. Надявах се Едноокия да има по-добра гледна точка. Кой друг, ако не той, би могъл да открие истината? Беше изумителен майстор не само на същинската магия, но и на театралните номера.

Спомних си, че Гарвана беше доста добър в номерата. Най-любимият му бе измъкването на ножове от чистото нищо. Но имаше и

други трикове, с които забавлява ваше Глезанка...

Хагоп ме повика:

— Я виж тук, Знахар!

Погледнах, но не открих нищо необичайно.

— Минава през тревата към буцата. Почти е изчезнало вече, но още го има. Като следа... — той разгърна високите треви.

Отне ми известно време да го забележа — почти невидима пътечка слуз, като засъхнала следа от охлюв. Подробното ми проучване показва, че тя започва приблизително оттам, където се е намирало сърцето на трупа. Нужно беше и известно въображение — хищниците бяха накъсали останките.

Огледах лишената от плът ръка. По пръстите ѝ още стояха пръстени, а наоколо се търкаляха метални дреболии и няколко ножа.

Едноокия доведе Кеглата до костите.

— Е? — попитах ги.

— Възможно е. С малко отклонения и сценична магия... Не мога да ти кажа обаче как го е постигнал. Ако изобщо е...

— Имаме труп — отбелязах, като посочих костите.

— Той си е — настоя Аса. — Вижте! Още носи пръстените си. А и токата на колана и меча, и ножовете...

Но в гласа му долових сянка на съмнение. И той се замисляше в моята посока.

А аз още се чудех защо никой не е потърсил хубавия нов кораб.

— Хагоп! Следи за признаци, че някой се е отдалечил оттук! Аса, нали каза, че си изчезнал веднага щом си видял какво става?

— Да, така си беше!

— Добре. Да спрем да се притесняваме за това и да се опитаме да *видим* какво се е случило. Просто погледни. Този мъртвец е имал нещо, което се е превърнало в това... — посочих буцата. Бях изненадан, че толкова лесно успях да не ѝ обръщам внимание. Предполагам, че човек в крайна сметка свиква с всичко. Бях обикалял големия замък в Хвойноград, докато изгубих онова ледено страхопочитание, което ме трогваше известно време. Искам да кажа, че ако хората могат да свикнат с кланиците, или с моята работа — на войник или хирург — то тогава наистина свикват с *всичко*.

— Аса, ти си се навъртал около Гарвана. Скубльо, той е живял в кръчмата ти години наред и си му бил партньор. Какво е донесъл от

Хвойноград, което може да се съживи и да се превърне в това?

Те поклатиха глави и се втренчиха в костите. Казах им:

— Помислете както трябва! Скубльо, със сигурност е нещо, което е притежавал, когато се е запознал с теб. Спрял е да се качва на хълма много преди да потегли на юг!

Минаха минута-две. Хагоп започна последователно да обикаля ръба на пресъхналото блато. Не хранех особена надежда, че ще намери следи след толкова време. Не бях познавач на горите, но познавах *Гарвана*.

Внезапно Аса се опули.

— Какво? — изръмжах.

— Всичко е тук. Нали знаеш, всичкия метал. Дори копчетата му и дреболиите... Липсва само едно.

— Е?

— Бижуто, което носеше. Виждал съм го само няколко пъти... Какво има, Скубльо?

Обърнах се. Кестенявия притискаше гърдите си над сърцето. Беше пребледнял като платно. Мъчеше се да намери думи, но те не искаха да излязат от устата му. Започна да къса ризата си.

Помислих си, че е получил сърдечен удар. Но преди да стигна до него, за да му помогна, той успя да разкопчае дрехата си и стисна нещо, което носеше на врата. Нещо на верижка. Опита се да го свали насила, но верижката не се късаше.

С усилие го накарах да го махне през главата си, измъкнах го от вцепенените му пръсти и го подадох на Аса.

Той също беше леко пребледнял:

— Да, точно това е!

— Сребро — отбеляза Едноокия, докато гледаше многозначително Хагоп.

Да, схващам накъде бие. И може да беше прав.

— Хагоп, я ела насам!

Едноокия взе предмета и го вдигна към светлината.

— Добре измайсторено... — промърмори, после го подхвърли високо и се гмурна като жаба, която скача от листото си. Докато се издигаше във въздуха, залая като чакал.

Блесна светкавица. Обърнах се трескаво. Две твари от замъка стояха до черната буца, застинали наскреда крачка, в опит да ни

нападат. Скубльо изруга, докато Аса пицеше. Кеглата се стрелна покрай мен и заби меча си дълбоко в гърдите на едното. Сторих същото, толкова потресен, че дори забравих колко трудности имах при предишния подобен двубой.

И двамата ударихме една и съща твар. И двамата освободихме оръжията си.

— Вратът — изпъсках. — Потърси вените на врата!

Едноокия отново беше на крака, готов за действие. По-късно ми каза, че мернал движение с ъгъла на окоето си и скочил точно навреме, за да избегне някакъв хвърлен предмет. Те чудесно знаеха кого да нападат пръв и кой от нас е най-силният.

Хагоп дойде откъм гърбовете на тварите, точно когато те се раздвижиха, и включи меча си в сечта. Както и Скубльо, за моя изненада. Скочи напред с дълъг около педя нож, приведе се ниско и посегна към ахилеса на врага.

Схватката беше кратка. Едноокия ни предостави няколко нужни секунди. Съществата бяха доста трудни за убиване, но все пак успяхме. Последното вдигна поглед към Скубльо, усмихна се и каза:

— Кестеняв Скубльо! Няма да те забравим!

Той се разтрепери.

Аса възкликна:

— Позна те, Скубльо!

— Да, един от онези, на които носех тела. С изключение на първия път, все с него общувах...

— Чакай малко! — противопоставих му се. — Само една твар се измъкна от Хвойноград. Не ми се струва вероятно да е била точно тази, която познаваш... — и спрях.

Бях забелязал нещо притеснително. Двете същества бяха идентични чак до белега на гърдите, когато им смъкнах тъмните дрехи. Тварта, която бяхме влачили по хълма с Лейтенанта, след като я заклахме пред портите на замъка, имаше същия белег.

Докато всички останали страдаха от постбоеви тръпки, Едноокия попита Хагоп:

— Да си виждал нещо сребърно около кокалаците? Когато ги провери за пръв път?

— Ами...

Магьосникът вдигна медальона на Скубльо.

— Вероятно е изглеждало така. Това го е убило.

Хагоп преглътна и бръкна в джоба си. Подаде му медальон, идентичен с този на Скубльо, като изключим, че змиите нямаха очи.

— Аха — възкликна Едноокия и вдигна отново първия амулет към светлината. — Да, в очите е. Когато му дойде времето. На точното място и в нужния момент...

Бях много по-заинтригуван от това, какво още може да излезе от черната буца. Придърпах Хагоп от другата ѝ страна и намерих изхода. Приличаше доста на вход към землянка. Предполагам, щеше да стане истинска порта чак когато замъкът пораснеше. Посочих към следите.

— Какво ти подсказват те?

— Че тук кипи усилена работа и трябва да се махаме, докато има време. Сигурно са доста!

— Да-а...

Присъединихме се към останалите. Едноокия увиваше бижутото на Скубльо в парче плат.

— Приберем ли се в града, ще го запечатам в нещо, изработено от стомана и ще го потопя в залива.

— Направо го разруши, Еднооок! Злото винаги намира начин да се върне! Властелинът е прекрасен пример.

— Хм, добре, вярно си е. Ако успея...

Докато се стараех да организирам групата, за да се махнем от това сечище, се сетих как Брестака нахлу в Черния замък. Бях си променил намеренията за пренощуването. Щяхме да изменим по-голямата част от пътя, преди да падне здрач. Порт Медовина, също като Хвойноград, нямаше нито порти, нито стени. Не можехме да останем заключени отвън.

Запратих Брестака обратно в дълбините на съзнанието си, докато мисълта почти спря да ме безпокои... и застинах ужасен.

Дървото се възпроизвежда, като хвърля милион семена. Едно от тях със сигурност ще оцелее и ще израсте ново дърво. Представих си ордата бойци, които нахлуват в дълбините на Черния замък и намират навсякъде сребърни амулети. Представих си как тъпчат джобовете си с тях. Сигурно беше станало така. Черната постройка беше обречена. И Властелина го е узнал преди Господарката. Уважението ми към дъртия дявол се повиши. Умно копеле!

Едва когато се върнахме на Посоления път, се сетих да питам Хагоп дали е открил доказателства, че някой е напуснал поляната от друга посока.

— Не — отвърна той. — Но това не означава нищо.

— Хайде, стига сме си губили времето — обади се Едноокия. — Скубльо, можеш ли да подкараш проклетото муле по-бързичко?

Беше уплашен. А ако той е уплашен, значи аз трябва да съм паникьосан.

45.

ПОРТ МЕДОВИНА — ТОПЛА СЛЕДА

Добрахме се до града. Но се кълна, че усещах нещо да души по следата ни, преди да стигнем безопасните светлини. Върнахме се в квартирата си само за да открием, че повечето ни хора ги нямаше. Къде ли бяха? Отишли на кораба на Гарвана, както научих.

Бях забравил за това. Да, корабът на Гарвана... И Мълчаливия вървеше по следата на приятеля ни. Къде ли беше сега? Проклятие! Рано или късно Гарвана щеше да го изведе на поляната... Хубав начин да открием дали я е напуснал! Определено. И хубав начин да загубим най-добрия си магьосник.

— Едноок! Можеш ли да се свържеш с Мълчаливия?

Той ме погледна изпод вежди. Беше уморен и му се спеше.

— Виж, ако той следва всеки ход на Гарвана, ще стигне до онази поляна...

Едноокия простена и театрално и шумно изрази отвращението си. После порови в магическата си торба и измъкна нещо, което приличаше на изсъхнал пръст. Занесе го в ъгъла и му побая, после се върна и съобщи:

— Хванах му следата, ще го намеря.

— Благодаря!

— Да бе! Копеле такова! Трябва да те накарам да дойдеш с мен!

Настаних се до огъня с голяма бира в ръце и потънах в мисли.

След малко казах на Скубльо:

— Трябва да се върнем там!

— А?

— Заедно с Мълчаливия.

— А той пък кой е?

— Още един член на Отряда. Магьосник като Едноокия и Гоблин. Тръгна по следата на Гарвана. Минава всеки ход, който той е предприел от пристигането си насам. Сметна, че ще може да го издири или поне от движенията му да отсъди дали се е канил да измами Аса.

Скубльо сви рамене:

— Е, щом трябва, значи трябва.

— Хммм... Изумяваш ме, Скубльо! Променил си се!

— Не знам. Може би през цялото време съм си бил такъв. Само знам, че това не бива да се повтаря отново, на никого!

— Да, така е...

Не споменах виденията си за стотиците ни братя, които грабеха амулети от крепостта в Хвойноград. Нямахме нужда да го научава. Имаше си мисия и не можех да му я стъпча в прахта, нали?

Слязох на долния етаж и поисках от собственика още бира. Бирата ме прави сънлив. А имах определено предположение... Вероятност дори. Не я споделих с никого. Братята нямаше да останат доволни.

След около час се облекчих и се замъкнах в стаята си, по-подготвен да се върна на онази поляна, отколкото за онова, което се канех да правя сега.

Въпреки бирата доста време ми отне да заспя. Не можех да се отпусна. Продължавах да се опитвам да се пресегна и да я доведа при мен. Много безполезно, нали?

Тя да се върне толкова бързо, си беше чистата надежда на глупавия слабак. Бях Я изритал. Защо да идва пак? Защо да не забрави за съществуването ми, докато слугите Й не ме догонят и не ме заведат при Нея окован?

Може би все пак има връзка на ниво, което не съм способен да осъзная. Събудих се от дрямката, като си мислех, че май пак трябва да ида до заведението, и открих, че златното сияние се носи край мен. Или може би не се будех, а само сънувах това... Така и не разбрах със сигурност. Когато си го припомням, винаги ми се струва... сън.

Не я изчаках да започне. Заговорих аз. Говорех бързо и Й разказах всичко, което трябваше да знае за буцата в Порт Медовина и за възможността войниците да са се сдобили със стотици семена от Черния замък.

— Казваш ми всичко това, при условие, че си решил да ми бъдеш враг, учителю?

— Не искам да ти бъда враг. Ще ти стана такъв само ако не ми оставиш друга възможност! — и смених темата. — Не можем да се

справим сами, а това зло трябва да бъде спряно! Всички такива трябва да бъдат спрени! На света и без друго съществува достатъчно зло!

Разказах ѝ, че намерихме амулета в гражданин на Хвойноград, но не споменах конкретно име. Казах ѝ, че трябва да го оставим там, където може да го намери, когато пристигне.

— Да пристигам ли?

— Не си ли тръгнала на път насам?

Тънка усмивка, потайна и напълно наясно, че съм изчерпал темата на разговора. Никакъв отговор. Само въпрос:

— А ти къде ще си?

— Няма да ме има. И няма да ме има отдавна, и съм тръгнал надалеч.

— Може би. Ще видим... — Златното сияние отслабна.

Имаше и други неща, които исках да ѝ кажа, но те нямаха нищо общо с настоящия проблем. Въпроси, които исках да задам. Но не ги зададох.

Последната златна искрица ме напусна с шепот:

— Длъжница съм ти, лечителю!

Едноокия нахлу в заведението малко след изгрев-слънце с вид на прегазен от впрегатен кон. Мълчаливия се влачеше зад него също с доста изнурен вид. Беше вървял по следата на Гарвана, без да се отклонява. Едноокия каза:

— Хванах го точно навреме! Още час и щеше да излезе от града. Накарах го да почака поне до разсъмване!

— Да бе. Днес ти ли ще будиш войниците? Ще тръгваме раничко и непременно ще се приберем преди мрак.

— Какво?

— Според мен бях достатъчно ясен. Трябва да се върнем там веднага. Вече използвахме един от дните си.

— Хей, човече, съсипан съм! Ще умра, ако ме накараш да...

— Ще спиш на седлото. Това винаги е било сред талантите ти. Спиш навсякъде и по всяко време.

— О, горкият ми задник!

Час по-късно отново поех по Посоления път, заедно с Мълчаливия и Мускуса в допълнение към екипа. Скубльо настоя да

дойде, макар че бях готов да го освободя от мисията. Аса реши, че и той иска да участва. Може би смяташе, че бившият кръчмар носи някакво защитно средство. Започна да говори смело като Скубльо, но и глух би чул фалшивото подрънкване в гласа му.

Този път се движехме по-бързо, давахме си повече зор и снабдихме Скубльо с истински кон. Стигнахме до поляната по обед. Докато Мълчаливия душеше наоколо, успях да се взема в ръце и да огледам буцата по-отблизо.

Не се беше променила. Само двете мъртви твари липсваха. Нямах нужда от зорките очи на Хагоп, за да различа, че са ги вмъкнали вътре през входния отвор.

Мълчаливия обиколи поляната до място, почти идентично с това, където пътеката на тварите влизаше в гората. После вдигна ръка и ни извика. Побързах да се присъединя към него. Нямахше нужда да чета танца на пръстите му, за да знам какво е открил. Отговорът беше изписан на лицето му.

— Намери го, а? — попитах по-весело, отколкото ми се искаше.

Бях започнал да разчитам на версията, че Гарвана е мъртъв.

Не ми харесваше онова, което подсказваше скелетът. Мълчаливия кимна.

— Ехо! — провикнах се. — Намерихме го! Да вървим! Докарайте конете!

И останалите се събраха. Аса изглеждаше малко разтревожен. Попита:

— Как го е направил?

Не разполагахме с готов отговор. Неколцина от нас се чудеха чий скелет лежи на поляната и за какъв дявол е носел медальона на Гарвана. Аз пък се питах как планът за изчезване на някогашния ни другар е съвпаднал толкова гладко с плановете на Властелина за посяване на нов черен замък.

Единствено Едноокия имаше желание да приказва, но и неговото стигаше само за оплаквания.

— Ще тръгнем по следата и няма да успеем да се върнем в града преди мръкнало — промърмори.

Каза и още доста неща, най-вече за това колко бил уморен.

Никой не му обърна внимание. Дори ние, които си бяхме починали, се чувствахме изтощени.

— Води ни, Мълчалив! — наредих. — Мускус, искаш ли да се погрижиш за коня му? Едноок, ти тръгваш отзад. Не трябва да допуснем да ни изненадат в гръб!

Пътеката напълно изчезна за известно време. Премина в нещо като проход през храстите. Криволичихме доста, преди да се слее с животинска пътека. И Гарвана сигурно е бил изтощен, защото бе излязъл на тази пътека. Беше я следвал по хълма, по протежението на потока, после по другия хълм. След това бе минал по не толкова утъпкана пътека, която лъкатушеше по един хребет и отиваше към Посоления път. През следващите два часа срещнахме още няколко подобни кръстовища. Гарвана винаги беше поемал по онзи път, който вървеше по-пряко на запад.

— Копелето е тръгнало обратно към главния път! — заяви Едноокия. — Така и не се е сетил, че ако тръгне отдругаде, може да си спести цялото маршируване през гората!

Нашите му изръмжаха. Оплакванията му вече съвсем ни бяха омръзнали. Дори Аса му метна злобен поглед през рамо. Гарвана беше изминал доста път, без съмнение. Бях готов да предположа, че е извървял поне двайсетина километра, преди да мине хребета и да съзре обработваемите земи, които се спускаха към главния път. От дясната ни страна имаше няколко ферми, а в далечината сияеше синевата на морето. Земята беше нашарена в кафяво, тъй като в Порт Медовина бе настъпила есента. Листата пожълтяваха. Аса посочи към няколко клена и каза, че след седмица ще изглеждат наистина прекрасно. Колко странно! Никога не ми е хрумвало, че хора като него се въодушевяват от красотата.

— Ето там — посочи Мускуса към няколко сгради, разположени южно, на около километър и половина. Не приличаше на ферма. Той обясни: — Обзалагам се, че е крайпътен хан. И искаш ли да се обзаложим накъде е тръгнала жертвата ни?

— Мълчалив?

Той кимна, но със съмнение. Смяташе да се придържа към следата, за да бъде сигурен. Качихме се на седлата и го оставихме да извърви колкото път беше останал. Аз например бях сит до гуша от мотаене наоколо.

— Какво ще кажеш да пренощуваме там? — попита Едноокия.
Погледнах към слънцето.

— Не е лоша идея. Доколко сме в безопасност според теб?

Той сви рамене:

— Оттам се вдига дим. Не ми изглежда да са ги сполетели неприятности!

Направо ми четеше мисълта. Оглеждах фермите, покрай които минавахме, търсейки признаци дали тварите от буцата са нападнали района, фермите ми изглеждаха спокойни и навсякъде кипеше усилен труд. Предполагам, че тварите насочваха апетитите си към града, където щяха да създадат по-малко вълнения.

Следата на Гарвана стигна Посоления път на километър от сградите, които Мускуса бе помислил за хан. Проверих местността, но не можах да реша колко на юг сме се отклонили от двадесет и четвъртия километричен камък. Мълчаливия ми махна и посочи. Гарвана наистина беше завил в южна посока. Последвахме го и скоро минахме край тридесет и втория камък.

— Колко надалеч смяташ да го преследваш, Знахар? — полюбопитства Едноокия. — Обзалагам се, че се е срещнал с Глезанка някъде тук и просто са продължили заедно.

— Подозирам, че е така. Колко остава до Солниград според теб? Някой да знае?

— Кажи-речи петстотин километра — отвърна Кеглата.

— Пресечена местност? Вероятно ли е да има проблеми по пътя — бандити и тем подобни?

Пак същият ни брат отговори и на този въпрос:

— Поне не съм чувал за такива. Има планини обаче, при това са доста сурови. Преминаването им отнема известно време...

Направих някои сметки. Да речем, три седмици за изминаване на разстоянието, без да се напъваме. Гарвана не би се насилвал — водеше Глезанка и си носеше ръкописите...

— Каруца! — възкликнах. — Трябва да е имал каруца!

Мълчаливия също се качи на седлото. Бързо стигнахме до сградите. Мускуса се оказа прав. Със сигурност беше странноприемница. Щом слязохме от гърбовете на конете си, едно момиче излезе навън, огледа ни ококорено и изтича вътре. Подозирам, че изглеждахме доста зловещо. А не зловещите сред нас явно имаха окаян вид.

Показа се притеснен дебелак, който оправяше престилката си. Ако се съди по физиономията му, не беше ясно дали ще предпочете да си остане червендалест или да пребледнее.

— Добра стига! — поздравих го. — Можем ли да хапнем тук и да нахраним животните?

— Вино — обади се Едноокия, щом откри удобната възможност да се намеси. — Трябва да се удавя в галон с вино. Нуждая се и от пухен дюшек!

— Тъй мислювам — рече мъжът. Трудно му разбирахме какво казва. Езикът в Порт Медовина е диалект на говорения в Хвойноград. В града не беше трудно да се оправяме, като се има предвид постоянното общуване между двете пристанища. Но този приятел тук говореше по-различен диалект. — Стига да имате с какво да си го позволите...

Извадих две от сребърните монети на Гарвана и му ги подадох.

— Кажете ни, когато надминем предплатеното! — и метнах юздите на коневръза, покачих се по стъпалата и го потупах по рамото, докато го подминавах. — Не се притеснявай. Не сме бандити, войници сме. Преследваме един, който е минал оттук преди известно време.

Той ме възнагради с недоверчиво намръщване. Очевидно беше, че не служи на Принца на Порт Медовина.

Ханчето беше приятно и макар че дебелакът имаше няколко дъщери, всички си държахме ръцете далеч. След като хапнахме и повечето от нас се оттеглиха да почиват, ханджията започна да се отпуска.

— Ще ми отговориш ли на няколко въпроса? — попитах. Поставих една сребърна монета на масата си. — Може да струва едно-друго...

Той се настани срещу мен и ме огледа с присвити очи над ръба на гигантска халба бира. Беше я пресушавал поне шест пъти от пристигането ни насам, което обясняваше и огромния му корем.

— Какво искаш да знаеш?

— Високият мъж, който не говори. Той търси дъщеря си.

— А?

Посочих му Мълчаливия. Беше се настанил близо до огъня, седнал право на пода и се бе привел в дрямка.

— Глухонямо момиче, което е минало оттук преди известно време. Вероятно е карала каруца. Може би са се срещнали с един мъж... — описах му Гарвана.

Той пребледня. Помнеше Гарвана. И не искаше да говори за това.
— Мълчалив!

Събуди се от сън като ударен. Пратих му съобщение с езика на знаците. Той се усмихна грозно, а аз се обърнах към съдържателя:

— Не изглежда кой знае колко корав, но е магьосник. Та ето как стоят нещата. Човекът, който е идвал тук, може би ти е казал, че ще се върне и ще ти пререже гърлото, ако продумаш и думица. Вероятността е минимална. От друга страна, Мълчаливия е тук и може да метне няколко заклинания, с които да ти пресъхнат кравите, нивите да опустеят, а всичките ти вина и бира да се вкиснат...

Мълчаливия направи един от малките, гадни номера, с които толкова се забавлявах тримата ни магьосници. Топка светлина се рееше из общата зала като любопитно пале, което побутва разни вещи.

Ханджията ми повярва достатъчно, за да не поиска да изпробва блъфа ми.

— Добре. Тука бяха. Както каза. Това лято минаха доста хора, та не бих ги запомнил, ако, както рече, момичето не беше глухо, а онзи тип — голям гадняр. Тя дойде една сутрин, сякаш беше пътувала цялата нощ. С каруца. Той дойде вечерта, пешком. Останаха в ъгъла. Тръгнаха на следващата заран... — и погледна към монетата ми. — Платиха със същата странна монета, като си помисля!

— Така ли?

— Доста дълъг път е изминала, а?

— Аха. И къде отидоха?

— На юг. Вървяха по пътя. Чух оня човек да задава въпроси, та си мисля, че бяха тръгнали за Кюнцеград.

Вдигнах вежда. Никога не бях чувал за селище с такова име.

— По-нататък по брега е. Отвъд Солниград. Оттам хващате Игления път, а от Иглоград — пътя за Шегакрай. Някъде след Шегакрай има кръстопът, откъдето завивате на запад. Кюнцеград е на Салатения полуостров. Не знам къде точно се пада. Чувал съм за него само от пътешествениците.

— Хм. Доста път е. Колко далеч е според теб?

— Да видим... До Солниград е къмто петстотин километра. Тури му още четиристотин до Иглоград. Шегакрай е на около сто и петдесет оттам, струва ми се. Или на триста и петдесет? Наистина не помня. Онзи кръстопът ще да е на още двеста от Шегакрай, после следва Кюнцеград. Не знам колко далеч ще се пада. Но поне на двеста още. Може и да са триста, четиристотин... Мернах оная карта, дето приятелчето ти ми я показа. Полуостровът стърчи встрани като палец.

Мълчаливия се присъедини към нас. Извади парче хартия и мъничко, заострено като игла моливче. Накара съдържателя да повтори отново. Нарисува груба карта, която поправяше според мнението на дебелака дали напомня или пък не картата, която е видял. И през цялото време продължаваше да жонглира с колонки числа. Стигна до приблизителната сума, че пътуването прави около хиляда и осемстотин километра от Порт Медовина нататък. Изтри последното число, след което написа думата дни и сложи плюсче.

Кимнах.

— Сигурно е поне четиримесечно пътуване — отвърнах. — Отнема повече, ако ще си почиват продължително в онези градове.

Мълчаливия нарисова права линия от Порт Медовина до върха на Салатения полуостров. Написа „прибл. 1200 км., по 6 възела — 100 часа“.

— Да-а — кимнах. — Да! Точно за това корабът си е останал тук. Трябвало е да спечели преднина. Ще се наложи да поговорим с екипажа още утре. Благодаря, ханджийо! — и бутнах монетата към съдържателя. — А напоследък да е ставало нещо странно?

Устните му се разтегнаха от вяла усмивка.

— Не до днес.

— Правилно. Не е. Имам предвид дали са изчезвали съседи, такива работи...

Той поклати глава.

— Не. Освен ако не броим Къртичата кожа. Не съм го виждал от известно време. Но то туй не е необичайно.

— Къртичата кожа ли?

— Ловец е. Работи в горите на изток. Носи най-вече кожи, но ми влачи и плячка, ако има нужда от сол или други работи. Не идва редовно, но според мен закъснява. Обикновено пристига наесен, за да

се запаси за зимата. Първо за него се сетих, когато приятелят ти мина през вратата.

— А? Кой приятел?

— Оня, когото търсиш. Дето е отвлякъл дъщерята на този тук.

Спогледах се с Мълчаливия. Казах:

— Най-добре не разчитай да видиш повече Къртичата кожа.

Мисля, че е мъртъв.

— Какво те наведе на тази мисъл?

Споменах му, че Гарвана е изиграл собствената си смърт и е оставил тяло, което сбъркали с неговото.

— Лоша работа е това! Аха. Лоша работа, да постъпва така. Надявам се да го докопате! — и леко присви очи с пресметливо изражение. — Вие, приятели, да не сте част от оня отряд, дето се довлече от Хвойноград, а? Всички, дето са тръгнали на юг, приказват за това как...

Мълчаливия го стрелна с поглед, който му затвори устата.

— Смятам да поспя малко — заявих. — Ако никой от хората ми не е станал дотогава, измъкни ме от леглото по изгрев.

— Да, сър! — кимна ханджията. — И ще ви спретна чудесна закуска, господине!

46.

ПОРТ МЕДОВИНА — ПРОБЛЕМИ

И наистина закусихме добре. Възнаградих ханджията с още една сребърна монета. Сигурно ме е помислил за полудял.

На километър по пътя Едноокия ни призова да спрем.

— Смяташ просто да ги оставиш ли? — попита той.

— Какво?

— Онези там. Първият Покорен, който мине оттук, ще открие всичко, което сме питали.

Сърцето ми прескочи. Знаех накъде клони. И аз самият си бях помислил за същото.

Но не можех да дам подобна заповед.

— Няма смисъл — отвърнах. — Всички в Порт Медовина ще ни видят как отплаваме.

— Да, ама жителите на Порт Медовина не знаят накъде точно сме тръгнали. Не ми харесва мисълта, не повече отколкото на теб, Знахар! Но трябва да прекъснем следата все някъде! Гарвана не е успял. А ние вървим след него.

— Да, знам...

Погледнах към Аса и Скубльо. И те не го приеха особено добре. Аса, най-малкото, беше пресметнал какво следва.

— Не можем да ги вземем с нас, Знахар!

— Знам!

Едноокия се обърна и полека тръгна обратно.

Дори Мускуса не се присъедини към него, а Мускуса почти нямаше съвест.

— Какво смята да прави? — попита Аса.

— Ще използва магията си, за да ги накара да забравят! — излъгах. — Да вървим, той ще ни догони!

Скубльо продължи да ме стрелка изпод вежди. Сигурно така е гледал и Гарвана, когато за пръв път е открил, че се занимава с продажба на тела. Не каза нищо.

Едноокия ни догони след час и още отдалеч избухна в смях.

— Бяха изчезнали — обясни. — Всички, до един, с все кучетата и говедата си! Бяха влезли в гората. Проклети селянци! — и отново се разсмя истерично. Подозирам, че беше облекчен.

— Имаме два дни и част от единия похабихме! — заявих. — Да пришпорим конете! Колкото по-голяма преднина имаме, толкова по-добре.

Стигнахме предградията на Порт Медовина пет часа по-късно, без дори да сме препускали толкова бързо, колкото исках. Докато пресичахме града, забавихме крачка. Имаше нещо нередно и мисля, че всички го усетихме. Накрая заповядах спиране.

— Кегла, помотайте се е Аса да видим какво ще чуете. Ще ви чакаме при онзи фонтан ей-там.

На улиците не се срещаха деца. Възрастните до един изглеждаха като замаяни. Разминаваха се с нас толкова отдалеч, колкото бе възможно.

Кеглата се върна след две минути. Без да се мотае.

— Сериозен проблем, Знахар! Покорените са пристигнали тази заран. Имало мощна експлозия на пристанището.

Погледнах в тази посока. Там се издигаше тънка струйка дим като надгробен камък над останките от голямо пожарище. Небето на запад, в посоката, накъдето духаше вятъра, също изглеждаше сивкаво.

Аса се върна минутка по-късно със същите новини, че и отгоре.

— Имало е жестоко сражение с Принца. Още не е приключило, казват някои.

— Няма да е кой знае каква битка — възрази Едноокия.

— Не знам — възпротивих се. — Дори Господарката не може да бъде едновременно навсякъде. Как, по дяволите, са се добрали дотук толкова бързо? Не им останаха повече килимчета!

— По суша — отвърна Скубльо.

— По суша ли? Но...

— Пътуването е по-кратко, отколкото по море. Пътят минава направо. Ако яздите здравата денем и нощем, може да го минете за два дни. Когато бях дете, имаше даже състезания. Спряха ги, след като новият Дук се качи на трона...

— Е, хм, май е без значение. Така... А сега какво?

— Трябва да открием какво се е случило — отвърна Едноокия и Промърмори. — Ако това копеле Гоблин се е оставил да го убият, ще му извия врата!

— Добре. Но как да стане? Покорените ни познават.

— Аз ще ида — писа се доброволец Скубльо.

Не може да си представите по-сурови погледи от онези, които бяха втренчени в Кестенявия Скубльо. Той трепна и поддаде за миг, после обясни:

— Няма да ги оставя да ме хванат. Пък и защо да ме притесняват? Те не ме познават.

— Добре — отсякох. — Мърдай!

— Знахар...

— Трябва да му се доверим, Едноок! Освен ако не искаш да идеш ти самият!

— Не. Скубльо, издъниш ли се, ще те докопам, дори да се наложи да се връщам от гроба!

Кестенявия се усмихна вяло и ни остави. Тръгна пеша. Малцина яздеха по улиците на Порт Медовина. Намерихме една кръчма и я нарекохме „вкъщи“, като двама останаха на стража на улицата. Стана залез-слънце, преди Скубльо да се върне.

— Е? — попитах, като махнах на съдържателя за още една кана бира.

— Новините не са добри. Паднали сте в капана. Лейтенанта ви изкарал кораба. Били са убити към двадесет — двадесет и пет от вашите. Останалите тръгнаха по море. Принцът загубил...

— Не всичките — обади се Едноокия и почука с показалец по халбата си. — Някой те е проследил, Скубльо!

Бившият кръчмар скочи, притеснен. Гоблин и Лихваря стояха на прага. Лихвата бе в доста окаян вид, докуцука до нас и се срути в един стол. Прегледах раните му.

Гоблин и Едноокия се зяпаха по начин, който би могъл да изразява какво ли не, но вероятно означаваше просто че се радват на срещата си.

Останалите клиенти на заведението започнаха да се измъкват. Беше се разчуло кои сме и те добре знаеха, че ни преследват доста лоши хора.

— Сядай, Гоблин! — заявих. — Кегла, с Мускуса докарайте отпочинали коне! — и им дадох повечето пари, които ми бяха останали. — И всички припаси, които успеете да купите. Мисля, че ни предстои дълго пътуване. Нали така, Гоблин?

Той кимна.

— Да чуем!

— Шепота и Хромия се появиха тази заран. Дойдоха с петдесетина. Хора от Отряда. Нас търсеха. Вдигнаха достатъчно тупурдия, та да чуем, че идват. Лейтенанта прати вест до всички на брега. Някои не стигнаха кораба навреме. Шепота го нападна. Лейтенанта бе принуден да отплава. Оставихме петнадесетина...

— А вие какво правите тук?

— Писах се доброволец. Скочих през борда, доплувах до брега и се върнах да ви чакам. Идеята беше да ви кажа къде да пресрещнете кораба. Натъкнах се на Лихвата случайно. Тъкмо го кърпех, когато видях Скубльо да обикаля наоколо. Проследихме го дотук.

Въздъгнах.

— Тръгнали са за Кюнцеград, нали?

Той остана изненадан.

— Да. Откъде узна?

Обясних му накратко.

Той каза:

— Лихва, най-добре им кажи какво си научил. Нали разбирате, той останал на брега. Единственият оцелял, когото намерих!

— Покорените са се заели с това нападение на своя глава — обясни Лихвата. — Не са дошли по *Нейна* заповед. Би трябвало да се намират другаде. Просто са решили да си уредят сметките — според мен — сега, когато не сме в списъка на любимците на Господарката.

— Значи тя не знае, че са тук?

— Не.

Изкикотих се. При все тежкото ни положение, не можах да се сдържа.

— Значи ги очаква изненада. Дъртата кучка скоро ще се появи. Наблизо имаме още един растящ черен замък.

Неколцина от момчетата ме погледнаха странно. Чудеха се как съм научил, че Господарката идва.

Не бях споделял съня си с друг, освен с Лейтенанта. Свърших със закърпването на Лихваря.

— Ще можеш да пътуваш — казах му. — Но карай полека. Та как се добрахте до тези новини?

— Треперливия. Поговорихме си малко, преди да се опита да ме убие.

— Треперливия! — изръмжа Едноокия. — Какво, по дяволите?...

— Не знам какво са казали Покорените на момчетата. Но всички бяха много наострени. Страшно искаха да ни докопат. Сукалчета! Повечето станаха жертва на старанието си.

— Жертва?

— Принцът, каквото му беше името, хич не му хареса, дето Покорените влизат в града, сякаш е тяхна собственост. Последва голям бой с Хромия и момчетата ни. Направо изстребиха нашите. Може би щяха да се справят по-добре, ако първо им бяха дали почивка.

Странно. Говорехме така, сякаш тези хора и ние самите не бяхме станали по един или друг начин морални врагове — симпатизирахме им. Пък и, в моя случай, ми беше криво, че Покорените са им промили мозъците и са ги пожертвали.

— Треперливия каза ли нещо за Хвойноград?

— О, да. Там са си устроили истинска, старовремска кървава баня. Не е останало почти нищо. С нас Отрядът е бил сведен до шестстотин души, когато Господарката приключила със замъка. Много повече били избити в последствие, когато Тя прочисти Катакомбите. Целият проклет град откачил, а онзи Харгадон водел бунта. Хванал нашите в капан в Дуретил. Тогава Господарката си изтървала нервите. Разбила всичко, което било останало от града.

Поклатих глава.

— Капитана беше прав за Катакомбите!

— Пътешественика поел командването над останките от Отряда — допълни Гоблин. — Идеята била да се изтеглят след обира, веднага щом успеят да се съберат. Градът бил толкова съсипан, че нямало причина да се навъртат наоколо.

Погледнах към Скубльо. Дори не бих могъл да си представя по-пребледняло лице. Болка и въпроси се въртяха в главата му. Искаше да научи какво е станало с неговите хора. Не искаше обаче да заговори, от страх да не го обвини някой.

— Не е по твоя вина, човече — казах. — Дукът помоли Господарката, още преди да се включиш в това. Щеше да се случи, все едно какво си правил!

— Как е възможно хората да вършат такива работи?

Аса го погледна странно.

— Скубльо, това беше глупаво! Ти как можа да сториш нещата, които си направил? Отчаяние, това е то. Всички са отчаяни и се забъркват в ужасни неща.

Едноокия ме погледна с развеселено изумление. И Аса можел да мисли от време на време!

— Лихва! Треперливия каза ли нещо за Брестака?

Най-много съжалявах за загубата на сержанта ни.

— Не. Не го попитах, няхаме много време.

— Какъв е планът? — намеси се Гоблин.

— Тръгваме на юг, когато Кеглата и Мускуса дойдат с конете и запасите... — въздъгнах. — Трудна работа ще бъде. Останали са ми примерно две ливи. А при вас, момчета?

Обединихме резервите си и ги преброихме. Отбелязах:

— Загазили сме!

— Лейтенанта прати това... — Гоблин тупна малка кесийка на масата. В нея имаше петдесет от сребърните монети на замъка, взети от ковчежето на Гарвана.

— Да, ще ни бъдат от полза. Но въпреки това ще караме на пост и молитва!

— Имам малко пари... — предложи несмело Скубльо. — Доста са. Скрил съм ги там, където съм отседнал.

Огледах го подозрително.

— Няма нужда да тръгваш с нас. Не си участник в...

— О, да, участвам!

— Откакто те познавам, все се опитваш да избягаш...

— Сега вече имам за какво да се сражавам, Знахар! Заради онова, което сториха в Хвойноград. Не мога просто да махна с ръка!

— Аз също — додаде Аса. — Все още пазя повечето от парите, които Гарвана ми даде след нападението в Катакомбите.

Мълчаливо огледах останалите. Не повдигнаха възражения. Решението зависеше от мен.

— Добре, донесете ги. Но няма да се бавите! Искам да изчезнем при първа възможност!

— Мога да ви догоня по пътя... — предложи Скубльо. — Не виждам защо същото да не се отнася и за Аса... — и се изправи. Срамежливо протегна ръка. Поколебах се само секунда.

— Добре дошъл в Черния отряд, Скубльо!

Аса не направи същото предложение.

— Смяташ ли, че ще се върнат? — попита Едноокия, след като тръгнаха.

— А ти как мислиш?

— Не. Надявам се да знаеш какво правиш, Знахар! Те може да насъскат Покорените след нас, ако ги хванат.

— Да, така е...

Всъщност разчитах на това. Беше ми хрумнала злокобна идея.

— Нека поръчаме по още едно. Ще ни е последното за дълго време.

47.

ХАНЪТ — В БЯГСТВО

За мое голямо изумление Скубльо ни догони на двадесетина километра от Порт Медовина. И не беше сам.

— Майко мила! — чух да крещи Едноокия отзад. И малко след това: — Знахар, ела да видиш само!

Обърнах коня. Да, ето го нашия Кестеняв. Заедно с парцаливия Вол.

Скубльо заяви:

— Обещах му да го измъкна, ако успея. Наложих се да подкупя някои хора, но не се оказа толкова трудно. В момента всеки гледа само себе си.

Обърнах се към Вола. Той също се взираше в мен.

— Е? — попитах.

— Скубльо ми разказа, Знахар. Май сега съм с вас, момчета... Ако ме вземете. Нямам къде другаде да ида.

— Проклятие! Ако и Аса се появи, ще ми обърка представата за човешката природа. А и ще съсипе идеята, която ми хрумна. Добре, Вол! Защо пък не! Просто не забравяй, че не сме в Хвойноград. Нито един от нас. Бягаме от Покорените. И нямаме време да се дърлим кой какво на кого е сторил. Ако искате да се биете, спестете го за тях!

— Ти командваш. Само ми изясни положението... — той ме последва към началото на колоната. — Каква е разликата между вашата Господарка и хората като Крейг впрочем?

— Въпрос на пропорции — отвърнах. — Може би ще се просветлиш по-скоро, отколкото си мислиш!

Мълчаливия и Мускуса излязоха от мрака.

— Добре се справихте — казах. — Кучетата изобщо не се разляяха!

Бях пратил Мълчаливия, понеже животните го обичаха.

— Те всички са се върнали от гората и са си легнали — докладва Мускуса.

— Чудесно. Да влизаме. Бързичко! И не искам никой да пострада. Ясно? Едноок?

— Чух те.

— Гоблин, Лихвар, Скубльо! Вие надзиравайте конете. Аз ще ви дам сигнал с фенера!

Окупирането на хана се оказа по-лесно, отколкото планирах. Хванахме всички спящи, понеже Мълчаливия беше упоил кучетата им. Ханджията се събуди с пухтене и пръхтене, ужасен. Свалих го долу, докато Едноокия следеше останалите, включително и някои невинни пътници, от които очаквахме усложнения, но не предизвикаха проблеми.

— Седни — казах на дебелака. — Чай или бира пиеш сутрин?

— Чай — изхърка той.

— Вече се вари. Добре, значи, върнахме се. Не смятахме да идваме пак, но обстоятелствата ни принудиха към сухопътно пътуване. Искам да използвам заведението ти за няколко дни. Ние, двамата, трябва да уредим настаняването.

Хагоп донесе чай толкова силен, че направо вонеше. Дебелакът изгълта халба с размера на онази, от която пиеше и бирата си.

— Не искам да наранявам никого — допълних, след като и аз отпих глътка. — И ще платя за затрудненията. Но ако искаш да стане така, ще трябва да ми сътрудничиш.

Той изсумтя.

— Не искам никой да разбере, че сме тук. Това означава, че клиентите засега няма да си тръгват. Хората, които дойдат, ще видят всичко да върви както винаги. Схващаш ли какво имам предвид?

Той бе по-умен, отколкото видът му предполагаше.

— Чакаш някого...

Никой друг не се бе сетил, така мисля.

— Да. Човек, който ще се отнесе с теб така, както очакваш от мен. И то само защото съм дошъл тук. Но ако засадата ми сработи...

Беше налудничава идея и щеше да пропадне, ако се появеше Аса.

Мисля, че съдържателят ми повярва, когато му казах, че нямам лоши помисли за семейството му. Поне засега. Попита:

— Това не е ли същият човек, който вчера ви нарича задниците в града?

— Новините пътуват бързо.

— Лошите новини — определено.

— Да. Същият човек. Избили са близо двадесет от хората ми. Пък и добре са подредили града...

— Чух. Както казах, лошите новини бързо се разпространяват. Брат ми е бил сред убитите от тях. Служеше в гвардията на Принца. Сержант. Единствено той от семейството ни беше сполучил. Убило го нещо, което го погълнало, така чух. Магьосникът го насъскал по него.

— Да. Той е много лош. По-гаден е от приятелчето ми, което не може да говори...

Не знаех кой ще тръгне след нас. Разчитах обаче някой да го стори, а Аса да му показва пътя. Бях пресметнал също и че преследвачите ще се организират бързо. Дребосъкът щеше да им каже, че Господарката е на път към Порт Медовина.

Дебелият ме огледа предпазливо. Зад очите му димеше омраза. Опитах се да я пренасоча.

— Смятам да го убия!

— Прекрасно. Бавно, нали? Като брат ми?

— Не мисля. Ако не е бързо и потайно, печели той. Или тя. А може и да са двамата едновременно. Не знам кой от тях ще дойде...

Но бях пресметнал, че ще спечелим много време, ако успеем да свалим единия Покорен. Господарката щеше да е твърде заета с черните замъци за известно време, при наличието само на два чифта ръце, които да ѝ помагат. Освен това имах да изплащам и емоционален дълг, както и съобщение, което да оставя.

— Нека отпратя жената и децата — помоли ханджията. — Аз самият ще остана с вас.

Стрелнах с поглед Мълчаливия. Той кимна леко.

— Добре. Ами гостите ти?

— Тях ги познавам. Ще кротуват!

— Добре. Върви се погрижи за родата си!

Той излезе. След това излязохме и ние с Мълчаливия и останалите. Не бях избран за командир. В момента действах като най-старшия присъстващ офицер. За известно време спорът ни стана доста напечен, но извоювах позицията си. Страхът е страхотен мотиватор.

Трогна Гоблин и Едноокия повече от всичко друго, което съм виждал. Също и момчетата. Поставиха всевъзможни клопки — всички, за които можеха да се сетят. Тайни капани. Скривалища, подготвени

така, че от тях да могат да бъдат извършени нападения, всяко подсладено с прикриващо заклинание. Оръжия, подготвени с фанатично внимание.

Покорените не са неуязвими. Те просто са трудни за поразяване, а още по-трудно става, когато очакват неприятности. Който и от тях да дойдеше, щеше да е подготвен.

Мълчаливия отиде в гората заедно със семейството на ханджията. Върна се със сокол, който бе опитомил за отрицателно време и го пусна да патрулира на пътя между Порт Медовина и хана. Така щяхме да бъдем известени навреме.

Собственикът приготви ястия, които посоли с отрова, макар да му казах, че Покорените рядко се хранят. Измоли от Мълчаливия съвет какво да прави с кучетата си. Имаше цяла глутница буйни мастифи и искаше да ги пусне в действие. Магьосникът намери място в плана и за тях. Когато направихме всичко по силите си, се настанихме в очакване. Дори успях да си почина малко.

И Тя дойде. Почти веднага, щом затворих очи, както ми се стори. За миг изпаднах в паника, опитвах се да скрия местонахождението си и да премахна плана от съзнанието си. Но какъв смисъл имаше? Тя вече ме беше открила. Онова, което трябваше да запазя в тайна, беше засадата.

— Премисли ли? — попита ме тя. — Не можеш да ме надбягаш. Искам теб, лечителю!

— Тогава защо прати Шепота и Хромия? Да ни върнеш в стадото ли? Те избиха половината ни хора, изгубиха повечето от техните, навредиха на града и не спечелиха и един поддръжник. Така ли искаш да ни върнеш?

Тя не беше участвала в това, разбира се. Лихваря ми каза, че Покорените действали самостоятелно. Просто исках да я ядосам и да отвлека вниманието ѝ. Исках да видя реакцията ѝ.

Тя отвърна:

— Получиха заповед да се насочат обратно към Могилните земи.

— Как ли пък не! Значи просто им е хрумнало да се отклонят и да уредят вражди, датиращи отпреди десет години?

— Знаят ли къде си?

— Още не... — Имах чувството, че и тя не може да ме открие с точност. — Извън града съм, крия се.

— Къде?

Позволих да се просмуче неясен образ.

— Недалеч от мястото, където расте новият замък. Беше най-близкото скривалище, до което се добрахме!

Предположих, че издавам дори малко повече истина от необходимото. Но все пак исках да открие подаръка, който възнамерявах да Й оставя.

— Стой, където си! Не привличай внимание! Скоро ще дойда!

— И аз така си помислих.

— Не подлагай на изпитание търпението ми, учителю! Забавляваш ме, но не си неуязвим. Напоследък лесно се дразня. Шепота и Хромия твърде дълго изпробваха късмета си!

Вратата на стаята се отвори. Едноокия попита:

— С кого говориш, Знахар?

Потреперих. Той стоеше в задния ръб на сиянието, без да го забелязва. Буден бях! Отговорих:

— С приятелката си — и се изкикотих.

Секунда по-късно ме заля силен пристъп на гадене. Нещо се отдели от мен, оставяйки отсенки както на забавление, така и на раздражение. Съвзех се и открих, че Едноокия е коленичил и се мръщи.

— Какво има? — поиска да знае.

Поклатих глава.

— Имам чувството, че са ми извили врата. Не трябваше да пия тази бира. Какво става?

Той ме погледна подозрително.

— Соколът на Мълчаливия се върна. Те идват, така че слез долу. Трябва да нанесем някои промени в плана.

— Те ли?

— Хромия, придружен от деветима души. Та за това казвам, че трябва да преосмислим нещата. Точно сега вероятностите изглеждат твърде добри за противниковата страна.

— Така си е...

Спътниците на Хромия трябва да бяха хора от Отряда, а тях ханът не би заблудил. Хановете са сърцевината на живота между градовете. Капитана често ги използваше за привличане на бунтовници.

Мълчаливия нямаше какво повече да добави, освен, че имаме време само колкото преследвачите ни да покрият десетината километра.

— Хей! — най-сетне ме озари прозрение. Вече знаех защо Покорените са дошли в Порт Медовина. Попитах ханджията, чието име така и не бях научил: — Да имаш впряг и каруца?

— Аха. Ползвам ги да карам припаси от града, от мелничаря, от пивоваря... Защо?

— Защото Покорените търсят онези ръкописи, за които питах! — Трябваше да разкрия съществуването им.

— Същите, които изкопахме в Гората на облака ли? — попита Едноокия.

— Да. Виж, Ловеца на души ми каза, че в тях го има истинското име на Хромия. Включват също тайните записки на магьосника Боманц, където вероятно е скрито ѝ истинското име на Господарката.

— Уау! — възкликна Гоблин.

— Именно.

Едноокия настоя:

— И какво общо има това с нас?

— Хромия си иска името обратно. Ами ако види тук няколко човека и каруца, какво ще си помисли? Аса му е дал смътната надежда, че хартиите вероятно са с Гарвана. Дребосъкът не знае всичко, което сме разкрили...

Мълчаливия се намеси с езика на знаците: „Аса е с Хромия“.

— Прекрасно. Сторил е онова, което очаквах. Добре! Та Покорения ще сметне, че ние правим опит да избягаме с ръкописите. Особено ако пуснем да летят няколко листчета...

— Ясно — кимна Едноокия. — Само че нямаме достатъчно хора за тази работа. Само Вола и хазяинът са непознати за Аса.

Гоблин се обади:

— Според мен е по-добре да си затвориш устата и да се хванеш на работа! Те приближават!

Повиках дебелака:

— Приятелите ти от Юга трябва да ни направят услуга. Кажи им, че това е единствената им възможност да се измъкнат от битката живи!

48. ХАНЪТ — ЗАСАДА

Четиримата южняци трепереха и се потяха. Не знаеха какво точно става, но това, което виждаха, не им харесваше. Само че бяха убедени, че съдействието е единственото им спасение.

— Гоблин! — извиках към горния етаж. — Виждаш ли ги още?

— Малко остава. Брой до петдесет и почвай!

Преброих бавно, като се стараех да запазвам равномерно темпо. Бях изплашен не по-малко от южняците.

— Сега!

Гоблин хукна по стълбите с всички сили. До един изтичахме до хамбара, където чакаха животните и каруцата. Изхвърчахме оттам и се понесохме с трясък по пътя, като осем човека, спипани едва ли не по бели гащи. Зад нас групата на Хромия спря за миг, колкото да се опомни, след което хукна по петите ни. Забелязах, че Покореният налага темпото. Чудесно. Хората му не горяха от желание да се заиграват със старите си приятелчета.

Бях най-отзад, зад двамата дребни магьосници и каруцата. Едноокия караше, а Гоблин държеше жребеца си редом с каруцата.

Прехвърчахме покрай неравен участък, където пътят започваше полека да изкачва гористия хълм на юг от хана. Ханджията беше казал, че гората продължава с километри. Той самият тръгна преди нас, заедно с Мълчаливия, Вола и онези, на които щяха да се престорят южняците.

— Хей! — подвикна някой отзад.

Подминахме окачено на нисък клон парче червен плат. Едноокия се изправи в каруцата, стиснал юздите, докато се извъръщаше. Гоблин се приближи и черният магьосник скочи.

За момент ми се стори, че няма да успеят. Гоблин почти пропусна. Кракът на Едноокия се провлачи в прахта. После той се надигна нагоре и се просна по корем зад приятеля си. Стрелна ме с поглед — предизвикваше ме да се усмихна. Въпреки това се ухилих.

Каруцата се удари в предварително приготвените трупи и се обърна. Конете се разцвилиха, бореха се с все сили, но не успяха да я удържат. Заедно с каруцата полетяха извън пътя и се заудряха в дърветата. Животните се гърчеха от болка и ужас, докато каруцата се разпадаше. Хората, които бяха приготвили капана, изчезнаха незабавно.

Пришпорих жребеца си напред покрай Гоблин, Едноокия и Лихваря. Разврецах се на южняците и им дадох знак да продължават, да пришпорват конете, да се махат оттук!

На половин километър оттам завих по пътеката, за която ми беше казал дебелакът и щом влязох достатъчно навътре в гората, спрях да изчакам Едноокия да седне удобно. После потеглихме бързешком към странноприемницата.

Над нас Хромия и групата му връхлетяха върху обърнатата каруца, още докато конете цвилеха от ужас.

Започна се.

Викове. Письци. Умиращи хора. Съскане и вой на заклинания. Не мислех, че Мълчаливия има шанс, но той се беше писал доброволец. Каруцата според идеята трябваше да отвлече вниманието на Хромия за време, достатъчно масираната атака да го хване неподготвен.

Приглушена от разстоянието, шумотевницата още продължаваше, когато стигнахме обработваемите земи.

— Не може всичко да се е провалило — провикнах се. — Продължава доста дълго!

Не се чувствах такъв оптимист, на какъвто се преструвах. Не това очаквах. Планът беше да ударят бързо, да наранят Хромия и да избягат, като нанесат достатъчно щети, за да го накарат да се оттегли в хана и да бъде раните си.

Закарахме конете в хамбара и се насочихме към скривалищата си. Промърморих:

— Знаеш ли, нямаше да сме тук, ако Гарвана го беше убил, когато му се даде тази възможност!

Преди много време помагах да хванат Шепота, докато тя се опитваше да убеди Хромия да премине на тяхна страна. Тогава Гарвана имаше страхотната възможност да го довърши веднъж завинаги. Но не

го направи, макар че поводът му за омраза към Покорения беше сериозен. А сега милостта му се бе върнала да преследва всички ни.

Лихваря влезе в кочината на прасетата, където бяхме поставили груба, лека балиста, построена като част от предишния ни план. Гоблин хвърли слабо заклинание, което я превърна просто в поредната свиня. Съмнявах се, че ще стигнем до употребата на балистата.

С Гоблин изтичахме на горния етаж да следим пътя и хребета от изток. Щом се откъснеше, което не беше сторил както бе по плана, Мълчаливия щеше да скрие посоката, в която са поели южняците. После трябваше да се оттегли през гората до хребета, откъдето да следи какво става в хана.

Надявах се искрено, че някои от хората на Хромия ще продължат след местните. Не бях казал на въпросните господа, просто се надявах да проявят достатъчно здрав разум и да продължат да бягат и по-нататък.

— Хо! — провикна се Гоблин. — Ето го Мълчаливия! Успял е!

За кратко мернах хора, но не можах да различа кой кой е.

— Само трима са — промърморих. Това означаваше, че четирима не са успели да преминат. — По дяволите!

— Капанът трябва да е сработил — обади се Гоблин. — Иначе нямаше да са тук!

Не се чувствах толкова уверен. Не бях изкарал много време като полеви командир. Още не се бях научил да се справям с емоциите, които те връхлитат, когато знаеш, че са били убити хора просто изпълнявали заповедите ти.

— Идват!

Ездачите излязоха от гората и препуснаха по Посоления път през надвисващите сенки.

— Преброих шестима. Не, седмина са — обадих се аз. — Сигурно не са тръгнали след онези...

— Струва ми се, че всички са ранени.

— Изненадали сме ги успешно. Хромия с тях ли е? Виждаш ли?

— Не. Онзи... Това е Аса. По дяволите, този на третия кон е старият Скубльо, а ханджията е отзад до последния!

Значи отчасти положителен резултат. Те бяха наполовина по-слаби отпреди, а аз бях изгубил само двама от изпратените по задачи шестима.

— Какво ще правим, ако Хромия не е с тях? — попита Гоблин.

— Ще вземем каквото ни се дава!

Мълчаливия беше изчезнал зад далечния хребет.

— Ето го, Знахар! Пред съдържателя. Имам чувството, че е в безсъзнание.

Би било прекалено голямо постижение... Но Покорения наистина не изглеждаше на себе си.

— Да слезем на долния етаж!

През спукан кепенец на прозорец гледах как враговете ни излизат на двора. Единственият здрав и прав член на групата беше Аса. Ръцете му бяха вързани за седлото, а краката — в стремената. Един от ранените слезе от коня, освободи дребосъка и го заплаши с нож, докато помагаше на другите. Раните на ездачите бяха най-разнообразни. Скубльо имаше вид на човек, който вече би трябвало да е умрял. Съдържателят се намираше в малко по-добра форма. Като че ли просто беше блъскан доста насам-натам.

Накараха Аса и дебелака да свалят Хромия от животното му. Едва не се издадох тогава... Липсваше по-голямата част от дясната ръка на Покорения, а имаше и други тежки рани. Но, разбира се, щеше да се възстанови, ако останеше под защитата на приятелите си. Покорените са корави.

Аса и дебелакът тръгнаха към портата. Хромия висеше помежду им като мокро въже. Войникът, който беше пазил дребния пленник, отвори вратата.

Хромия се събуди и изквака:

— Не! Капан!

Аса и съдържателят го изпуснаха. Дребосъкът започна да пристъпва от крак на крак със затворени очи. Съдържателят свирна пронизително и кучетата му с пяна на уста изскочиха от хамбара.

Гоблин и Едноокия влязоха в играта. Скочих навън и нападнах Хромия, докато той се опитваше да се изправи на крака. Острието ми се заби в рамото му, под чукана от дясната ръка. Оцелелият му юмрук се сви и ме удари в корема.

Въздухът излетя от дробовете ми. За малко да припадна. Седнах на земята, повръщах си червата и едва осъзнавах какво става наоколо.

Кучетата бясно се спуснаха върху хората на Хромия. Поне половин дузина се нахвърлиха върху Покорения, който ги удряше с

юмрук и всеки негов удар оставяше по едно мъртво куче.

Гоблин и Едноокия също го нападаха, като го удряха с всичко, което имаха под ръка. Противникът разбиваше заклинанията им като дъжд, смаза Едноокия и се обърна към другаря му.

Той избяга. Хромия се повлече след него, махайки с ръка, а оцелелите мастифи късаха гърба му. Гоблин изтича към кочината. Просна се на земята, преди да я достигне, и вяло се загърчи в бурените. Хромия се търкули до него, вдигнал юмрук за смъртоносен удар.

Копието на Лихваря разби гръдната му кост и щръкна цели три педи от гърба му. Покореният стоеше на място, олюляваше се — дрипаво човече в кафяви дрехи, което опипваше копието... Сякаш цялата му воля бе съсредоточена в него. Гоблин изпълзя встрани. От кочината Лихваря опъна отново балистата и зареди още едно копие.

Умп! Този изстрел прониза Хромия през цялото тяло и го събори на земята. Кучетата се хвърлиха към гърлото му.

Успях да си поема дъх. Потърсих меча си. Смътно осъзнавах, че от къпинака по протежение на канавката, на петдесетина метра от нас, се разнасят немощни стенания. Самотно куче тичаше напред-назад, ръмжейки. Аса. Беше се скрил в единственото възможно прикритие.

Успях да подвия крака. Дебелака помогна на Едноокия да се изправи, после грабна едно захвърлено оръжие. Тримата се скупчихме около Хромия. Той лежеше в бурените и припълзяваше полека странешком. Маската му се беше накривила и виждахме съсипаното лице, което криеше. Не можеше да повярва в това, което се случваше. Много вяло махна на кучетата.

— Всичко е за нищо — казах му. — Ръкописите вече от месеци не са тук...

Дебелакът заяви:

— Това е за брат ми! — и завъртя меча си. Беше толкова пребит и така се бе схванал, че не успя да вложи много сила в удара.

Хромия се опита да му отвърне. Не му оставаше нищо и вече усещаше, че ще умре. След всички изминали векове. След като беше преживял и Белите рози, и гнева на Господарката след предателството му в битката за Розоград и в Гората на облака.

Очите му се подбелиха и той припадна. Осъзнах, че призовава Мама на помощ.

— Да го убием бързо! — наредих. — Той вика Господарката!

Сечахме, кълцахме и режехме. Кучетата също помогнаха. А той не искаше да умира. Дори когато енергията ни се изчерпи, в него тлееше искрица живот.

— Да го завлечем отпред!

Така и сторихме. Там видях Скубльо, проснат на земята заедно с хората, които навремето ми бяха братя в Черния отряд.

Погледнах към избледняващата светлина и видях да се приближава Мълчаливия, следван от Хагоп и Мускуса. Изпитах смътно удоволствие, че поне те двамата са оцелели. Бяха добри приятели, откакто се помня, и не си представях как единият ще преживее без другия.

— Вола е загинал, а?

Дебелакът отвърна:

— Аха. Той и този Скубльо пострадаха най-много. Но трябваше да ги видиш. Скочиха на пътя и свалиха магьосника от коня му! Вола му отрязва ръката. Двамата заедно убиха цели четирима!

— Вола?

— Някой му строши главата. Все едно да удариш пъпеш със секира!

— А Кеглата?

— Стъпкаха го до смърт. Но все пак победи!

Приклекнах до Скубльо. Едноокия стори същото.

— Как те хванаха? — попитах ханджията.

— Твърде съм дебел да тичам бързо... — Той успя да се усмихне вяло. — Никога не съм искал да ставам войник!

Ухилих се.

— Ти как мислиш, Еднооок? — Един поглед ми беше достатъчен да разбере, че нищо не мога да сторя за Скубльо.

Чернокожият магьосник поклати глава.

Гоблин се обади:

— Двама от тези са още живи, Знахар! Какво според теб да правим с тях?

— Вкарайте ги вътре. Ще ги закърпя!

Бяха ми братя. Това, че Покорените са ги накарали да сменят страната и са ги направили наши врагове, не означаваше, че не заслужават помощта ми.

Дойде Мълчаливия. Здрачът го правеше още по-висок. Каза със знаци:

„План, достоен за Капитана, Знахар!“

— Вярно... — взрях се в Скубльо, трогнат повече, отколкото според мен се полагаше.

Пред мен лежеше един истински мъж. Беше затънал по-дълбоко, отколкото всички други, които познавах. Но си бе пробил път до повърхността, върна се и стана достоен човек. Беше много по-добър от мен, защото бе открил пътеводната си звезда и бе определил курса си по нея, макар че това му костваше живота. Може би, поне отчасти, бе успял да изплати дълга си.

Като се остави да го убият в битката, която не беше негова, стори и друго. Превърна се в нещо като мой личен светец, пример за идните дни. През последните мигове от живота си бе вдигнал значително летвата.

Преди края се усмихна. Попита:

— Успяхме ли?

— Успяхме, Скубльо! Благодарение на теб и на Вола!

— Добре... — все още усмихнат, той затвори очи.

Хагоп се обади:

— Хей, Знахар! А какво да правим с този изрод, Аса?

Дребосъкът още се криеше в къпините и викаше за помощ.

Кучетата го бяха обградили.

— Забийте няколко копия в него — промърмори Едноокия.

— Не — обади се с тих шепот Скубльо. — Оставете го на мира.

Той ми беше приятел! Опита се да се върне, но го хванаха. Оставете го!

— Добре, Скубльо! Хагоп! Изкарайте го от там и да се маха!

— Какво?

— Чу ме! — обърнах поглед към Кестенявия. — Така добре ли е, приятелю?

Той не отговори. Не би и могъл. Но се усмихваше.

Изправих се и казах:

— Поне един човек умря така, както искаше. Мускус, донеси проклетата лопата!

— Но, Знахар...

— Донеси проклетата лопата и се хващай за работа! Мълчалив, Едноок, Гоблин, вътре! Трябва да съставим плановете си!

Здрачът бе почти угаснал. Според преценката на Лейтенанта оставаха няколко часа, докато Господарката достигне Порт Медовина.

49. НА ПЪТ

Едноокия възрази:

— Нуждаем се от почивка!

— Няма да почиваме, докато не умрем — отвърнах. — Вече сме от другата страна, Едноок! Сторихме онова, което Бунтът не успя. Разправихме се с Хромия, последния от първоначалните Покорени. Тя ще тръгне след нас, настървена като булдог, стига само да приключи тази история с черните замъци. Задължена е да ни преследва. Ако не ни докопа бързо, всеки бунтовник на десет хиляди километра околоръст ще започне да замисля планове. Останали са само двама Покорени и единствено Шепота става за нещо.

— Така е, знам. Просто си мечтаех. Не можеш да спреш и мечтите ми, Знахар!

Взрях се в медальона, който носеше Скубльо. Трябваше да го оставя на Господарката, но среброто можеше да се окаже спасител на живота ни нататък по пътя, който трябваше да изменим. Стиснах здраво зъби и се заех да изчопля очите на змиите.

— Какво, по дяволите, правиш?

— Смятам да ги оставя при Хромия. Ще ги натъпча в него. Нищо чудно да прихванат.

— Ха! — промърмори Гоблин. — Забавно и подходящо!

— Сметнах го за интересен обрат на съдбата. Да го върна на Властелина един вид.

— И Господарката ще бъде принудена да го унищожи. Това ми харесва!

По изключение и Едноокия се съгласи с мнението му.

— И аз мислех, че ще ви хареса, момчета! А сега да проверим погребали ли са всички!

— Минаха само десет минути, откак са се върнали с телата!

— Добре. Да идем да помогнем тогава!

Надигнах се и посетих онези, които бях закърпил. Не знам дали всички, които върнаха от засадата Хагоп и Мускуса, са били умрели, когато двамата са стигнали там. Но сега със сигурност бяха. Кеглата, във всеки случай, беше мъртъв от доста време, макар че ми го донесоха за оглед.

Пациентите ми бяха добре. Единият дори дойде достатъчно на себе си, за да се изплаши. Потупах го по рамото и изкуцах навън. Сега полагаха в земята Кеглата, редом със Скубльо и Вола, и момчето на Хромия, което бяха погребали по-рано. Оставаха само два трупа. Аса усърдно мятеше лопата след лопата пръст. Другите стояха и го гледаха, докато не ме видяха, че ги стрелкам с поглед.

— Колко събра? — попитах дебелака, когото бях накарал да претърси за ценни вещи мъртъвците.

— Не е много — и ми показва пълна с дреболии шапка.

— Вземи каквото ти е необходимо за покриване на щетите.

— Момчета, на вас ще ви трябват повече!

— Ти изгуби каруца и впряг, да не споменаваме за кучетата. Вземи колкото ти е нужно! Винаги мога да оберя някой друг, който не ми харесва толкова.

Никой не знаеше, че съм пребъркал кесията на Скубльо. Тежестта ѝ ме изненада. Беше тайният ми запас. Допълних:

— Вземи и няколко коня.

Той поклати глава.

— Нямам намерение да ме хванат с чужди животни, след като вълненията преминат и Принцът започне да си търси изкупителни жертви... — Подбра няколко сребърни монети. — Това ми стига!

— Ти си знаеш. По-добре се покрий в гората за известно време. Господарката ще дойде тук, а тя е по-ужасна от Хромия.

— Така и ще сторя.

— Хагоп! Ако нямаш намерение да копаеш, най-добре подготви конете! Мърдай!

Махнах на Мълчаливия. Заедно довякохме Хромия до едно клонесто дърво отпред. Магьосникът метна въже върху по-висок клон, а аз натиках очите на змиите в гърлото на Покорения. Вдигнахме го във въздуха. Той бавно се люлееше на слабата лунна светлина. Потрих ръце и го огледах.

— Доста време мина, но все пак те докопахме!

Десет години исках да го видя мъртъв. Беше най-нечовечният от Покорените.

Аса се приближи към мен.

— Всички са погребани, Знахар!

— Добре. Благодаря за помощта! — и тръгнах към хамбара.

— Мога ли да дойда с вас, момчета?

Разсмях се.

— Моля те, Знахар! Не ме оставяй тук, където...

— Нямам нищо против да дойдеш, Аса! Но не очаквай да се грижа за теб! И не опитвай мръсни номера. По-скоро бих те убил, отколкото да те приема.

— Благодаря, Знахар! — Той изтича напред и забързано оседла още един кон. Едноокия ме погледна и поклати глава.

— По седлата, хора! Да идем да намерим Гарвана!

Макар че препускахме здравата, не се бяхме отдалечили и на четиридесет километра от хана, когато нещо удари съзнанието ми като юмрука на борец. Образува се златен облак, излъчващ гняв.

— Ти изчерпи търпението ми, лечителю!

— Ти изчерпи моето много отдавна!

— Ще съжаляваш за това убийство!

— Ще тържествувам заради него! Това е първото достойно нещо, което съм извършил от тази страна на Морето на страданията. Иди си търси семената на замъка. И ме остави на мира. Квит сме!

— О, не! Отново ще чуеш за мен! Веднага щом затворя последната врата на съпруга ми!

— Не изпитвай късмета си, стара вещица! Готов съм да изляза от играта. Притисни ме и ще науча телекуре^[1]!

Това я хвана неподготвена.

— Питай Шепота за онова, което изгуби в Гората на облака и се надяваше да си възвърне в Порт Медовина. После размисли какво ще стори ядосаният Знахар, ако знае къде да го намери...

Последва неприятният пристъп на повдигане, когато тя се оттегли.

Открих, че спътниците ми ме гледат странно.

— Просто казвах довиждане на моето момиче! — обясних им.

Изгубихме Аса в Солниград. Там си починахме за ден — подготвихме се за следващия участък — и когато стана време за

тръгване, дребосъкът просто не се появи. Никой не си направи труда да го търси. В памет на Скубльо го оставих на мира и дори му пожелах късмет. Ако съдим по миналото му, той вероятно си го е получил — и то зле.

Прощалният ми дар за Господарката не прихвана. Три месеца след деня на падането на Хромия, докато почивахме, преди да препуснем през последната верига хълмове между нас и Кюнцеград, златният облак ме посети отново. Този път Господарката не беше толкова любезна. Всъщност изглеждаше леко развеселена.

— Поздравления, лечителю! Мислех, че сигурно искаш да знаеш — заради Аналите, които водиш — че заплахата от Черния замък вече не съществува. И последното семе бе открито и разрушено! — и още по-развеселено добави: — Няма как съпругът ми да се надигне, лишен от порталите си. Отрязан е, напълно неспособен да се свърже със симпатизантите си. А в Могилните земи съм разположила постоянни военни постове!

Не се сецах какво мога да кажа. Беше постигнала всичко, което очаквах — и се бях надявал да успее, защото Тя представляваше по-малкото зло и, подозирам, си оставаше носител на искра, която не се бе предала на мрака. Господарката беше предпочела да се въздържа в няколко ситуации, когато можеше да развихри жестокостта си. Възможно е, ако се чувстваше незаплашвана, да поеме към светлината, а не да навлиза по-дълбоко в мрака. Кой знае.

— Разпитах Шепота с Окото. Отърви се, Знахар!

Никога преди не ме беше наричала по име. Веднага застанах нащрек. Но в гласа ѝ вече не се долавяше хищно веселие.

— Да се отърва ли?

— От онези ръкописи. И от момичето.

— Момичето ли? Кое момиче?

— Не се преструвай на невинен! Знаем. Оставил си по-широка следа, отколкото си мислиш. И дори мъртъвците отговарят на въпроси, които никой не е знаел, че могат да бъдат зададени. Вашият Отряд например — колкото намерих от него, когато се върнах в Хвойноград — ми разказа по-голямата част от историята. Ако искаш да доживееш дните си в мир, убий я! Ако не го сториш, аз ще го направя. Заедно с всички около нея.

— Не знам за какво говориш!

Отново долавях в гласа ѝ веселие, но сурово. Злобно.

— Води Аналите си, лечителю. Ще поддържаме връзка! И ще те осведомявам за напредъка на империята.

Озадачен, попитах:

— Защо?

— Защото ми е забавно. Пази се! — и тя полека се оттегли.

Влязохме в Кюнцеград — не просто изтощени, а полумъртви от умора. Намерихме Лейтенанта и кораба и — хей! — Глезанка, която живееше на борда заедно с Отряда. Лейтенанта беше подписал договор да станем частна охрана на меркантилен комисионер. Добави и нашите имена в списъка за заплати, веднага щом се възстановихме.

Не открихме Гарвана обаче. Той беше избегнал срещата или сблъсъка със старите си другари, като за пореден път изklinчи и дезертира. Съдбата е измамна кучка, която клони към иронията. След всичко, през което бяхме минали и което бяхме сторили — и бяхме оцелели до един! — точно заранта, когато Лейтенанта пристигнал, някогашният ни брат се подхлъзнал на мокрия мрамор на една платформа в обществената баня, ударил си главата, паднал в басейна и се удавил.

Отказвах да повярвам. Не можеше да бъде истина, след онази сценка, която беше изиграл на север. Порових наоколо. Задълбах в историята. И се молах. Но имаше много хора, които бяха видели тялото. Най-достоверният свидетел от всички — Глезанка — беше напълно убедена. Накрая и аз се предадох. Този път никой не искаше да се вслуша в съмненията ми.

Лично Лейтенанта твърдеше, че е видял и разпознал трупа, докато пламъците от погребалната клада се издигали сутринта на пристигането му. Точно там беше срещнал Глезанка и я беше върнал под грижите на Черния отряд.

Какво мога да кажа? Ако Глезанка вярва, сигурно е истина. Гарвана никога не е успял да я излъже. Деветнадесет дни след идването ни в Кюнцеград надойдоха и още от нашите, което обясняваше забележката на Господарката, че разпитала само онези, които успяла да намери след завръщането си в Хвойноград.

Брестака влезе на кон в града, следван от седемдесет души, повечето братя от старите дни, които беше измъкнал от Хвойноград, докато отсъстваха всички Покорени с изключение на Перото. Но той

бил толкова объркан от противоречивите заповеди на Господарката, че изобщо изпуснал истинското състояние на нещата в Порт Медовина. Последвал ме беше нататък по брега.

Та тъй, за две години Черният отряд прекоси света от край до край, от най-далечния източен район до най-далечния западен, измина близо осем хиляди километра и междуременно почти бе унищожен, но намери нова цел и нов живот. Сега бяхме фаворити на Бялата роза, опърпана подигравка с легендарната армия, която трябваше да победи Господарката.

Не вярвам и на дума от това пророчество. Но Гарвана беше казал на Глезанка, че е Избраната, и поне тя беше готова да изиграе ролята си.

Какво друго ни остава, освен да опитаме?

Вдигнах чаша вино в кабината на собственика. Брестака, Мълчаливия, Едноокия, Гоблин, Лейтенанта и Глезанка вдигнаха своите. На палубата над нас екипажът се приготвяше за отплаване. Брестака беше донесъл и сандъчето с парите на Отряда. Нямаше нужда да работим. Произнесох тоста си:

— За двадесет и деветте години!

Двадесет и девет години. Според легендата толкова оставаха, преди да се завърне Великата комета и късметът да се усмихне на Бялата роза.

Те отвърнаха:

— За двадесет и деветте години!

Стори ми се, че забелязвам с ъгълчето на окото си блед златист отблясък и чувам съвсем тих развеселен кикот.

[1] Древният език, който се е говорил, когато Господарката и Властелина основавали империята си. — Б.пр. ↑

Издание:

Глен Кук. Надвисналата сянка

Американска, първо издание

Превод: Елена Павлова

Редактор: Недияна Панчовска

Коректор: Персида Бочева

ИК „Лира Принт“, 2003 г.

ISBN: 954-8610-63-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.